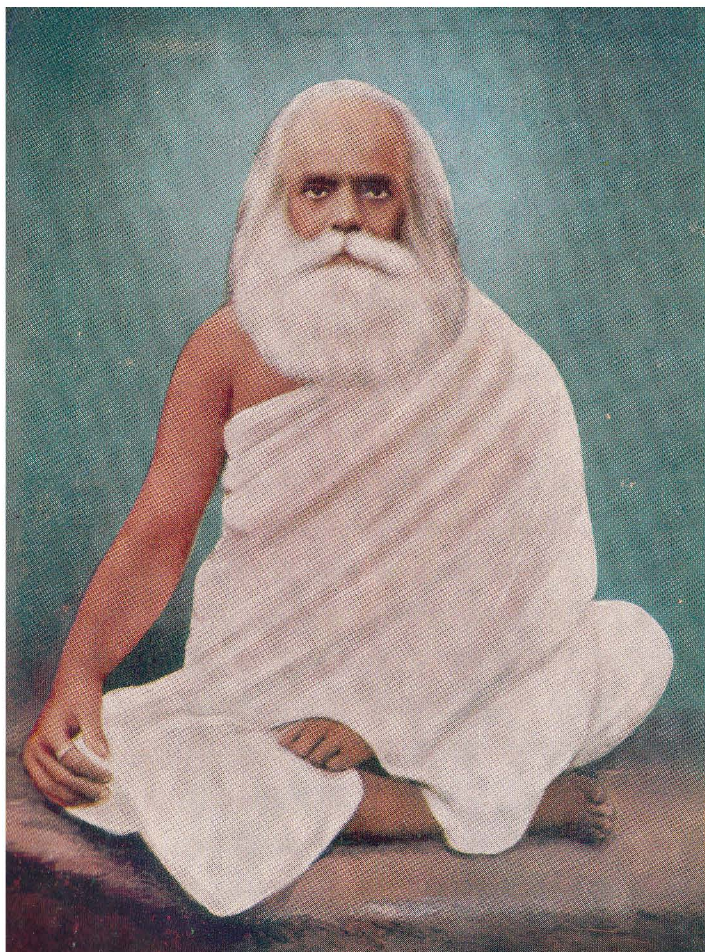
വേദാധികാരനിരൂപണം

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

വേദാധികാരനിരൂപണം

(Malayalam)
VEDADHIKARA NIRUPANAM
Critical Study-Vedic Religion and Philosophy
By Sri. CHATTAMPI SWAMIKAL
First Published 1921
Second Edition April 1963
Third Edition April 1975
Printed at S. T. Reddiar & Sons, Quilon
Price Rs. 5-00

Published by
VIDYADHIRAJA SABHA
MAHILA VIBHAGOM, QUILON

പരമഭട്ടാര

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ

വേദാധികാരനിരൂപണം

വിദ്യാധിരാജ തീർത്ഥപാദ പരമഭട്ടാര
ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

പ്രകാശകർ,

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസഭ മഹിളാവിഭാഗം
കൊല്ലം.

വില രൂ: 5—00

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ.

പ്രാചീനമലയാളം

അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി

ശ്രീ ചക്രപൂജാകല്പം

ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം

വേദാധികാരനിരൂപണം

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസഭ മഹിളാവിഭാഗം, കൊല്ലം.

കമ്മിററി അംഗങ്ങൾ

ഇരിക്കുന്നവർ ഇടത്തുനിന്നു്

ശ്രീമതിമാർ—രാജമ്മ ചൂളൂർ, ദേവകിഅമ്മ (ദേവകിമന്ദിരം)

പി. ലീലാമണിഅമ്മ (പ്രസിഡൻറ്) ശ്രീനികേതൻ

കെ. പാറുക്കുട്ടിഅമ്മ, അഡ്വക്കേററ്

നിൽക്കുന്നവർ

ശ്രീമതിമാർ—ജയലക്ഷ്മിഅമ്മ (ജയലക്ഷ്മിനിവാസ്)

കെ. ഗൌരിക്കുട്ടിഅമ്മ (ആനന്ദാശ്രമം)

കെ. കമലമ്മ (മോഹനവിലാസം) സെക്രട്ടറി

എഡിറേറാറിയൽ കമ്മിററി

ശ്രീ. കൈനിക്കര പത്മനാഭപിള്ള
(പ്രസിഡൻറ്)

,, എൻ ഗോപാലപിള്ള

,, ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള

,, കുമരകം പരമേശ്വരൻപിള്ള

,, കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ

,, നാഗവള്ളി ആർ. എസ്സ്. കുറുപ്പ്

,, പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ

,, ആർ. പി. ചിററേഴം

,, കുറിശ്ശേരി ഗോപാലപിള്ള
(കൺവീനർ)

മൂന്നാംപതിപ്പിന്റെ

അവതാരിക

ആധുനികകാലത്തു് ഭാരതത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച അദ്ധ്യാത്മവിദ്യാവിചക്ഷണന്മാരായ യതീശ്വരന്മാരിൽ ഉന്നതശീർഷനായ ഒരു മഹാവ്യക്തിയായിരുന്നു പരമഭട്ടാര ശ്രീ വിദ്യാധിരാജതീർത്ഥപാദ ഭഗവത്പാദർ. അവിടുന്നു് സർവ്വജ്ഞനും സകലകലാവല്ലഭനുമായ ഒരമാനുഷപ്രഭാവനായിരുന്നുവെങ്കിലും ലളിതമായ ഒരു കേരളീയ ജീവിതമാണു് കൈക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അധികമാളുകൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വേണ്ടതുപോലെ അറിയുവാനും അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞില്ല. ആ രീതിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടവും. എന്നാലും ചില സുകൃതികൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വമറിയാനും ആദരിക്കുവാനും ഭാഗ്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

പത്തൊൻപതാം നൂററാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ഹൈന്ദവനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്തേജകൻ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസ്വാമികളാണു്. "ഹിന്ദുമതത്തിലേയ്ക്കു് ഇതര മതതത്വങ്ങളുടെ അനിയന്ത്രിതമായ സംക്രമണം നിമിത്തം നാശോന്മുഖമായ ഒരു ദുഷിച്ച ചിന്താഗതി ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ ഉദ്ഭൂതമാകുകയും, പാവനമായ മതസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പ്രചോദനത്താൽ സമുദായത്തിനു ലഭിക്കേണ്ട പ്രശാന്തസുന്ദരമായ നില നഷ്ടമാകുകയും ചെയ്തു.

19-ാം നൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഈ വ്യത്യാസം ഹിന്ദുമതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. മതസംബന്ധമായി അത്തരം ഒരു മാന്ദ്യവും അലസതയും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ആവിർഭവിക്കുകയും ഗംഭീരങ്ങളായ മതതത്വങ്ങൾ അബദ്ധജടിലങ്ങളായ ചില അനാചാരങ്ങളുടെ കുത്തക മാത്രമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിലാണു് തിരുവിതാംകൂറിൽ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ—ശ്രീ വിദ്യാധിരാജതീർത്ഥപാദസ്വാമികളുടെ—ആവിർഭാവമുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം വിനാശകരമായ മേൽപറഞ്ഞ ആപത്തിൽനിന്നു് ഹിന്ദുക്കളെ തട്ടിയുണർത്തി, ജീവിതത്തിനു് ഒരു ഉദ്ദേശ്യവും ഒരു ലക്ഷ്യവും ഉണ്ടെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു." * അശാസ്ത്രീ

---

* 1941-ലെ തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽനിന്നു്.

യവും ജാതീകൃതവുമായ വർണ്ണവ്യവസ്ഥകൾക്കടിപ്പെട്ടു് ഉച്ചനീചങ്ങളായ നാനാജാതികളായി വേർതിരിഞ്ഞുനിന്നു് മത്സരിക്കുകയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അനാചാരങ്ങളേയും മതമായും സദാചാരമായും കരുതുകയും ചെയ്തിരുന്നവരായിരുന്നു അന്നത്തെ ഹിന്ദുജനതയിൽ ഭൂരിഭാഗവും. ശരിയായ മതതത്വം ബോധിപ്പിച്ചു് അവരെ ഒരേ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവരും സനാതനമതാവലംബികളും സംസ്കാരസമ്പന്നരുമാക്കിത്തീർക്കുവാനാണു് അതിവർണ്ണാശ്രമിയായ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജൻ ശ്രമിച്ചതു്. ഗ്രന്ഥരചനകൊണ്ടും പ്രഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ടും ജനസാമാന്യത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും തമിഴിലും അവിടുന്നു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അവയിൽ മിക്കതും കാലാന്തരത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോവുകയാണുണ്ടായതു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടാതെ അവശേഷിച്ച അഞ്ചു് പുസ്തകങ്ങളാണു് അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി, ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം, ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം, പ്രാചീനമലയാളം, വേദാധികാരനിരൂപണം ഇവ.

അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി

ഹിന്ദുമതസാരസർവ്വസ്വമായ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെ ശ്രുതിക്കും യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും ഇണങ്ങത്തക്കവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു മഹത്തായ ഗ്രന്ഥമാണിതു്. വാഴൂർ തീർത്ഥപാദാശ്രമത്തിൽനിന്നു് തീർത്ഥപാദീയ ഗ്രന്ഥാവലിയിലെ ഒന്നാം നമ്പർ പുസ്തകമായി 1946-ൽ ഒന്നാം പതിപ്പും 1970-ൽ രണ്ടാം പതിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ദീർഘമായ ഒരു പ്രസ്താവനയോടുകൂടിയാണു് ഈ പുസ്തകം പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അദ്ധ്യാരോപാപവാദങ്ങൾ, ശരീരതത്വസംഗ്രഹം, ജഗന്മിഥ്യാത്വവും ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരവും, തത്വമസി മഹാവാക്യോപദേശം, ചതുർവ്വേദമഹാവാക്യങ്ങൾ, ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾ, മനോനാശം—ശുദ്ധാദ്വൈതഭാവന—ഇങ്ങനെ ഏഴുപ്രകരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണു് പ്രസ്തുത പുസ്തകം. ബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാർക്കും ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസുക്കൾക്കും ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരുപോലെ പ്രയോജനപ്പെടും. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തെ പ്രായോഗികമായി വിശദീകരിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകം അദ്വൈത ചിന്താപദ്ധതിയെപ്പോലെ മററധികം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോഴും വാഴൂർ തീർത്ഥപാദാശ്രമത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണു്.

ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം

ഇതു് 1928-ലാണ് ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. ഇതിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രകാശകൻ സാഹിത്യകുശലൻ ശ്രീ. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ആയിരുന്നു. രണ്ടാം പതിപ്പു് 1965-ൽ ശ്രീ കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീചക്രരാജനിലയയായ ദേവിയെ പൂജിക്കുന്ന ക്രമമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദേവീമാനസ പൂജാസ്തോത്രം സ്വാമിതിരുവടികളുടെ മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുമുണ്ടു്. ശ്രീ. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോന്റെ ദീർഘമായ ഒരു മുഖവുരയും ഗ്രന്ഥത്തിനുണ്ടു്. ശ്രീചക്രനിവാസിനിയായ ജഗദംബയെ എല്ലാ മലയാളികളും സേവിക്കണമെന്നായിരുന്നു സ്വാമിതിരുവടികളുടെ സിദ്ധാന്തമെന്നു് മുഖവുരയിൽ ശ്രീ. മേനോൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിശിഷ്ടമായ ഗ്രന്ഥം ഇപ്പോൾ കിട്ടാൻ പ്രയാസമാണു്.

ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭരണം ഭാരതത്തിൽ ഉറച്ചതോടുകൂടി ഭരണാധികാരികൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ക്രിസ്തുമതവും പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ വിദേശികളായ ക്രൈസ്തവപുരോഹിതന്മാർ ഭരണാധികാരികളുടെ പിൻബലത്തോടുകൂടി ഹിന്ദുക്കളുടെയിടയിൽ നല്ലതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ മതത്തെയും ആചാരവിചാരാദികളേയും ദൂഷിച്ചും, ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മഹത്വം വ്യക്തമാക്കിയുംകൊണ്ടാണ് അന്നത്തെ പാതിരിമാർ ക്രിസ്തുധർമ്മം പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അതിന്റെ ഫലമായി ഛിന്നഭിന്നവും ദുർബ്ബലവുമായ ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽനിന്നു് മതത്തിന്റെ പേരിൽ അനേകം ആളുകളെ സ്വസമുദായത്തിലേക്കു് പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കുവാൻ കേരളത്തിൽ ക്രൈസ്തവ പുരോഹിതന്മാർക്ക് സാധിച്ചു. അങ്ങനെ മതം മാറിയവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അവർണ്ണരായ ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നു. പാതിരിമാരുടെ ആ പരിവർത്തനശ്രമത്തെ തടയുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് സ്വാമിതിരുവടികൾ ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം എഴുതിയതു്. അതിലെ ഒന്നാം ഭാഗത്തു് ക്രിസ്തുമതസാരമാണു്. അതിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ശരിയായ സ്വരൂപം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടാംഭാഗം പൂർവ്വപക്ഷ സിദ്ധാന്തങ്ങൾവഴിയുള്ള ഖണ്ഡനമാണു്. ക്രിസ്തുമതത്തെയും അതു ലോകത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വിധത്തെയുംആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചരിത്രത്തി

ൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നല്ലതുപോലെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതോ ടൊപ്പം ക്രിസ്തുമതത്തിന് ഹിന്ദുമതത്തെക്കാൾ വൈശിഷ്ട്യമൊന്നുമി ല്ലെന്നും യുക്തിചിന്തയിൽ ആ മതത്തിന നിലനില്ക്കാൻ സാധിക്കയി ല്ലെന്നുംകൂടി അവിടന്ന തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥം അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാരായ കാളികാവ് ശ്രീ. നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയേയും, കരുവാ ശ്രീ കൃഷ്ണനാശാനേയും പഠിപ്പിച്ച് തിരുവിതാംകൂറിൻെറ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അവരെ മതപ്രചരണത്തിനയച്ചു. അതോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറി മാരുടെ മതപ്രചരണത്തിന് വളരെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവെന്ന മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക മാറിയ പല ഹിന്ദുക്കളേയും ശ്രീ. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള യ്ക്കും ശ്രീ. കൃഷ്ണനാശാനും വീണ്ടും ഹിന്ദുമതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനും കൂടി കഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ളതും ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്.

പ്രാചീന മലയാളം

ഇതു് ആറു ഭാഗങ്ങൾ എഴുതി വച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് അറിവ്. ഒന്നാംഭാഗം ആയിരത്തി എൺപത്തിയൊൻപതു് ചിങ്ങമാസം 8-ാംനു- എഴുമറ്റൂർ പരമഭട്ടാരാശ്രമത്തിൽവച്ചാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടിക്കുവാൻ പ്രസ്സിൽ കൊടുത്തതായിട്ടു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒന്നാംഭാഗമേ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. ബാക്കി ഭാഗങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. ഒന്നാംഭാഗം രണ്ടു പതിപ്പ് ഇതിനോടകം അച്ചടിച്ചുവെങ്കിലും ഇപ്പോൾ പുസ്തകം ലഭിക്കുവാനില്ല. "കേരളം പരശുരാമൻ സമുദ്രത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിച്ച് ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവക്ക ദാനം ചെയ്തതാണെന്നും, ഇവിടുത്തെ നായന്മാർ ബ്രാഹ്മണരെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ശൂദ്രരാണെന്നുമാണ് സാധാരണ ജനങ്ങൾ അന്ന വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ശൂദ്രരായ നായന്മാക്ക് വേദങ്ങൾ പഠിക്കുവാനോ, മതപരമായ അനു ഷ്ഠാനങ്ങൾ സ്വയം നടത്തി ധാർമ്മികമായി ഉയരാനോ നിവൃത്തിയില്ലാ യിരുന്നു. ആ വിശ്വാസത്തെ ശാസ്ത്രത്തിൻെറയും യുക്തിയുടെയും ബലത്താൽ നിഷേധിച്ച്, കേരളം പരശുരാമൻ കടലിൽനിന്നുയർത്തി ബ്രാഹ്മണക്ക ദാനം ചെയ്തതല്ലെന്നും, ഈ ഭൂമിയുടെ ഉടമകൾ ഇവിടുത്തെ നായന്മാർതന്നെയായിരുന്നുവെന്നും പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവിടുന്ന സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, പ്രാചീനമലയാളം രണ്ടാംഭാഗത്തു് ഇവി ടുത്തെ നമ്പൂതിരിമാർപോലും നായന്മാരെ ബ്രാഹ്മണീകരിച്ചതാണെന്നും, പല രാജ്യത്തിലും ആര്യന്മാർ അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും അവിടുന്ന്

പ്രമാണം ഉദ്ധരിച്ച് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. നായന്മാർ ശൂദ്രരാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഖണ്ഡിച്ച് അവർ ക്ഷത്രിയരാണെന്ന് ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം അന്ന് അബ്രാഹ്മണരിൽ വിശേഷിച്ചും നായർസമുദായത്തിൽ വിപ്ലവകരമായ ഒരു ചിന്താഗതിയാണ് ഉളവാക്കിയതു്. ആ മഹാത്മാവ് ആവിഷ്കരിച്ച ആ ആശയം ക്ഷിതീശചന്ദ്രസേനൻ അടുത്തകാലത്തെഴുതി കല്ക്കട്ട ശാന്തിനികേതനത്തിൽനിന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 'ഇന്ത്യയിലെ ജാതി' എന്ന ഹിന്ദി ഗ്രന്ഥത്തിലും, സ്വാമി ശ്രീ മഹേശ്വരാനന്ദഗിരി മഹാമണ്ഡലേശ്വരൻ എഴുതി അടുത്തകാലത്തു് മൂന്നു ഭാഗമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ചാതുർവർണ്ണ്യഭാരത സമീക്ഷാ' എന്ന സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥത്തിലും പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

വേദാധികാരനിരൂപണം

വേദം പഠിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ആർക്കാണെന്നുള്ള വിഷയമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. "ധർമ്മാധർമ്മബോധം മാനവസമുദായത്തിൽ ഉളവാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഈശ്വരൻ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള ദിവ്യവാണികളാണ് വേദം. അതു പഠിക്കുവാൻ ദ്വിജന്മാർക്കു മാത്രമേ അധികാരമുള്ളൂ; ദ്വിജന്മാരിൽത്തന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ജാതിബ്രാഹ്മണനു മാത്രവും; പഠിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും. എന്നാൽ, സ്ത്രീകൾക്കും ശൂദ്രർക്കും ഒരിക്കലും വേദം കേൾക്കുവാൻപോലും അധികാരമില്ല." ഈ തത്വമാണ് ഹിന്ദുക്കളെല്ലാം ഏറെക്കുറെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. ആ വിശ്വാസത്തെ ഖണ്ഡിച്ച് വേദം പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും ഏതു സ്ത്രീക്കും പുരുഷനും അധികാരമുണ്ടെന്നും, സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിലും ശൂദ്രവർഗ്ഗത്തിലുംപെട്ട അനേകമാളുകൾ വേദം പഠിക്കുകയും മന്ത്രങ്ങൾ ദർശിച്ച് ഋഷികളായിത്തീരുകയും ചെയ്തതായി വേദങ്ങളിൽ തെളിവുണ്ടെന്നും സ്വാമിതിരുവടികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ യുക്തിയുക്തം സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. "വിശപ്പിന് ആഹാരവും ദാഹത്തിനു ജലവുമെന്നപോലെ ജിജ്ഞാസയ്ക്കു ശമനം വരുത്താൻ ആർക്കും വേദപഠനത്തിന് അർഹതയുണ്ട്. ആരുടെയും വിധിനിഷേധങ്ങൾക്ക് വിധേയമാകാൻ ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധിയുള്ള ആരും സമ്മതിക്കുകയില്ലെ"ന്നുകൂടി അവിടുന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു. വേദാധികാരനിരൂപണത്തെപ്പററി പഠനം നടത്തിയ

മഹാപണ്ഡിതനായ ശ്രീ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള എം. എ. ആ പഠനം ഉപസംഹരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണ്. "ശ്രുതികളിലും സ്മൃതികളിലുമുള്ള അനേകം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടും, ശ്രുതിവാക്യവ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ അകൃത്രിമത്വംകൊണ്ടും, മർമ്മഭേദിയായ യുക്തിയുടെ ശക്തികൊണ്ടും, സർവ്വോപരി അഗാധാവഗാഹിയായ പ്രതിഭയുടെ പ്രഭകൊണ്ടും അത്യാകർഷകമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. സ്വതന്ത്രതകൊണ്ടു് ഏതുകാലത്തും പുതുമ പുലർത്തുന്ന ആശയഗതി അനുപദം നമ്മെ ആനന്ദിപ്പിക്കും. ദേശകാലസീമകളാൽ നിയന്ത്രിതങ്ങളായ ആചാരവിശ്വാസങ്ങളിൽ കുടുങ്ങിക്കഴയുന്ന സർവ്വജ്ഞമ്മന്യന്മാരെ അനുകമ്പാമധുരമായ മന്ദഹാസം പൊഴിച്ചും അനന്തരപരമ്പരകൾക്കു് നേർവഴി കാട്ടിയും ഉത്തുംഗശീർഷനായ ആ മഹാനുഭാവൻ എന്നും നമുക്കു മുമ്പിൽ നിലകൊള്ളും." * ശ്രീ. ഗോപാലപിള്ള ഒരു സ്വതന്ത്രചിന്തകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇതുപോലെയൊരു മഹാനുഭാവനെപ്പററി പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതായി കണ്ടിട്ടില്ല. അതു പ്രശംസയല്ല; വസ്തുകഥനം മാത്രമാണ്. വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൽ സ്വാമിതിരുവടികൾ പ്രദർശിപ്പിച്ച യുക്തിയും വേദപുരാണാദികളിലുള്ള പാണ്ഡിത്യവും യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സിദ്ധാന്തം തൻേറടത്തോടുകൂടി ആസ്തികന്മാരായ ഒരു ധർമ്മാചാര്യന്മാരും ഇതുവരെ നേരെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. ബ്രഹ്മസൂത്രകാരനും അതിൻെറ ഭാഷ്യകാരനും—ശ്രീ വ്യാസനും ശ്രീ ശങ്കരനും—മാമൂലിനടിപ്പെട്ടു് ശൂദ്രശബ്ദത്തെ സൂത്രത്തിലും ഭാഷ്യത്തിലും വളച്ചു വ്യാഖ്യാനിച്ചുവെന്നുതന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസ്വാമികൾ പറയണമെങ്കിൽ അവിടുത്തെ പാണ്ഡിത്യവും ധൈര്യവും എത്ര വലുതാണെന്നു് ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. ആ മഹർഷിയും പരമാചാര്യനും—വ്യാസനും ശങ്കരനും—അവിടുത്തേക്കു് പരമാരാദ്ധ്യന്മാരാണെന്നുള്ളതും വക്തവ്യമാണ്. എന്നാലും സ്വന്തം അഭിപ്രായം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവിടുന്നു മടിച്ചില്ലെന്നുള്ളതു് അവിടുത്തെ സത്യസന്ധതയ്ക്കു് മകുടോദാഹരണമാണ്.

വേദാധികാരനിരൂപണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ വളരെ വൈകിയെങ്കിലും അതിലെ ആശയങ്ങൾ കൊല്ലവർഷം 60-ാമാണ്ടുമുതൽ അവിടുന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതാണ്. എന്നാൽ വേദാധികാരനിരൂപണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് കൊല്ലവർഷം 1096 ൽ

* ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദി സ്മാരകഗ്രന്ഥം. പേജ് 211.

ആയിരുന്നു. അതു് ശ്രീ. തച്ചുടയകൈമളുടെ ചെലവിലാണു് ഒന്നാം പതിപ്പു് അച്ചടിച്ചതു്. രണ്ടാംപതിപ്പു് 1963-ൽ ശ്രീ. കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതിന്റെ ഒരു കോപ്പിപോലും ആവശ്യക്കാർക്കു കിട്ടാനില്ല. ആ ന്യൂനത പരിഹരിച്ചു് വേദാധികാരനിരൂപണം വീണ്ടും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ കൊല്ലം വിദ്യാധിരാജ മഹിളാസമാജം മുന്നോട്ടു വന്നു എന്നറിഞ്ഞതിൽ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. കൊല്ലം തേവള്ളിയിൽ സ്വാമിതിരുവടികൾ കുറേക്കാലം വിശ്രമിച്ചിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ മാഹാത്മ്യമായിരിക്കാം മററുള്ള ദേശത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് കൊല്ലം നിവാസികൾക്കു് സ്വാമിതിരുവടികളുടെ പേരിൽ നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തി അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതു്. അതുപോലെ അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ കൊല്ലം തേവള്ളി ശ്രീനികേതൻ ശ്രീ. പി. ഗംഗാധരൻപിള്ളയാണു് രണ്ടാം പതിപ്പു് അച്ചടിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ട ചെലവു് നിർവ്വഹിച്ചതു്. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നി ശ്രീമതി ലീലാമണിയമ്മ കൊല്ലം വിദ്യാധിരാജ മഹിളാസമാജം പ്രസിഡന്റെന്ന നിലയിൽ വേദാധികാരനിരൂപണം അച്ചടിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചെലവു മുഴുവൻ വഹിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചെന്നറിഞ്ഞതിൽ എനിക്കു് അളവററ സന്തോഷമുണ്ടായി. ധനം ആർജ്ജിക്കുന്നതുപോലെ അതു ധാർമ്മിക കാര്യങ്ങൾക്കായി ചെലവു ചെയ്യാനുള്ള മനോഭാവം അധികം പേർക്കും ഉണ്ടാകാറില്ല. എന്നാൽ ശ്രീ. ഗംഗാധരൻപിള്ളയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബവും അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണെന്നു് സ്വന്തം അനുഭവംകൊണ്ടു് എനിക്കു് അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലുള്ള എല്ലാ ആശ്രമങ്ങളോടും ഏറെക്കുറെ ബന്ധപ്പെട്ടാണു് ശ്രീ. ഗംഗാധരൻപിള്ള കഴിയുന്നതു്. എന്നാൽ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജതീർത്ഥപാദസ്വാമികളോടും, അവിടുത്തെ ശിഷ്യപരമ്പരയോടും ശ്രീ ഗംഗാധരൻപിള്ളയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിക്കും പ്രത്യേകം സ്നേഹബന്ധമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ ദമ്പതികൾക്കും, അവരുടെ കുടുംബത്തിനും, കൊല്ലം വിദ്യാധിരാജ മഹിളാസമാജത്തിനും ഞാൻ സകലവിധ ഭാവുകങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു് ആ സമാജത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന വേദാധികാരനിരൂപണമെന്ന വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥം മഹാജനസമക്ഷം ഇതാ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം മലയാളികളുടെയിടയിലെല്ലാം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ എല്ലാവരും പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥം വിതരണം ചെയ്യു

ലഭിക്കുന്ന മൂലധനംകൊണ്ടു് ചെറിയ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൊല്ലം വിദ്യാധിരാജമഹിളാസമാജത്തിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി ഹിന്ദുസാമാന്യജനതയെ — വിശേഷിച്ചും മഹിളകളെ — ധർമ്മനിഷ്ഠകളാക്കാൻകൂടി പരിശ്രമിക്കുമെന്നു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അതിനുള്ള ശക്തിയും സാഹചര്യവും കൊല്ലം വിദ്യാധിരാജ മഹിളാസമാജത്തിനു് ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നാണു് ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നതു്.

ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ.

എന്നു്,

ക്ഷേമാശംസി,

വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദസ്വാമി

തീർത്ഥപാദാശ്രമം,
തീർത്ഥപാദപുരം P. O.
വാഴൂർ, കോട്ടയം
31 — 3 — 1975

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ തീർത്ഥപാദ ഗുരുദേവൻ

(ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം)

തിരുവനന്തപുരം നഗരിയിൽ നിന്ന് മൂന്നാനാഴിക വടക്കായി കൊല്ലൂർ എന്നൊരു ഗ്രാമമുണ്ട്. കണ്ണമ്മൂല എന്ന പേരിലാണ് ഇന്നതു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. അവിടെ ഉള്ളൂർക്കോട്ട് എന്ന ഭവനത്തിൽ കൊല്ലവർഷം 1029-ാമാണ്ടു് ചിങ്ങമാസം 11-ാംനു- (ആംഗലവർഷം 1853-ാമാണ്ടു് ആഗസ്റ്റ്മാസം 25) വ്യാഴാഴ്ച ഭരണി നക്ഷത്രത്തിൽ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജതീർത്ഥപാദഗുരുദേവൻ അവതരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മാതാവു് തിരുനങ്കേയി എന്ന നായർസ്ത്രീയും, പിതാവു് അനന്തശർമ്മാവു് എന്ന ബ്രാഹ്മണനുമാണ്. ആ ദമ്പതികളുടെ സീമന്തപുത്രനാണ് ഗുരുദേവൻ. അയ്യപ്പൻ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തെങ്കിലും കുഞ്ഞൻ എന്ന ഓമനപ്പേരിലാണ് അദ്ദേഹം അന്നു് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

വിദ്യാരംഭം

പല സിദ്ധയോഗികളും വിദ്വാന്മാരും ജനിച്ച ഒരു തറവാടാണ് ഉള്ളൂർക്കോട്ട്. ഒരു കാലത്തു് ആ കുടുംബം സമ്പൽസമൃദ്ധവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗുരുദേവൻ ജനിക്കുന്ന കാലത്തു് ആ തറവാട്ട് ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് യഥാകാലം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ചുററുപാടൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചില്ല. എങ്കിലും ഉത്സാഹശാലിയായ ആ ബാലൻ സ്വന്തം പരിശ്രമംകൊണ്ടു് അടുത്തുള്ള കുടിപ്പള്ളിയിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളുടെ ഓല നോക്കി അക്ഷരങ്ങളും എഴുതാനും വായിക്കാനും പഠിച്ചു. പിന്നീട്ടു് ആ കളരിയിലെ ആശാൻെറ കാരുണ്യംകൊണ്ടു് മലയാളവും തമിഴും കണക്കും ആ കളരിയിൽചേർന്നു പഠിച്ചു് വിദഗ്ദ്ധനായിത്തീർന്നു.

സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസം

കഥാനായകൻെറ വീടിനടുത്താണ് കൊല്ലൂർ അത്തിയറ പോററിയുടെ മഠം. ആ മഠത്തിൽ ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണൻ ബ്രാഹ്മണകുട്ടികളെ അക്കാലത്തു് സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കഥാപുരുഷനും ആ പഠിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം ഒളിവിൽനിന്നു കേട്ടു പഠിക്കുക പതിവായി.

ഒരിക്കൽ യാദൃശ്ചികമായി ഇങ്ങനെ ഒളിവിൽനിന്നു പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥി ഗുരുവിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ആ വിദ്യാർത്ഥിയെ അടുത്തു വിളിച്ചു പരിശോധിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ താൻ അവിടെ പഠിപ്പിച്ച എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ആ 'ഒളിശിഷ്യനു'' നല്ലതുപോലെ അറിയാമെന്നു തെളിഞ്ഞു. ആ ബാലന്റെ ഗ്രഹണധാരണാപാടവത്തിൽ സന്തുഷ്ടനായ ബ്രാഹ്മണഗുരു മററു ബ്രാഹ്മണശിഷ്യരോടുകൂടിയിരുന്നു പഠിക്കുവാൻ പുതിയ ശിഷ്യനേയും അനുവദിച്ചു. അങ്ങനെ ഒന്നുരണ്ടു കൊല്ലം അവിടെ പഠിച്ചപ്പോൾ സിദ്ധരൂപം, അമരകോശം, ശ്രീരാമോദന്തം, രഘുവംശം, മാഘം തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങളിൽ നല്ല വ്യുത്പത്തി സമ്പാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിൽ കുസൃതിത്തരം ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അതുപോലെ പ്രായം ചെന്നവരുടെ നേരെ വിനയത്തോടുകൂടി പെരുമാറാനും അന്നത്തെ കുഞ്ഞനു് അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അത്തിയറ മഠത്തിലെ അന്തർജ്ജനങ്ങൾക്കു് കുഞ്ഞനോടു് പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ വാത്സല്യമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. അവർ തങ്ങളുടെ ഉണ്ണികളെപ്പോലെ യഥാസമയം കുഞ്ഞനു് ആഹാരം കൊടുക്കുവാനും മടിച്ചിരുന്നില്ല.

ഷണ്മുഖോപാസന

പോററിയുടെ മഠത്തിനടുത്തു് ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടു്. കഥാനായകൻ രാവിലെയും വൈകിട്ടും പുഷ്പങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു് മാലകൾ കെട്ടി ക്ഷേത്രത്തിൽ ദേവനു ചാർത്താൻ കൊടുക്കുകയും, പലതരത്തിലുള്ള സ്തോത്രങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തു് ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രദക്ഷിണംവച്ചു നമസ്കരിക്കുകയും അന്നു പതിവാക്കിയിരുന്നു. പൂർവ്വസംസ്കാരമെന്നു പറയട്ടെ, അജ്ഞാതമായ ഏതോ ദിവ്യശക്തിയിൽ തന്റെ മനസ്സ് ലയിച്ചുപോകുന്നതുപോലെ ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെല്ലുമ്പോഴും, സ്തോത്രങ്ങൾ ചൊല്ലുമ്പോഴും ബാല്യത്തിൽ തോന്നിയിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹം പില്ക്കാലത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു പഠനത്തിലെന്നപോലെ ക്ഷേത്രദർശനത്തിലും സ്തോത്രാലാപത്തിലും തത്പരനായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം കൗമാരകാലം നയിച്ചിരുന്നതു്. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഏതാണ്ടു് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ജടാമകുടധാരിയും ഭസ്മധൂളിതഗാത്രനും ദീർഘകായനും വയോവൃദ്ധനും അജ്ഞാതനുമായ ഒരു താപസൻ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽവച്ചു് കഥാപുരുഷന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. കണ്ടപ്പോൾതന്നെ ആ ബാലൻ

ഭക്തിപൂർവ്വം അദ്ദേഹത്തെ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു. ഉടനേതന്നെ ആ മഹാത്മാവു് ആ ബാലനെ എഴുനേൽപ്പിച്ചു് ക്ഷേത്രസമീപത്തുള്ള ഒരു വിജനസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോയി മടിയിലിരുത്തി വാത്സല്യപൂർവ്വം ഒരു ദിവ്യമന്ത്രം വലത്തേ ചെവിയിൽ മൂന്നുരു ഉപദേശിക്കുകയും, അതനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ക്രമങ്ങൾ തമിഴിൽ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് പെട്ടെന്നുതന്നെ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നുപോയി. അത്ഭുതപരവശനായി ഭാവാവിഷ്ടനായി ആ ബാലൻ ഒന്നും അറിയാതെ ആ ക്ഷേത്രസങ്കേതത്തിൽത്തന്നെ ഇരുന്നുപോയി. പിന്നീടു് ഗുരു ഉപദേശിച്ച രീതിയിൽ മന്ത്രോപാസന നടത്തി സിദ്ധിവരുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു് അധികകാലം വേണ്ടിവന്നില്ല. ബാലസുബ്രഹ്മണ്യമന്ത്രമാണു് അജ്ഞാതനായ ആ ഗുരു കഥാപുരുഷനു് ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തതു്. സിദ്ധഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടും അനുഷ്ഠാനബലംകൊണ്ടും ബാലഷണ്മുഖദേവനെ സ്വപ്നത്തിലും, അനുഷ്ഠാനസമയത്തു് ഭാവാവസ്ഥയിലും ദർശിച്ചു് പരമാനന്ദരസം അനുഭവിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം കൗമാരാവസ്ഥയിൽതന്നെ കഥാനായകനു ലഭിച്ചു. ഷണ്മുഖോപാസനകൊണ്ടാണു് പില്ക്കാലത്തു് ഷണ്മുഖദാസനെന്ന പേരുകൂടി അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചതു്. തനിക്കുണ്ടായ സകലശ്രേയസ്സിനും നിദാനം കരുണാമൂർത്തിയായ മുരുകന്റെ കൃപാതിരേകമാണെന്നു് പില്ക്കാലത്തു് കഥാപുരുഷൻ ആനന്ദാശ്രുക്കൾ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ പറയുമായിരുന്നു.

വിവിധ വിദ്യാപരിശീലനം

സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രകല, കായികാഭ്യാസം മുതലായ വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിരുചി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയെല്ലാം പോഷിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചുററുപാടന്വേഷിച്ചു് പതിനഞ്ചു വയസ്സുള്ളപ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരം നഗരിയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും, അതാതു കലകളിൽ പ്രാവീണ്യമുള്ള ആചാര്യന്മാരിൽനിന്നു് ആ കലകളെല്ലാം കുറെ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്തതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്നത്തെ സഹചരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ, എല്ലാ ഗുരുക്കന്മാരെയും വേണ്ടതുപോലെ അറിയുവാൻ ചരിത്രകാരന്മാർക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. പേട്ടയിൽ ശ്രീ. രാമൻപിള്ളയാശാന്റെ കളരിയിൽ ചേർന്നു് തമിഴും സംഗീതവും, ശ്രീ. തൈക്കാട്ടു് അയ്യാവിൽനിന്നു് സുബ്രഹ്മണ്യപൂജാക്രമങ്ങൾ, ഷണ്മുഖകവചം, ഷണ്മുഖസഹസ്രനാമം, യോഗമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള

ചില സാധനകൾ ഇവയും, തിരുവനന്തപുരം കോട്ടയ്ക്കകത്തു താമസിച്ചിരുന്ന സ്വാമിനാഥദേശികൻ എന്ന തമിഴ് പണ്ഡിതനിൽ നിന്ന് തമിഴ് ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള സാഹിത്യം, വേദാന്തം, സിദ്ധാന്തം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം പരിശീലിച്ചതായി വ്യക്തമായ തെളിവുണ്ട്.

ചട്ടമ്പിസ്ഥാനലബ്ധി

പേട്ടയിൽ ശ്രീ. രാമൻപിള്ളയാശാൻെറ കളരിയിൽ കുറച്ചുനാൾ പഠിച്ച കാലത്താണ് അദ്ദേഹം ആ കളരിയിലെ 'ചട്ടമ്പി'യായിത്തീന്നതു്. ആശാന്മാർ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ പാഠം കേൾക്കുകയും അവരെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി തങ്ങളുടെ പ്രധാന ശിഷ്യന്മാരെ അക്കാലങ്ങളിൽ കളരിയാശാന്മാർ ചട്ടമ്പികളാക്കി ഉയത്തുക പതിവാണ്. അങ്ങനെ ശ്രീ. രാമൻപിള്ളയാശാനിൽനിന്നു ലഭിച്ച ചട്ടമ്പിസ്ഥാനമാണ് പിൽക്കാലത്തു് കഥാപുരുഷനെ കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പിയെന്നും, കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പിസ്വാമിയെന്നും, പരമഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെന്നും മററുമുള്ള പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധനാക്കിത്തീത്തതു്.

ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം

ഏതാണ്ട് ഇരുപതു വയസ്സായപ്പോഴേയ്ക്കു് തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും സാമാന്യം നല്ല വിജ്ഞാനം നേടാൻ കഥാപുരുഷനു കഴിഞ്ഞു. അതുപോലെ സംഗീതം, സാഹിത്യം, ചിത്രരചന, കായികാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ കലകളിലും തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടാൻ സാധിച്ചു. അസാധാരണമായ ബുദ്ധിവികാസം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കുറച്ചുകാലത്തെ പരിശീലനത്താൽ ഏതു വിജ്ഞാനശാഖയുടെയും മറുകരയിലെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു പെട്ടെന്നു കഴിയുമായിരുന്നു. ഉപാസനകൊണ്ട് ദേവതാകാരമനോവൃത്തിയും, ഹഠയോഗപരിശീലനംകൊണ്ട് പ്രാണനിരോധനരൂപമായ സവികല്പസമാധിയും ഇതിനിടയിൽ അദ്ദേഹം വശമാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷെ, ശാസ്ത്രവാസന വേദവേദാന്താദി ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നു. അന്ന് ശൂദ്രനായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നായർ വംശജനായ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ വേദങ്ങളോ, ഉപനിഷത്തുകളോ, വേദാംഗങ്ങളായ വ്യാകരണമോ, ദർശനങ്ങളോ പഠിപ്പിക്കുവാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതന്മാരിൽ ആരുംതന്നെ

സമ്മതി നൽകിയില്ല. ആ വിഷയത്തിൽ വ്യാകുലനായിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു മഹാബ്രാഹ്മണനെ ദർശിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ഉണ്ടായതു്. സുബ്ബാജടാപാഠി എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണപണ്ഡിതനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തിരുനൽവേലിജില്ല യിൽപ്പെട്ട കല്ലടക്കുറിച്ചി ഗ്രാമത്തിൽ നിവസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തു് നവരാത്രി സംബന്ധിച്ചു നടന്ന വിദ്വത് സദസ്സിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ വന്നതാണ്. ആ വർഷം നടന്ന വിദ്വത് സദസ്സിൽ വേദാന്തം, തർക്കം, മീമാംസ തുടങ്ങിയ ദർശനങ്ങളിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം നേടാൻ കഴിഞ്ഞതു് ശ്രീ. ജടാപാഠികൾക്കായിരുന്നു. ആ വിവരമറിഞ്ഞു് കഥാപുരുഷൻ തൻെറ ആചാര്യനായ സ്വാമിനാഥദേശികരുടെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടിയാണ് ശ്രീ. ജടാപാഠികളെ ദർശിച്ചതും പരിചയപ്പെട്ടതും. പുതുതായി പരിചയപ്പെട്ട യുവാവിൻെറ ലക്ഷണങ്ങൾ സമീക്ഷിച്ചതിനുശേഷം ജാതിയിൽ ആരായാലും ശരി, ഗ്രഹണധാരണ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ ജിജ്ഞാസയുള്ള ഏതു വിഷയവും പഠിപ്പിക്കാമെന്നു് ശ്രീ. ജടാപാഠി സമ്മതിച്ചു. അതനുസരിച്ചു് കഥാനായകൻ ശ്രീ. ജടാപാഠികളുടെകൂടെ കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു് വേദങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ, ദർശനങ്ങൾ മുതലായവയിൽ അസാധാരണമായ വൈദുഷ്യം സമ്പാദിച്ചു. നാലു വർഷക്കാലം ജടാപാഠിയുടെ കൂടെ അദ്ദേഹം താമസിച്ചാണ് പഠിച്ചതു്. അതിനിടയ്ക്കു് ജടാപാഠിയെക്കൂടാതെ കല്ലടക്കുറിച്ചി അപ്പാത്തുര അയ്യർ, മധുരയിൽ കുപ്പാചാര്യർ തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാരിൽനിന്നുകൂടി വ്യാകരണം, തർക്കം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അവഗാഹം നേടിക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഇരുന്നതു്. ഇക്കാലത്തിനിടയിൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിലും തമിഴ് വ്യാകരണത്തിലും അഗാധമായ വൈദുഷ്യം നേടിയ അദ്ദേഹം ആ രണ്ടു ഭാഷകളും തമ്മിലുള്ള താരതമ്യപഠനത്തിനുകൂടി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തും, പഠനത്തിനു ശേഷവും അവിടുന്നു് ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിൽ പല സ്ഥലത്തും സഞ്ചരിച്ചു് തമിഴ് ഭാഷയിലുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളിലും, സംസ്കൃത ശാസ്ത്രങ്ങളിലും ദാർഢ്യം വരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പണ്ഡിതന്മാരുമായി ശാസ്ത്രചർച്ച നടത്തുമായിരുന്നു.

അവധൂതഗുരുവും ജീവന്മുക്തിലാഭവും

ഒരു ശാസ്ത്രത്തിലും തനിക്കു് അപൂർണ്ണത ഉണ്ടാകരുതെന്നു് വിചാരമുണ്ടായിട്ടാണോ എന്തോ എല്ലാ ശാസ്ത്രശാഖകളും പഠിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉൽസുകനായിരുന്നു. ക്രിസ്തുമതവും മുഹമ്മദമതവും അദ്ദേഹം നല്ലതു പോലെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ വൈഷ്ണവം, ശാക്തേയം, ശൈവം മുതലായ തന്ത്രങ്ങളിലെ വിവിധ ശാഖകളിൽ അവിടുത്തേക്കു നേടാൻ കഴിഞ്ഞ അവഗാഹം വളരെ വലുതായിരുന്നുവെന്നു് പല മഹാന്മാരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എവിടെ ഒരു സിദ്ധനുണ്ടെന്നു കേട്ടാലും അവിടെ ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുകയും, അറിയേണ്ടതു വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയുകയും ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻേറതു്. അന്നു് മരുത്വാമലയിൽ ആത്മാനന്ദനെന്ന പേരിൽ ഒരു സിദ്ധയോഗി നിവസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നാണു് അഗസ്ത്യസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചുള്ള യോഗവിദ്യ പരിശീലിച്ചു് ശ്രീ ഗുരുദേവൻ ഒരു സിദ്ധയോഗിയായിത്തീർന്നതു്. ശാസ്ത്രജ്ഞാനംകൊണ്ടും ഉപാസനാബലംകൊണ്ടും യോഗസമാധികൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിനു സംതൃപ്തി ഉണ്ടായില്ല. സഹജാനന്ദരസം നിരന്തരം അനുഭവിക്കത്തക്കവണ്ണം ജീവന്മുക്തി നേടാനാണു് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചതും; സാധനകൾ അനുഷ്ഠിച്ചതും. അങ്ങനെ സാധനാചതുഷ്ടയസമ്പത്തോടുകൂടി കഴിയുന്ന കാലത്തു് നാഗർകോവിലിനടുത്തുള്ള വടിവീശ്വരം എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു അവധൂതനെ ദർശിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം ലഭിച്ചു. ആ അവധൂതമഹാത്മാവാണു് ദീക്ഷാപൂർവ്വം ആത്മജ്ഞാനം നൽകി അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചതു്. സിദ്ധഗുരുവിൻെറ ഉപദേശത്തോടുകൂടി ബ്രഹ്മസ്വരൂപം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹം ജീവന്മുക്തനായ ഒരു അതിവർണ്ണാശ്രമിയെന്ന നിലയിലാണു് പില്ക്കാലത്തുള്ള പ്രാരബ്ധജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്. അക്കാലങ്ങളിൽ അവധൂതപ്രായനായി രാപകലില്ലാതെ അവിടുന്നു് പല സ്ഥലത്തും അലഞ്ഞു നടന്നിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അന്നു് 'ലോകബാഹ്യൻ' എന്ന നിലയാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്.

ശിഷ്യപരമ്പര

കേരളീയരുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടായിരിക്കാം അവധൂതനിലയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ശ്രീ വിദ്യാധിരാജഗുരുദേവൻ ക്രമേണ ലോകാനുഗ്രഹപര

നായി മാറിത്തുടങ്ങി. അതോടുകൂടി പലരും അദ്ദേഹത്തെ ഗുരുവായി വരിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മികസാധനകൾ പരിശീലിച്ച് കൃതകൃത്യന്മാരായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും, ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദ സ്വാമികളും, ശ്രീതീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികളുമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രധാനപ്പെട്ട സന്ന്യാസിശിഷ്യന്മാർ. പ്രൊഫസർ ശ്രീ. നന്ത്യാർവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള, വൈക്കം ശ്രീ. ശിവസുബ്രഹ്മണ്യം, ശ്രീ. വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യൻ, ശ്രീ. പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യൻ, ശ്രീ. ഐക്കരനാട്ടു രാമേൻപിള്ള, പറമ്പകത്തു ശ്രീ. രാമൻപിള്ള–അദ്ദേഹം പിന്നീട് ശ്രീ രാമാനന്ദസ്വാമികൾ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്—ശ്രീ. മഠത്തിൽ വേലുപ്പിള്ള, ശ്രീ. കൊററനാട്ടു നാരായണപിള്ള, ശ്രീ കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള തുടങ്ങി ഒട്ടുവളരെ ഗൃഹസ്ഥ ശിഷ്യന്മാരും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

സാധാരണ സന്ന്യാസിമാർ സ്ത്രീകളെ ദ്വേഷിക്കയാണല്ലൊ പതിവ്. എന്നാൽ, ശ്രീ വിദ്യാധിരാജൻെറ സ്വഭാവം നേരേ മറിച്ചായിരുന്നു. സ്ത്രീകളെ ബഹുമാനിക്കുകയും, അവക്ക് സമുദായത്തിൽ മാന്യമായ സ്ഥാനം നൽകുകയും, വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും കൊടുത്തു് ലോകജനനികളാക്കി ഉയർത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചിരുന്നതു്. സ്ത്രീകൾക്ക് ലൗകികവിദ്യ മാത്രമല്ല വേദങ്ങളും യോഗജ്ഞാനസമ്പ്രദായങ്ങളും പരിശീലിക്കാമെന്നുകൂടി അവിടുന്നു വിളംബരം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കരുണാശീതള സ്വാന്തനായ ആ മഹാഗുരുവിനു് സ്ത്രീ സമുദായത്തിലും അനേകം ശിഷ്യപ്രശിഷ്യകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇരിങ്ങാലക്കുട പടിഞ്ഞാറെമാരാത്തു് മീനാക്ഷിയമ്മ, തിരുവനന്തപുരം പേരൂർക്കട ചിററല്ലൂർ ചെല്ലമ്മ, വടക്കൻപറവൂർ കല്ലറയ്ക്കൽ ശ്രീ. അമ്മാളുഅമ്മ മുതലായവർ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ഗുരുദേവൻെറ ശിഷ്യകളും ശ്രീ. ആത്മയോഗിനിഅമ്മ അദ്ധ്യാത്മഭാരതി ശ്രീ. കെ. ചിന്നമ്മ തുടങ്ങിയവർ അവിടുത്തെ പ്രശിഷ്യകളുമായ മഹിളാരത്നങ്ങളുമായിരുന്നു. ജാതിഭേദമോ ലിംഗഭേദമോ നോക്കാതെ ജിജ്ഞാസയുള്ള ആക്കും യോഗവേദാന്തവിദ്യകൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള തത്വം ഗുരുപാദർ കേരളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച നവീനാശയമാണ്. ശൂദ്രനു് വേദാദ്ധ്യയനാധികാരവും വേദമന്ത്രകർത്തൃത്വവുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഐതരേയം, കൌഷീതകി മുതലായ ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽനിന്നു് കവഷൻ മുതലായവരെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൽ അവിടുന്നു

തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ ഗാർഗ്ഗി മൈത്രേയി മുതലായ ബ്രഹ്മവാദികളുടെ കഥകൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് സ്ത്രീകൾക്കും വേദാദ്ധ്യയനാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവിടുന്ന് യുക്തിയുക്തം സ്ഥാപിച്ചു കാണുന്നു. എന്നാൽ അവിടുത്തെ ആശയമനുസരിച്ച് വൈദികവിദ്യ ജിജ്ഞാസുക്കൾക്ക്—സ്ത്രീകൾക്കും ശൂദ്രർക്കും— ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അന്ന് മതാചാര്യന്മാർ സന്നദ്ധരല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്നുതന്നെ കേരളത്തിൽ യോഗജ്ഞാന സമ്പ്രദായങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു സന്ന്യാസിസമ്പ്രദായ പരമ്പര സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പരമ്പരയോടു ബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന അനേകം ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളും ജിജ്ഞാസുക്കളും ഈ കേരളത്തിൽ ഇന്നും ഉണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

ഗ്രന്ഥരചന

അവിടുന്ന് കൃതകൃത്യനായിരുന്നുവെങ്കിലും പ്രാരബ്ധാണുക്കൾ ലോകാനുഗ്രഹപരങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിലേക്കുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പൂർവാചാര്യന്മാരെപ്പോലെ ഗ്രന്ഥരചന ശിഷ്യോപദേശം ഈ വഴിക്കാണ് അദ്ദേഹം ലോകത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്. അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടുന്ന് രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥരചനയിലെന്നപോലെ പ്രസിദ്ധീകരണ വിഷയത്തിൽ അവിടുത്തേക്ക് വലിയ ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അമൂല്യങ്ങളായ അനേകഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇതിനിടയിൽ നഷ്ടപ്രായമായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയാം. ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം, പ്രാചീനമലയാളം, വേദാധികാരനിരൂപണം, പുനർജ്ജന്മനിരൂപണം, ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം, ചിദാകാശലയം, ആദിഭാഷ, സർവ്വമതസാമരസ്യം, അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി, മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം തുടങ്ങി ഒട്ടുവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം എഴുതി പൂർത്തിയാക്കിയിരുന്നു. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പൂർത്തിയാകാതെയും കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളം, സംസ്കൃതം, തമിഴ് ഈ ഭാഷകളിലാണ് അവിടുന്ന് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചതു്. അവയിൽ പ്രാചീനമലയാളം, ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം, ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം, അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി, വേദാധികാരനിരൂപണം ഇത്രയും പുസ്തകങ്ങളെ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളു. ജീവകാരുണ്യനിരൂപണത്തിന്റെ കുറെ ഭാഗം മുൻപു് കോട്ടയത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടിരുന്ന 'എം. എൻ. നായർ മാസിക'യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയി

രുന്നു. തമിഴിലെഴുതിയ ആദിഭാഷയുടെ മലയാളവിവർത്തനം ഒരു കോപ്പി പെരുമ്പാവൂർ പുളിയനാട്ടു് ശ്രീ. പി. ജി. നാരായണപിള്ളയുടെ കൈവശം ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹം അതു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നറിയുന്നു. സ്വാമിതിരുവടികളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വജ്ഞഭാവത്തേയും സർവ്വകലാവല്ലഭത്വത്തേയുമാണു് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്.

അതിമാനുഷനായ സിദ്ധയോഗി

മഹാത്മാക്കളായ സന്ന്യാസിശ്രേഷ്ഠന്മാർ എക്കാലത്തും ഈ ഭാരതത്തിൽ അവതരിച്ചിട്ടുണ്ടു് അവരിൽ അധികം മഹാത്മാക്കളും ഏതെങ്കിലും ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ—ജ്ഞാനത്തിലോ യോഗത്തിലോ, ഭക്തിയിലോ കർമ്മത്തിലോ—ഔന്നത്യം നേടിയവരായിരിക്കും. എന്നാൽ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജഗുരുദേവനാകട്ടെ സർവ്വസമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും പാരമ്യത്തിലെത്തിയ ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു. ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായിരുന്ന അദ്ദേഹം അഹിംസയുടെ മൂർത്തിമൽഭാവവും കാരുണ്യത്തിന്റെ കേളീരംഗവും ആയിരുന്നു. അഹിംസയിൽ പ്രതിഷ്ഠസിദ്ധിച്ചവരുടെ മുമ്പിൽ ശത്രുക്കൾപോലും മിത്രഭാവം കൈക്കൊള്ളുമെന്നു് യോഗദർശനത്തിൽ പതഞ്ജലി മഹർഷി സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളീയർക്കു് അതു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം ശ്രീവിദ്യാധിരാജഗുരുദേവന്റെ സന്നിധിയിലെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. കടുവായും പശുവും, കീരിയും പാമ്പും, ചേരയും തവളയും, പൂച്ചയും എലിയും അവിടുത്തെ സന്നിധിയിൽ സൗഹൃദം പുലർത്തിപ്പോരുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ഇന്നും നമ്മുടെയിടയിൽ ഉണ്ടു്. ഖേചരീയോഗസിദ്ധനായ ആ യോഗീശ്വരൻ പത്മാസനം ബന്ധിച്ചിരുന്നു് ഭൂമിയിൽനിന്നു് തനിയെ മേൽപോട്ടു് ഉയർന്നു പോകുന്നതു് രാത്രിയിൽ ചിലരെല്ലാം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. എഴുമറ്റൂർ പരമഭട്ടാരാശ്രമത്തിൽ വിശ്രമിക്കുന്നകാലത്തു് അങ്ങനെയൊരു സംഭവം അനുഭവപ്പെട്ടതായി പരേതനായ ശ്രീ. മരോട്ടിക്കളത്തു കേശവപിള്ള പറയുകയുണ്ടായി. അതുപോലെ അത്ഭുതകരങ്ങളും അമാനുഷങ്ങളുമായ അനേക സിദ്ധികൾ ദാസിമാരെപ്പോലെ അവിടുത്തെ സേവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ലോകരുടെ ഖ്യാതിക്കുവേണ്ടി അവയൊന്നും ആ വിരക്തനായ മഹാത്മാവു് ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ട ഒരു വസ്തുതയാണു്.

ഷഷ്ടിപൂർത്തി

ഗുരുപാദരുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി 1089 ചിങ്ങമാസം 8-ാംനു ഭരണി നാളിൽ എഴമറ്റൂർവച്ച് ശ്രീ തീർത്ഥപാദ പരമഹംസ സ്വാമികളുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ അത്യാഡംബരപൂർവ്വം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു. അന്ന് ഷഷ്ടി പൂർത്തിസ്മാരകമായി "ശ്രീ വിദ്യാധിരാജതീർത്ഥപാദപരമഭട്ടാരാശ്രമം" എന്ന പേരിൽ ഒരു സന്യാസാശ്രമവും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ആ ആശ്രമത്തിൽ ഗുരുപാദർ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി കുറേനാൾ വിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. തീർത്ഥപാദസമ്പ്രദായമെന്ന പേരിൽ ഒരു സന്യാസപരമ്പരയും അന്ന് ആ ആശ്രമത്തിൽവച്ച് സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. വാഴൂർ തീർത്ഥപാദാശ്രമം, എഴമറ്റൂർ പരമഭട്ടാരാശ്രമം, കരുനാഗപ്പള്ളി പന്മന ശ്രീ. നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമി സമാധിപീഠം, വാഴമുട്ടം തീർത്ഥപാദാശ്രമം തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ ആ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവയാണ്. ഈ ആശ്രമങ്ങളിൽ യോഗജ്ഞാനസമ്പ്രദായങ്ങൾ ഇന്നും പുലർത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ ആ ആശ്രമത്തിലെ സന്യാസിമാർ കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ധർമ്മപ്രവചനങ്ങൾ നടത്തി ജനങ്ങൾക്ക് സന്മാർഗ്ഗം കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നുമുണ്ട്. ആ പരമ്പരയിലെ ഇന്നത്തെ പരമാചാര്യൻ ശ്രീ വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദസ്വാമികളാണ്. അതുപോലെ പുത്തൻകുരിശിനു സമീപം ശ്രീ ഭക്താനന്ദസ്വാമികൾ സ്ഥാപിച്ച ആശ്രമവും ആറന്മുള കിടങ്ങന്നൂർ ശ്രീ വിജയാനന്ദസ്വാമികൾ സ്ഥാപിച്ച ആശ്രമവും ശ്രീ വിദ്യാധിരാജഗുരുവിന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവയായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ശ്രീ ഭക്താനന്ദസ്വാമികളുടെ ആശ്രമങ്ങളുടെയെല്ലാം അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രസിദ്ധനായ ശ്രീ ആതുരദാസ സ്വാമികളാണ്. അതുപോലെ തിരുവനന്തപുരത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള അഭേദാശ്രമവും ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസ്മരണയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതും ഈയവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്.

മഹാസമാധി

ഷഷ്ടിപൂർത്തി കഴിഞ്ഞ് പത്തുവർഷംകൂടിയേ അദ്ദേഹം സ്വജീവിതലീല തുടർന്നുള്ളു. അക്കാലത്തിനിടയിൽ തിരുവനന്തപുരം മുതൽ ഒററപ്പാലംവരെ പല ഭക്തന്മാരുടെയും ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ കൊല്ലവർഷം 98-ൽ കുറേ

ദിവസം പ്രസിദ്ധനായ ശ്രീ. കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ സപത്നിയിൽ അവിടുന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടി. ശ്രീ. ശങ്കുപ്പിള്ള വളരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും ചിലരെയെല്ലാം കണ്ടിട്ട് ചാകാൻ മടങ്ങിവരാമെന്നു പറഞ്ഞാണ് അന്ന് അവിടെനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോയതു്. അവിടെ വച്ച് ശരീരസുഖമില്ലാതെ വരികയും, 99 മീനമാസം ആദ്യം ശ്രീ സ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു പന്മനയ്ക്കു പോരുകയും ചെയ്തു. വള്ളത്തിലാണ് യാത്രചെയ്തതു്. യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ശ്രീ. കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ ശ്രീ. പ്രാക്കുളത്തു പരമേശ്വരൻപിള്ള വിശ്രമിക്കുന്ന തോട്ടുവയൽ ബംഗ്ലാവിൽ വന്ന് അവിടെ കുറേദിവസം വിശ്രമിച്ചു. കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെനിന്ന് പന്മനവന്ന് ശ്രീ. C. P. P. സ്മാരക വായനശാലയിലാണ് അവിടുന്നു വിശ്രമിച്ചതു്. ശ്രീ. കമ്പളത്തു ശങ്കപ്പിള്ള, ശ്രീ. തയ്യിൽ കൃഷ്ണപിള്ള, ശ്രീ. കടച്ചിക്കാട്ടു നാണുപിള്ള തുടങ്ങിയവരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായി നടന്നുപോന്നു. അടുത്തുനിന്നു ശുശ്രൂഷിച്ചിരുന്നതു് ശ്രീ. പത്മനാഭപ്പണിക്കരായിരുന്നു. ഒരു വർഷമായി ഗുരുപാദരെ വിടാതെതന്നെ ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികളും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നതു്. പ്രാക്കുളത്തു വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും അവിടെ വന്ന് ഗുരുപാദരെ ദർശിക്കുകയും ക്ഷേമങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

കൊല്ലവർഷം 1099 മേടമാസം 23-ാം തീയതി പകൽ 5 മണിയോടുകൂടി ആ ജീവന്മുക്തൻ—ശ്രീ വിദ്യാധിരാജഗുരു—തന്റെ പ്രാരബ്ധശരീരം ഉപേക്ഷിച്ച് നിത്യാനന്ദസ്വരൂപമായ വിദേഹകൈവല്യം അടഞ്ഞു. അതു് കേരളത്തിനു നേരിട്ട ഒരു വലിയ ആഘാതമായിട്ടാണ് കേരളീയർ ആകമാനം കരുതിയതു്. ശ്രീ. കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അവിടുത്തെ ഭൗതികശരീരം പന്മനക്കാവിൽ വിധിപൂർവ്വം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. ആ പുണ്യസ്ഥലത്താണ് ശ്രീ വിദ്യാധിരാജഗുരുദേവന്റെ സമാധിസ്മാരകമായ ശ്രീ ബാലഭട്ടാരകേശ്വരം ശിവമന്ദിരം വിരാജിക്കുന്നതു്. അനേക ഭക്തജനങ്ങളുടെ സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി ശ്രീ കമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ട ഒരു പുണ്യസ്ഥാപനമാണ് പന്മന ആശ്രമവും സമാധിമന്ദിരവും. ശ്രീ. കമ്പളത്തിന്റെ കാലംവരെ അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലും മേൽനോട്ടത്തിലും അവിടുത്തെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഭംഗിയായി നടന്നുപോന്നു. എന്നാൽ, ഇന്ന് അവിടുത്തെ കാര്യങ്ങളിൽ ഭക്തജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ കൂടുതൽ പതിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ പുണ്യസ്ഥലം അനവധി ഭക്തജനങ്ങളുടെ പരിപാവനമായ ഒരു തീർത്ഥാടനമായിത്തീരത്തക്ക വ്യവസ്ഥകളും സൌകര്യങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടാകാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്.

വിദേഹകൈവല്യമടഞ്ഞ് സച്ചിന്മയനായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശ്രീ വിദ്യാധിരാജഗുരുദേവൻ നമ്മെ എപ്പോഴും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ! അവിടുത്തെ ദിവ്യോപദേശങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗം തെളിച്ചു കാട്ടി നമുക്ക് താപശാന്തിയും പരമാനന്ദവും നൽകുമാറാകട്ടെ!!

ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ

PREFACE
(to the first edition)

I feel that I am but ill-qualified to write a foreword to this very learned and thoughtful work on the nature of the Vedas and the qualifications required for their study, by Brahmasri Chattampi Swami. Still, I have been induced to write this owing to the friendly request of my saintly and learned friend Brahmasri Nilacanda Thirtha Swami, one of the foremost of the disciples of Brahmasri Chattampi Swami. My excuse is that, as the work is already in the press, it will be unbecoming on my part to force my friend to seek for a preface elsewhere

The broad-minded tolerance, critical acumen, sympathy with all created beings, and the deep and vast learning of the Swamiji are apparent even in this short work. I learn that some twenty five years ago, the Swamiji planned a great work on the Vedas and wrote a very large part of it. The major portion of the manuscripts has, like so many of the works of His Holiness, been dispersed to the winds. The small book now published is all that has been gathered together by the diligence of Swamiji's disciples, out of the bulky manuscripts dealing with many topics connected with the Vedas.

The true meaning of the Divine origin of the Vedas is ably set forth in this work and it is established that all human beings who have a desire for it may study the Vedas, according to their capacities without fear of incurring any sin on that account. The Late Vivekananda

Swami was also of the same opinion. I find that there is much in common between the two Swamijis. Both have cleared their minds of cant and boldly proclaim the supremacy of experience and Reason in all human affairs. Mere authority is nothing to them even in Religious matters. Both have realised the supreme truth of the Vedanta and are actuated by Divine love in their endeavours to raise the condition of the suffering millions of their fellowmen. There was a time when Brahmasri Chattampi Swami was as militant in spirit as the illustrious Vivekananda. But now. as befits his present advanced years, the former is generally mild and tolerant in the mellow wisdom of his teaching. Of course, tolerance for all religions was the great characteristic of Vivekananda also, in pursuance of the teachings of his great master Rama Krishna Paramahamsa. But Vivekananda had on several occasions to expose mercilessly the cant and the hollowness of many shallow men who opposed his teachings and in this he showed a strength and vehemence worthy of the great cause he fought for. In his younger days, Chattampi Swami also showed a similiar turn of mind, and even now, whenever the cause requires it, the Swamiji exposes canting hypocrites without fear or favour.

I hope that the book will serve to instil the right religious spirit into the hearts of the people of Kerala.

Puthuppalli,
Kayamkulam,
7.1.1096

(Sd.) **G. Raman Menon,**
M. A., B. L.

ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ

ഭൂമിക

വേദാധികാരനിരൂപണം എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം രണ്ടു മൂന്നു വാല്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യത്തക്ക ഒരു ബൃഹത്കായനിബന്ധമാണെന്നു് രചനാവസ്ഥമായിരുന്ന കാലത്തു് എനിക്കു് തോന്നീട്ടുണ്ടു്. സ്വാമി തിരുവടിയുടെ അനേക സംവത്സരങ്ങളിലെ പ്രയത്നത്തിന്റെ പരിണാമമാണു് അതെന്നും ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തു്—ഇരുപത്തി ആറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു്—അവിടുന്നു് എന്റെ ജന്മഭൂഭാഗമായ മൂവാററുപുഴ പ്രദേശത്തെ ശ്രീചരണപാംസുക്കളാൽ പവിത്രമാക്കിയിരുന്നരുളുകയായിരുന്നതിനാൽ അതിലെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും, അവിടുത്തെ ആശ്രിതനും ഹിന്ദുമതപ്രാസംഗികനും ആയിരുന്ന 'കാളിയാങ്കൽ' മുഖമായി എനിക്കു കേൾക്കാനിടവന്നിട്ടുണ്ടു്. വേദം ദ്വിത്രസൂത്രധാരമാത്രാധികാരമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ഭ്രമം തന്മൂലമാണു് നിർമ്മൂലമായതെന്നു് എടുത്തുപറയാതെ തരമില്ല. വർണ്ണവിഭാഗത്തിനുള്ള വില നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലേക്കു് സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളിൽ അവിശേഷേണ കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ജാതിഭേദം തത്തദ്വസ്തുസ്വരൂപനിർണ്ണായകശാസ്ത്രാഗമങ്ങളിൽനിന്നും പ്രമാണകോടികൾ ഉദ്ധരിച്ചു് അതിൽ വിശദീകരിച്ചിരുന്നു. അവിടുത്തെ അതിദുർല്ലഭാനുഗ്രഹ മഹിമയാൽ ആത്മകാര്യപ്രസക്തനായിത്തീർന്ന എനിക്കു് ഒരു പന്ത്രണ്ടു വർഷത്തേക്കു് അതിനെപ്പററി ഒന്നും

ആലോചിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായില്ല. പിന്നീട് അതിന്റെ മുദ്രാപണകാര്യം സംബന്ധിച്ചു പലപ്പോഴും സ്വാമിപാദങ്ങളിൽ ഉണർത്തിയതിൽ യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. അവിടുന്ന് എനിക്കുവേണ്ടി അരുളുന്നതു കേൾക്കമാത്രമാണ് എന്റെ കൃത്യമെന്ന് അന്നും 'ഇന്നും' കരുതലുള്ള എനിക്ക് ആ നിലയിൽ ഒന്നും സാദ്ധ്യമായില്ല. അവിടുത്തെ പരിചയം എനിക്കു സിദ്ധിച്ചതായ കാലം മുതൽ ഈ മുപ്പത്തിനാലു സംവത്സരത്തിനിടയിൽ ഞാൻ തൃപ്പാദം ദർശിക്കുമ്പോൾ ഒക്കെ അവിടുന്ന് ഏതാദൃശ മഹാനിബന്ധരചനയിൽ സമയം വ്യയം ചെയ്യുന്നതായിത്തന്നെ കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം ദ്രവ്യാപേക്ഷവും തദ്വാരാ അന്യാപേക്ഷവും ആകയാലായിരിക്കാം രചനയിലെന്നപോലെ പ്രകടീകരണത്തിൽ അവിടേക്കു നിർബന്ധമില്ലാത്തതു്. ബ്രഹ്മവിദ്വരിയാനായ അവിടേയ്ക്കു് ഈ കാര്യത്തിൽ വന്ന 'ഉദാസീനവദാസീനത്വം' എങ്ങനെ നോക്കിയാലും സമാധാനമുള്ളതാണ്. പെൻസിൽ കോപ്പിയായി എഴുതി സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന അവിടുത്തെ കൃതിതല്ലജങ്ങളിൽ മിക്കതും ഈ ദീർഘകാലങ്ങൾക്കിടയിൽ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയിട്ടും, അവലോകനോത്സുകരുടെ കൈവശം പെട്ടിട്ടും നഷ്ടമായിത്തീർന്നതു് ജനതയുടെ ഭാഗ്യവിപര്യയം.

സാമാന്യനായ ഒരു തന്ത്രി പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ കഴിച്ചു സ്ഥാപിക്കുന്ന ഒരു ദേവപ്രതിമയിൽ ഏതു ഹിന്ദുവിനും ഈശ്വരത്വവും, അതിന്റെ ഫലദാതൃത്വവും സുസമ്മത

മാകുന്ന നിലയ്ക്കു് മലയാളത്തിലെ പ്രഭുസമിതി, മഹാരാജാക്കന്മാർ, രാജർഷിമാർ, തന്ത്രിമാർ, വൈദികന്മാർ തുടങ്ങി സർവ്വാൽക്കൃഷ്ടനായ തമ്പ്രാക്കൾ അടക്കം ചേർന്നു് പ്രത്യക്ഷദേവപദത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ദേവാത്മചിത്തിൻെറ പ്രഭാവാനുഗ്രഹാദികൾക്കു സമാനപ്പിഴയില്ലായ്കയാൽ മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥിതിയിൽ പോയ വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൻെറ സാരോദ്ധാരമായ പ്രകൃതകൃതിയുടെ സംകലന വിഷയത്തിൽ, 'കൂടൽമാണിക്യൻ കേരളർ തിരുനാമാങ്കനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനും ആയ ആ മകയിരം തിരുനാൾ മഹാമഹിമ ബ്രഹ്മശ്രീ തച്ചുടയതമ്പുരാൻ അവർകളുടെ വിഭവാതിശയം സംസ്കരിച്ചതു ഭാഗ്യതാരോദയം. ഇത്രയുമാണു് ഗ്രന്ഥചരിത്രം. 'വേദ—വേദാധികാര—നിരൂപണ'ങ്ങൾ അടങ്ങിയതു് എന്നർത്ഥമായ ഇതിൻെറ നാമത്താൽ വിഷയപ്രയോജനാദികൾ ഉന്നയിക്കത്തക്കതാണു്.

'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'—പ്രാചീനമലയാളാദി ഗ്രന്ഥപരമ്പരാദ്വാരാ ലോകമൊട്ടുക്കു് അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'ചട്ടമ്പിസ്വാമി' (ബ്രഹ്മശ്രീ വിദ്യാധിരാജ തീർത്ഥപാദപരമഭട്ടാരസ്വാമി) പാദങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേരളത്തിൽ ആഗോപാലപണ്ഡിതം ആരോടും ഒന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതിനാൽ,

> "സോജ്ഞാസീദ്ധാവതീവിദ്യാ-
> സ്താസാം നാമാപി നിശ്ചിതം;
> വക്തും നാസ്ത്യേവ സാമർത്ഥ്യം
> വ്യക്തം വാചസ്പതേരപി"

എന്നു പറഞ്ഞപോലെ സകലകലാകോവിദനായ സ്വാമിയെയും അങ്ങനെയുള്ള മഹാത്മാവിൻെറ കൃതിയെയും കുറിച്ച് ഇവിടെ ഒന്നും പറയുന്നില്ല.

ജോലിത്തിരക്കുകളെ വകവയ്ക്കാതെ, എൻെറ താല്പര്യത്തെ മുൻനിർത്തി അംഗലഭൂമിക എഴുതിത്തന്ന സുജനാവതംസവും പൊതുജനപ്രീതിപാത്രവും ആയ ജി. രാമൻമേനോൻ എം. എ., ബി. എൽ. അവർകൾക്കു ധന്യവാദം പ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഈ വിഷയം ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

എന്ന്,

നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമി

(ഒപ്പ്)

വേദാധികാരനിരൂപണം

ഒന്ന്

വേദസ്വരൂപം.

1. ലോകത്തിൽ മിക്കപേരും ഗൗരവമാക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം ഏതാകുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചാൽ വേദമത്രെ സന്ദേഹമില്ല. സൃഷ്ടിയിൽ അടങ്ങിയ സകല ജനങ്ങളും നാസ്തികന്മാർ, ആസ്തികന്മാർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വകുപ്പിലുൾപ്പെട്ടും. ഈശ്വരനേ ഇല്ല, എന്നുള്ളവർ നാസ്തികന്മാർ ആകുന്നു. നാസ്തികവാദം ചെയ്യുന്നവർ ചിലരുണ്ടായിരുന്നാലും വാസ്തവത്തിൽ ആ മതത്തെ ആന്തരമായി വിശ്വസിച്ച് അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ ഒരുത്തരും കാണുകയില്ല. ആ പരാത്പരവസ്തു ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചു നടക്കുന്നവർ ആസ്തികന്മാരാകുന്നു. ഇവരുടെ സംഖ്യ വളരെയുണ്ട്; എങ്കിലും ഈശ്വരസ്വരൂപത്തെയും, ഈശ്വരനും പ്രപഞ്ചത്തിനുമുള്ള സംബന്ധങ്ങളെയും, ഈശ്വരന്റെ ശക്തിഗുണാതിശയങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള ബോധാചരണങ്ങളിൽ ഇവർ പല വകക്കാരായിരിക്കും.

ഈ വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ശ്രൗതന്മാർ, പ്രപഞ്ചവേദികൾ എന്ന രണ്ടു വകുപ്പുകാരെപ്പറ്റി പ്രകൃതത്തിൽ വിചാരിച്ചാൽ മതിയാകും. ധർമ്മാധർമ്മജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതി

ലേക്ക് ഈശ്വരൻതന്നെ ദയവുചെയ്തു് വേദമെന്ന ഒരു പുസ്തകത്തെ നമുക്ക തന്നുവെന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ശ്രൗതന്മാരാണു്.

ഇപ്രകാരമല്ലാതെ ഈശ്വരൻ ഒരുത്തൻതന്നെ രക്ഷിതാവെന്നും, അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ചംതന്നെ വേദമെന്നും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നവർ പ്രപഞ്ചവേദികളാണു്

വേദവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ വകുപ്പുകാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളേയും ഒന്നോടൊന്നൊപ്പിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു് അനാവശ്യമാകയില്ലെന്നു കരുതുന്നു.

2. വേദമെന്നതു് എന്തു്? അതിൻെറ കർത്താവു് ആരു്? അതിൻെറ സംഖ്യ എത്ര? അതെങ്ങനെയുള്ളതാണു്, എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിനു കർത്താവില്ലെന്നു ചിലരും, അതു് ഋഷിപ്രോക്തമെന്നു മററു ചിലരും. അതിനെ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു വേറേ ചിലരും, വേദത്തിനു സംഖ്യയില്ല എന്നു് ഏതാനും ചിലരും, സകല പ്രമാണങ്ങളിലുംവച്ചു് വേദംതന്നെ മുഖ്യമെന്നു് ഒരുകൂട്ടരും, അതു് മനുഷ്യകർത്തൃകമാണെന്നു പിന്നെച്ചിലരും, ശബ്ദപ്രമാണങ്ങളിൽവെച്ചു് ഇതു മുഖ്യംതന്നെ എന്നു വരികിലും, പ്രത്യക്ഷാനുമാനാപേക്ഷയാ ഇതു താഴ്ന്നതെന്നു ചിലരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിയുന്നതിനാൽ, ഈ വിഷയങ്ങളെയെല്ലാം ഓരോന്നായിട്ടു നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

3. ഇവിടെ ആദ്യമായി വേദമെന്ന ശബ്ദത്തിന് അർത്ഥമെന്തെന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഒരു വസ്തുവിൻെറ പൂർണ്ണമായ ബോധം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനുള്ള പല നാമങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തേയും ഉദ്ദേശത്തേയും ഒന്നായിച്ചേർത്തു യോജിപ്പിക്കയെന്നതു് ആവശ്യമാകും. ആകയാൽ വേദമെന്ന ശബ്ദത്തിൻെറ അന്തരംഗത്തെ അറിവാനിച്ഛിക്കുന്നവർ അതിൻെറ പര്യായങ്ങളോടു് അതിനെച്ചേർത്തു് ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്.

വേദം, ശ്രുതി, ആമ്നായം ഈ മൂന്നു പദങ്ങളും ഒരേ അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്നതായി അമരകോശകാരൻ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ വേദമെന്നതിൻെറ നിഷ്പത്തി പറയുമ്പോൾ "വിദന്ത്യനേന ധർമ്മാധർമ്മാവിതി വേദഃ" യാതൊന്നിൻെറ സഹായത്താൽ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ അറിയാനിടയാകുന്നൊ അതിനെ വേദമെന്നു പറയുന്നു—എന്നു ചിലരും, "വേദയതീതി വേദഃ"—വേദിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ വേദമെന്നു മററു ചിലരും പറയും. ഈ രണ്ടു നിഷ്പത്തികളിലും ശബ്ദങ്ങൾ വെവ്വേറെ എന്നുവരികിലും അർത്ഥത്തിൽ ഭേദമില്ല. ഇനി 'ബ്രഹ്മം—നിഗമം' എന്നു ശബ്ദരത്നാവലിയും, 'പ്രവചനം' എന്നു ജടാധരനും ഇതിനു പര്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "ബ്രഹ്മവേദേതി ബ്രാഹ്മണഃ" എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ബ്രഹ്മത്തെ—പരമാത്മാവിനെ താനായി അറിയുന്നവൻ എന്ന വ്യുത്പത്തിയനുസരിച്ചുള്ള ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയെ ഒഴിച്ചു് ബ്രഹ്മ—ശബ്ദബ്രഹ്മ—ത്തെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവൻ ബ്രാഹ്മണപദവാച്യ

നായതു് ഇതിലെ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ സാൎത്ഥക്യംകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വേദമെന്ന ഗ്രന്ഥം ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളുടെ ഇരിപ്പിനേയും, അവയുടെ സ്വരൂപസംബന്ധാദികളേയും എങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നോ അതുപോലെതന്നെ പ്രപഞ്ചവും അവയെ ശോഭിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ വേദമെന്നതു പ്രപഞ്ചംതന്നെ; അല്ലാതെ അപ്രകാരം പറയപ്പെടുന്ന പുസ്തകം മാത്രമല്ല, എന്നു പ്രപഞ്ചവേദികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

മേലും, "ശ്രൂയതേ ധൎമ്മാധൎമ്മാദികം അനയാ ഇതി ശ്രുതിഃ"–ധൎമ്മാധൎമ്മാദികൾ ഇതിന്റെ സഹായത്താൽ കേൾക്കപ്പെടുകകൊണ്ടു് ഇതിനു ശ്രുതിയെന്നു പേരുവന്നു —എന്നു ചിലരും, "ശ്രൂയത ഇതി ശ്രുതിഃ"—ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ ശ്രുതിയെന്നായി — എന്നു മറ്റു ചിലരും ഇതിനു നിഷ്പത്തി പറയുന്നു. ഈശ്വരങ്കൽനിന്നു നേരേ കേൾക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് ഇതിനു ശ്രുതി എന്ന നാമം സിദ്ധിച്ചതായി ശ്രൗതന്മാർ പറയുന്നു. പ്രപഞ്ചവേദികളുടെ അഭിപ്രായം വേറേ വിധത്തിലാണു്; എങ്ങനെയെന്നാൽ, വേദങ്ങളിൽ ഭൂമിപക്ഷവും എഴുത്തുകൾ ഏർപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഉണ്ടായതുകൊണ്ടു് മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പോലെ ഇതു പുസ്തകങ്ങളിൽ പഠിക്കപ്പെടാതെ ഒരുത്തൻ മറെറാരുത്തനും, അവൻ വേറേ ഒരുത്തനും, അധ്യയനം ചെയ്യിച്ചതന്നെ 'പ്രവചന'മായി എന്നത്രേ ഇതിനൎത്ഥം എന്നു പ്രപഞ്ചവേദികൾ പറയും. വേദമെന്നതിനുള്ള മറെറാരു പൎയ്യായം ഈ പ്രപഞ്ചവേദികളുടെ മതത്തെ ആദരിക്കുന്നു. "ആമ്നായതേ പാഠ

പദ്യേണ ഇത്യാമ്നായഃ—പരംപരയായി അഭ്യസിക്കപ്പെട്ടുകയാൽ ഇതിനെ ആമ്നായമെന്നു പറയുന്നു—എന്നു് ഇതിനു നിഷ്പത്തി സാധിക്കുന്നു: അച്ഛൻ മകനും; മകൻ പൗത്രനും ഈ മാതിരിയിൽ പാഠം ചൊല്ലി നില നിന്നു പോന്നതിനാൽ ഇതിനു് 'ആമ്നായം' എന്നു നാമം. ഈ രണ്ടുപേരുടേയും മതം ഭിന്നിച്ചിരിക്കയാൽ വേദം പൗരുഷേയമോ അപൗരുഷേയമോ എന്നു് ഒരു വിചാരം ഉണ്ടാകുന്നു.

വേദം പരമാത്മകൃതമെന്നല്ലാതെ മനുഷ്യകൃതമല്ല എന്നു ശ്രൗതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടും. ഇതിനു് ആധാരമായി അവർ പറയുന്ന ഹേതുക്കൾ എന്തെല്ലാമെന്നാൽ:—

1. വേദങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ട സകലവും സത്യമാകയാലും, "സത്യസംഹിതാ വൈ ദേവാഃ, അനൃതസംഹിതാ വൈ മനുഷ്യാഃ"—ദേവന്മാർ മാത്രം സത്യവാന്മാർ. മനുഷ്യർ അസത്യവാന്മാർ—എന്നു വേദത്തിൽതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കയാലും, അതു് അപൗരുഷേയമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ.

2. വേദങ്ങൾക്കു കർത്താവില്ല, എന്നു സ്മൃത്യാദികളിൽ സ്പഷ്ടമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അതു് മനുഷ്യകർത്തൃകമല്ല.

3. നാഗരികത്വം വർദ്ധിച്ച ഇക്കാലത്തുള്ളവരും ആദരിച്ചു് ഗൗരവത്തോടെ സ്വീകരിക്കത്തക്ക ഇപ്രകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ, ജ്ഞാനവും നാഗരികത്വവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ആദികാലത്തു് കേവലം മനുഷ്യർ ഉണ്ടാക്കുക

യെന്നതു് അസാദ്ധ്യകോടിയിലാകയാൽ അതിനെ ദൈവികമെന്നുതന്നെ നിശ്ചയിക്കണം.

4. ദൈവികമായ ധർമ്മഗ്രന്ഥം ഒന്നിരുന്നാലല്ലാതെ മനുഷ്യൎക്കു ധർമ്മബോധം ഉണ്ടാകയില്ല. അതിനാൽ ഈ ആവശ്യത്തിൻെറ പേരിൽ അതിനെ ദിവ്യത്വമുള്ളതായിക്കരുതണം.

5 ഋഷികൾ മുതലായവരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഇതിഹാസപുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതമമായ പ്രമാണമായിട്ടു് ആദിമുതൽക്കു് ആദരിച്ചു നടന്നുവരുന്നതിനാൽ അതു് മനുഷ്യകൃതമല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണു്.

ഇനിയും അനേകം ചില്ലറ ഹേതുക്കളെ അവർ പറയുന്നുണ്ടു്.

ഇതിനു നേരെ വിരോധമായി പ്രപഞ്ചവേദികൾ പറയുന്ന ഹേതുക്കളെ കാണിക്കാം.

1. വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എല്ലാ വിഷയങ്ങളും സത്യമെന്നു വയ്യാൻ പാടില്ല. അർത്ഥവാദപരമായും, ഉപാഖ്യാനാദിവിഷയമായും ഇരിക്കുന്നവ നോക്കുക. അതിൽ അധികഭാഗവും കർമ്മകാണ്ഡമായിട്ടും കുറച്ചുഭാഗം ബ്രഹ്മകാണ്ഡമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നുവെന്നു് എല്ലാവൎക്കും അറിയാമല്ലൊ. ഈ കർമ്മകാണ്ഡങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ പലതും ഹേയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധം. യാഗാദികളിൽ നടക്കുന്ന ഹിംസ, എന്തു കാരണത്താലെങ്കിലുമാകട്ടെ, സാധുവാകുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല.

"പരോക്ഷവാദോ വേദോऽയം
ബാലാനാമനുശാസനം"—

ആശയാന്തരത്തെ ഗർഭീകരിച്ച് 'ഗുഡജിഹ്വികാ' ന്യായേന കർമ്മത്തിൽനിന്നു നിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനായി മാത്രം വേദം ക്രിയാമാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ—എന്നും,

"തേ മേ മതമവിജ്ഞായ
പരോക്ഷം വിഷയാത്മകാഃ
വൃഥാ പശൂൻ വിഹിംസന്തി
പ്രേത്യ ഖാദന്തി തേ ച താൻ"

ഇപ്രകാരം നിഗൂഢമായിരിക്കുന്ന ഭഗവദഭിപ്രായം ഗ്രഹിക്കാതെ വിഷയഭ്രാന്തന്മാരായവർ ഹിംസാമയമായ യജ്ഞമനുഷ്ഠിക്കയും ആ യജ്ഞീയ പശുക്കൾ ഭവാന്തരത്തിൽ ആ യാഗകർത്താക്കളെ കൊന്നുതിന്നുകയും ചെയ്യുന്നു—എന്നും ശ്രീമദ് ഭാഗവതം പറയുന്നു.

"ന ഹിംസ്യാദിത്യേതദ് ധ്രുവമവിതഥം വാക്യമബുധൈരഗ്നീഷോമീയം പശുമിതി തു വിപ്രൈർന്നിഗദിതം"—

സാധിഷ്ഠവും യഥാർത്ഥവുമായ 'മാ ഹിംസ്യാത് സർവ്വാ ഭൂതാനി' എന്ന വേദവിധിയെ (ഉത്സർഗ്ഗമാക്കി) 'അഗ്നീഷോമീയം പശുമാലഭേത' എന്ന വാക്യം വിശേഷവിധിയാകയാൽ, അതിനെ ബാധിക്കുന്നവിധം (അപവാദകമാക്കി) മൂർഖന്മാരായ വിപ്രർ വാദിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് ബ്രഹ്മാനന്ദസരസ്വതി യജ്ഞീയ പശുഹിംസ

യെയും അപലപിക്കുന്നു. 'സർവ്വാണി' എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് 'സർവ്വാ ഭൂതാനി' എന്നതു് ഛാന്ദസമാണു്. ഇതു് ഭിന്നവിഷയകമാകയാൽ ബാധകംഇല്ലെന്നു് ആചാര്യവാചസ്പതിമിശ്രൻ പറയുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കല്പിക്കയാൽ "പശ്വസമഃ" എന്നു് ഇവക്കു ഒട്ടതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നു് അഭിധാനം നൽകിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് വലിയ ആശ്വാസംതന്നെ. യജ്ഞീയ പശുഹിംസയും ഹിംസതന്നെയെന്നാണു് യോഗസൂത്രവൃത്തികാരന്റെ അഭിപ്രായം.

ഇതിനെല്ലാം പുറമേ—,

"മമ നാമ്നാऽഥവാ യജ്ഞേ
പശുഹത്യാം കരോതി യഃ;
കദാപി തന്നിഷ്കൃതിർ നാസ്തി
കുംഭീപാകമവാപ്നുയാൽ
ദൈവേ പൈത്രേ തഥാത്മാർത്ഥേ
യഃ കുര്യാത് പ്രാണിഹിംസനം
കല്പകോടിശതം ശംഭോ!
രൗരവേ സ വസേദ് ധ്രുവം.
യൂപേ ബദ്ധ്വാ പശൂൻ ഹത്വാ
യഃ കുര്യാദ്രക്തകർദ്ദമം
തേന ചേൽ പ്രാപ്യതേ സ്വർഗ്ഗോ
നരകഃ കേന ഗമ്യതേ.

ശക്തിപൂജയെന്ന വ്യാജത്താലാകട്ടെ, യാഗത്തിനെന്നുവെച്ചാകട്ടെ പ്രാണിവധം ചെയ്യുന്നവക്കു് കുംഭീപാകനരകമൊഴിച്ചു് പ്രായശ്ചിത്തമില്ല; യാഗം, പിതൃകർമ്മം, ഉദര

പൂൎണം ഇതിൽ ഏതിനെ ആസ്പദമാക്കിയായാലും പ്രാണി ഹിംസ ചെയ്യുന്നവർ രൗരവനരകത്തിൽത്തന്നെ കിടക്കേണ്ടിവരും; യൂപത്തിന്മേൽ (യജ്ഞശാലയുടെ പൂൎവ്വദ്വാരത്തിനു് ഇടത്തുമാറ് പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നതും 'ശമിതാ' എന്നു പറയുന്ന ക്രൂരരായ ആ കശാപ്പുകാരാൽ നവദ്വാരബന്ധനപൂൎവ്വം മർമ്മസന്ധിമർദ്ദിച്ചു കൊല്ലപ്പെടുന്ന യജ്ഞീയപശുവിൻെറ ബന്ധനത്തിനുള്ളതും ആയ സ്തംഭത്തിന്മേൽ) യജ്ഞപശുവിനെ കെട്ടി, അനന്തരം കൊലപ്പെടുത്തി രക്തപങ്കം ഉണ്ടാക്കുന്നവൎക്കു് ഇതു സ്വൎഗ്ഗവാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുമെങ്കിൽ പിന്നെ നരകദ്വാരം തുറക്കുന്നതിനുള്ള കർമ്മം ഏതായിരിക്കുമെന്നറിയുന്നില്ല — എന്നു് പാദ്മോത്തരത്തിലെ ശ്രീപാൎവ്വതീപരമേശ്വരസംവാദം പറയുന്നു. യാഗത്തെക്കുറിച്ചു് ഇതിലധികമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനു് പാരമർഷവചനത്തിനു കഴിവില്ലല്ലൊ.

പൗണ്ഡരീകയാഗത്തിൽ വിധവയും ബ്രഹ്മചാരിയും ചേൎന്നു നടത്തുന്ന സംഭോഗത്തേയും, "അശ്വസ്യ ശിശ്നം പത്ന്യാ ഉപസ്ഥേ നിധത്തേ" എന്നു് അശ്വമേധപ്രകരണം പറയുന്നതിനേയും, "മഹാവ്രതാഖ്യയജ്ഞേ ബ്രഹ്മചാരീത്വശ്ച്യോ രതമഭിമതം" എന്നതിലെ ബ്രഹ്മചാരിയും കുലടയും തമ്മിലുള്ള സംയോഗത്തിൻെറ സമ്മതിയേയും, ആയിരം വേദങ്ങൾ ആദരിച്ചു എന്നു വരികിലും പരിശുദ്ധന്മാർ ആദരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടല്ലയോ വേദത്തിൽ കാലദേശാദികളെ കണക്കാക്കാതെ പൊതുവായി വിധിച്ചിരിക്കുന്ന പല കാൎയ്യങ്ങളേയും പല ധൎമ്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിഷേധിപ്പാൻ തുനിഞ്ഞതു്.

"അശ്വാലംഭം ഗവാലംഭം
സംന്യാസം പലപൈതൃകം;
ദേവരേണ സുതോത്പത്തിം
കലൗ പഞ്ചവിവര്ജ്ജയേത്"

കലിയുഗത്തിൽ അശ്വമേധം, ഗോമേധം സംന്യാസം ശ്രാദ്ധത്തിൽ മാംസഭോജനം, ദേവരങ്കൽനിന്നു പുത്രോത്പത്തി ഈ അഞ്ചു കാൎയ്യങ്ങളേയും മാറേറണ്ടതാണ്— എന്നുണ്ടായ നിഷേധംകൊണ്ടു് വേദത്തിൽ പറയപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾക്കും ന്യൂനതയുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇതിരിക്കട്ടെ, ക്രിസ്ത്യന്മാർ ബൈബിളിനേയും, മഹമ്മദീയർ ഖുറാനേയും, ഹിന്ദുക്കൾ വേദത്തേയും ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു കൊണ്ടാടുന്നുണ്ടെന്നു പ്രസിദ്ധം. ഈ മൂന്നിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ പലതും ഒന്നിനൊന്നു നേരെ വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ലോകപ്രസിദ്ധമാകയാൽ അതിലേക്കു് ഉദാഹരണം കൊടുത്തിട്ടാവശ്യമില്ല. ഇങ്ങനെ അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു വിഷയങ്ങളും യഥാൎത്ഥമായിരിക്കൽ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. അപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ അസത്യംകൂടി ഒരു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി വരുന്നതാണല്ലോ. ആ ഭാഗവും ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു വയ്ക്കാമോ? ശ്രുതികളെന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മൂന്നിൽ ഒന്നുരണ്ടു് ഈശ്വരകൃതമല്ല, എന്നായാൽ മറെറാന്നുമാത്രം ഈശ്വരകൃതമെന്നു് എങ്ങനെ വരും? ഇനി, അതതിലെ പൂൎവ്വികന്മാർ വിശ്വസിച്ചതു തന്നെ ശരിയെന്നു നിശ്ചയിക്കേണമെന്നാണെങ്കിൽ അതു കേവലം ദുരഭിമാനമെന്നല്ലാതെ വിവേകത്തിനടുത്തതല്ലല്ലോ. ആകയാൽ അവയിൽ ഇന്നതു ഭഗവൽപ്രോക്തം

ഇന്നു മനുഷ്യപ്രോക്തം എന്നതിനു നിരാക്ഷേപമായ ആധാരം ഏൎപ്പെടാത്ത കാലത്തോളം അവയിൽ ഒന്നും തന്നെ ഈശ്വരപ്രോക്തമായി ഗണിച്ചുകൂടാ. എല്ലാം മനുഷ്യകൃതമെന്നു വയ്ക്കുന്നതു യുക്തിക്കും വിവേകത്തിനും അടുത്ത കാൎയ്യമായിരിക്കും. ഭഗവത്പ്രണീതമെന്നു ഗണിക്കപ്പെടാത്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ അതു ഭഗവൽപ്രോക്തമെന്ന് എഴുതിയിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു ഫലമെന്താണുള്ളതു്? പ്രപഞ്ചവേദിയല്ലാത്ത പ്രകൃതത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കളിൽ ഓരോരുത്തർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം ഈ വേദങ്ങളിൽ എല്ലാവറേറക്കാളും വിസ്താരമായിരിക്കുന്നതിനേയും വേദകൎത്താക്കളിൽ ഓരോരുത്തരും ചെയ്ത ഭാഗം സ്വല്പമായിരിക്കുന്നതിനേയും ആലോചിക്കാനുണ്ടു്. ഇനിയും, ഇതു പ്രാചീനമായി ഏൎപ്പെട്ടു നടന്നുവരുന്നതല്ലോ എന്നുവച്ചു ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു നിരൂപിക്കാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരിരുന്നാൽ അവരെ മററുള്ളവർ ദേവാംശമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു് ആശ്ചൎയ്യമല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള പതിവു നമ്മുടെ ദേശത്തു മാത്രമല്ല, ഗ്രീസ്, റോമാ, ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും പൂൎവ്വകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു തെളിയുന്നു. ഇപ്രകാരം സാധാരണന്മാരാൽ ഈശ്വരനെന്നു മതിക്കപ്പെട്ടു മനുഷ്യരാൽ വേദങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടു എന്നുവച്ചു് അതിനെ ആക്ഷേപിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഭഗവദാവേശത്താൽ മനുഷ്യർ പറയുന്നതിനെയും ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കേണമെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം.

പാമരന്മാർ, ഭ്രാന്തന്മാർ, കുടിയന്മാർ ഇവക്കല്ലാതെ വേറെ ആക്കം ആവേശമുണ്ടാകുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാകയാൽ ആ സ്ഥിതിയിലുള്ളവർ വേദപ്രണേതാക്കളെന്നു് ഒരുത്തരും സമ്മതിക്കയില്ല. അഥവാ സമ്മതിച്ചാലും അതിനു ഒരു ഗൗരവവുമില്ല. ധാരണാബുദ്ധി സിദ്ധിക്കുന്നതു ഭഗവത്പ്രസാദത്താലാകയാൽ മേധാവികൾ ചെയ്തതിനെ ദേവകൃതമായി സമ്മതിക്കേണമെന്നു ചിലർ പറയും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമുക്കു ധാരണാബുദ്ധി, വിവേകപ്രാചുര്യം മുതലായ സകലവും ഭഗവത്കടാക്ഷത്താൽ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ നാം എഴുതുന്നതിനെയെല്ലാംകൂടി ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നും വേദമെന്നും പറയാമോ?

ഇനിയും, ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ നാം അറിഞ്ഞുകൊള്ളുവാൻ ഒരു സാധനം ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതു യഥാർത്ഥമത്രേ. ഈശ്വരൻ പ്രപഞ്ചത്തെത്തന്നെ അപ്രകാരമുള്ള സാധനമായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നാം അന്യസാധനങ്ങളെ അപേക്ഷിക്കുന്നതു കേവലം അലസസ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. അവനവൻ സ്വപ്രയത്നത്താൽ പ്രപഞ്ചത്തെ പരിശോധിച്ചു് രക്ഷപ്പെടുന്നതു ദുസ്സാധമാകയാൽ ഒരു പുസ്തകരൂപമായ സാധനം ദൈവികമായുണ്ടായിരുന്നാൽ ഉത്തമമല്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നല്ലതുതന്നെ. ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ഉള്ളതായിട്ടു് ആരോപിച്ചുകൊള്ളുന്നതിൽ പ്രയോജനമുണ്ടോ? പുസ്തകരൂപമായ സാധനത്തെ തരുന്നതിനേക്കാൾ ഈശ്വരൻതന്നെ മൂർത്തിമാനായിവന്നു

ദയവുചെയ്തു് ധർമ്മങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുമെങ്കിൽ അതു് സർവ്വോത്തമമല്ലയോ? എങ്കിലും അതു സാദ്ധ്യമാണോ?

ഋഷിമാർ പുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേദത്തിൻെറ ഉപപ്രമാണമെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ ഗൗണസാക്ഷ്യത്തെക്കാൾ മൂലസാക്ഷ്യം പ്രധാനമെന്നു് ഗൗരവബുദ്ധ്യാ ഗ്രഹിക്കപ്പെടണം; അല്ലാതെ ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നതിനാലല്ല. ഒരുപക്ഷ പലർകൂടി അതിനെ ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം അതു് അപ്രകാരം പരിണമിക്കുമോ? അതിവിവേകികൾ ശ്രമപ്പെട്ടു കണ്ടറിഞ്ഞു പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിൽ നിരാക്ഷേപകരങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ അംഗീകരിക്കയും ഗൗരവബുദ്ധ്യാ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് നമ്മുടെ സ്ഥിതിക്കു് ഒട്ടുത്ത കാര്യംതന്നെ. ഭഗവത്പ്രോക്തമല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ആക്ഷേപകരമായിത്തീരുന്നതുമല്ല. അതിലുള്ള ഗുണങ്ങളെ ആദരിച്ചു സ്വീകരിക്കുന്നതുതന്നെ നമുക്കു സുലഭമായും പ്രയോജനകരമായും ഇരിക്കുമെന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ല.

ഇനി, വേദബാഹുല്യത്തെക്കുറിച്ചു നോക്കാം. "അനന്താ വൈ വേദാഃ" എന്ന പ്രമാണത്താൽ വേദങ്ങൾക്കു സംഖ്യയില്ലെന്നു് ശ്രൗതന്മാർ പറയുന്നു. ഇതിനെപ്പററി പ്രപഞ്ചവേദികൾക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തെ കാണിക്കാം. ശബ്ദാർത്ഥപ്രകാരം ഈശ്വരൻെറ ഇരിപ്പിനേയും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയെല്ലാം വേദങ്ങൾ തന്നെ; എന്നാലും അപ്രകാരം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രപഞ്ചത്തെക്കാളും വിശേഷപ്പെട്ടതൊന്നുമില്ല; അക

യാലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വിസ്താരത്തേയും അതിലടങ്ങിയ പദാർത്ഥങ്ങളേയും ഒരിക്കലും കണക്കിട്ടു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിവില്ലായ്കയാലും, പ്രപഞ്ചമായ വേദത്തിനു് പരിമിതിയില്ല എന്നതു് ഈ വാക്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്നല്ലാതെ പുസ്തകരൂപമായ വേദത്തിനു് അളവില്ല എന്നതു ഘടിക്കുന്നില്ല.

രണ്ടു്

വേദപ്രാമാണ്യം.

ഇനി വേദപ്രാമാണ്യസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. പ്രത്യക്ഷാനുമാനശബ്ദങ്ങൾ എന്ന മൂന്നുവക പ്രമാണങ്ങളിൽവെച്ചു് 'വേദം' എന്നതു ശാബ്ദപ്രമാണത്തിൽചേന്നിരിക്കുന്നു എന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ലല്ലൊ. ഈ മൂന്നുവിധ പ്രമാണങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തെ അറിഞ്ഞാൽ വേദത്തിൻെറ സ്വരൂപം തന്നത്താനേ അറിയാറാകും. ദേവദത്തൻ ഭക്ഷിച്ചതിനെ ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ട പക്ഷത്തിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു് എനിക്കുണ്ടായ ജ്ഞാനം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണജനിതമാകും. അവൻെറ വയറു വീൎത്തിരിക്കകൊണ്ടു് ഭക്ഷിച്ചിരിക്കണം. എന്നനുമാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതു് അനുമാനജന്യജ്ഞാനമാകും. അവൻ ഭക്ഷിച്ചതായി പലരും പറഞ്ഞു ഞാൻ കേട്ടുവെങ്കിൽ അതു ശബ്ദജന്യജ്ഞാനമാകും ഒരുത്തൻെറ വയറു വീൎത്തിരിക്കുന്നതിനു കാരണം ഭക്ഷണം മാത്രമല്ല. വായു, അജീൎണ്ണം ഈ കാരണാന്തരങ്ങളും അതിനു സംഭവിക്കാവുന്നതാണു്. അതിനാൽ ഭക്ഷിച്ചതായിരിക്കാമെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചാൽ പലപ്പോഴും തെററിപ്പോയി എന്നുവരും. ഭക്ഷിച്ചതായി മറെറാരുവൻ പറയുമ്പോൾ അങ്ങനെ പറയുന്നവൻതന്നെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നു എന്നും വരാം. ശരിയായി ധരിച്ചിരുന്നാലും നമ്മെ കളിപ്പിക്കുന്നതി

ലേക്ക് അങ്ങനെ പറഞ്ഞു എന്നും വരാവുന്നതാണ്. അ
ല്ലെങ്കിൽ അവൻ ശരിയായി പറഞ്ഞിട്ടും നാം തെററിദ്ധ
രിച്ചു എന്നു വന്നാലും ആയി. ആകയാൽ പ്രത്യക്ഷ
ജ്ഞാനം ഉത്തമമായതെന്നും, അനുമാനജ്ഞാനം മദ്ധ്യമ
മായതെന്നും, ശബ്ദജന്യജ്ഞാനം അധമമായതെന്നും,
പ്രത്യക്ഷത്തിനു വിരുദ്ധമാകാത്തപ്പോഴും ശബ്ദത്തെ പരി
ശോധിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴും അനുമാനം
ഗ്രാഹ്യമെന്നും, പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങൾ സിദ്ധിക്കാത്ത
പ്പോഴും അവയാൽ ബാധിക്കപ്പെടാത്തപ്പോഴും മാത്രം
ശാബ്ദം ഗ്രാഹ്യമെന്നും സകല ദേശങ്ങളിലും വഴങ്ങിവ
രുന്ന ന്യായശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിധി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതര
ശബ്ദപ്രമാണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വേദത്തിനു പ്രാബല്യം
ഇരിക്കാമെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്
അതു ദുർബ്ബലം തന്നെയാണ്. ഇക്കാരണത്താലത്രേ അനു
ഭവവിരുദ്ധമായ വേദഭാഗങ്ങളെ അർത്ഥവാദമെന്നു ഭാഷ്യ
കാരന്മാർ ഒതുക്കിവച്ചതു്. ഇനി ഇപ്പുറത്തെ സംഗതി
കൾക്കു ന്യായമായ സമാധാനത്തോടുകൂടി നിരാക്ഷേപ
മായ പ്രമാണങ്ങളെക്കാണിക്കാം.

ഗീതോപനിഷത്തുകളിലും മാണ്ഡൂക്യതാപനീയാദി
ശ്രുതികളിലും "ഓമിത്യേകാക്ഷരം ബ്രഹ്മ" "ഓമിത്യേ
തദക്ഷരമിദം സർവ്വം" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വ്യാകര
ണശാസ്ത്രമുറയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ 'ഓം' എന്ന അക്ഷരത്തി
ന്റെ അർത്ഥം പ്രകാശരൂപമായും എല്ലാത്തിനേയും
രക്ഷിക്കുന്നതായും ഇരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മം ഇപ്രകാരമുള്ള
തെന്ന് താല്പര്യമാകയാലും 'ഓം' എന്ന അക്ഷരം ബ്രഹ്മ

ത്തിന്റെ വാചകവും, ആ മുറയ്ക്കു ബ്രഹ്മം പ്രണവത്തിന്റെ വാച്യവുമാകുന്നു. അന്യോന്യം അത്യന്തഭേദമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ വാചകമായ "ഓം" അക്ഷരത്തിനും വാച്യമായ ബ്രഹ്മത്തിനും ഇങ്ങനെ ഒരു അഭേദം മാണ്ഡൂക്യാദ്യുപനിഷത്തുകളിൽ പറയപ്പെട്ടുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യുക്തിപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ കുറച്ചു ഭേദം ഇല്ലാതെയിരിക്കുന്നുമില്ല. എങ്കിലും ഈ പ്രണവത്തിന്റെ ശരിയായ അനുസന്ധാനാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഏവക്കും അഭയ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ മുഖ്യസംഗതിയെ മാത്രം സാരമായിട്ടു നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കു് ഉപനിഷത്തുകൾതന്നെ പ്രമാണം.

ഇനിയും,

"ഏക ഏവ പുരാ വേദഃ
പ്രണവഃ സവ്വവാങ്മയഃ"

പൂവ്വത്തിൽ സവ്വവാങ്മയമായിരിക്കുന്ന പ്രണവം ഒന്നുതന്നെ വേദം എന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രണവം ബ്രഹ്മാഭേദമായിട്ടുള്ളതെന്നു് മുമ്പു കാണിച്ചല്ലൊ; ആ ന്യായത്താൽ ഈ പ്രണവരൂപവേദത്തിനു് അത്യന്തം ഇല്ല.

"ബ്രാഹ്മണഃ പ്രണവം കുയ്യാ-
ദാദാവന്തേ ച സവ്വദാ;
സ്രവത്യനോംകൃതം പൂവ്വം
പുരസ്താച്ച വിശീയ്യതേ"—(മനുഃ 2. 74)

ബ്രാഹ്മണൻ വേദോച്ചാരണം ചെയ്വാനാരംഭിക്കുമ്പോഴും പാഠം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോഴും പ്രണവത്തെ ഉച്ചരിക്കണം. ആദ്യം അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഉച്ചരിച്ച വേദം അല്പാല്പമായി മറന്നുപോകും. അവസാനത്തിൽ ചെയ്യാഞ്ഞാൽ ഓർമ്മയിൽ നില്ക്കയില്ല—എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ക്ഷരന്തി സർവ്വാ വൈദിക്യോ
ജുഹോതി യജതി ക്രിയാഃ,
അക്ഷരം ദുഷ്കരം ജ്ഞേയം
ബ്രഹ്മ ചൈവ പ്രജാപതിഃ"—(മനു-2. 84)

വേദത്തിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യജ്ഞഹോമഹവനാദി ക്രിയാകലാപങ്ങളെല്ലാം നശ്വരങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവയാകയാൽ അവ നശ്വരങ്ങളെന്നും, പ്രണവം പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ മനസ്സിലാക്കി മോക്ഷത്തെ കൊടുക്കുന്നതാകകൊണ്ടു് അതു് അനശ്വരമെന്നും ബ്രഹ്മാവിനാൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ വേദം ഓതുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും ഉച്ചരിക്കണമെന്നുള്ളതും, അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ മനസ്സിലാക്കി മോക്ഷത്തെ കൊടുക്കുന്നതെന്നുള്ളതും ആയ പ്രണവ (വേദ) ത്തിന്റെ ഉഭയരീതിയിലുള്ള ചിന്തയുടെ ഫലപ്രാധാന്യേന നോക്കുമ്പോഴും മേൽപ്രകാരം ബ്രഹ്മാഭേദമായുള്ളതെന്ന ന്യായം കിട്ടുന്നു.

"വ്യക്താവ്യക്തനിരൂപിതം ച പരമം
ഷട്ത്രിംശ തത്ത്വാത്മകം
തസ്മാദുത്തരതത്ത്വമക്ഷരമിതി
ധ്യേയം സദാ യോഗിഭിഃ;
ഓങ്കാരാദിസമസ്തമന്ത്രജനകം
സൂക്ഷ്മാതിസൂക്ഷ്മം പരം
വന്ദേ പഞ്ചമമീശ്വരസ്യ വദനം
ഖവ്യാപി തേജോമയം"—

'സച്ച ത്യച്ചാഭവത്' എന്ന ശ്രുതി പറയുംപ്രകാരം വ്യക്താവ്യക്ത—കാര്യകാരണ—രൂപമായും, സർവ്വോത്തമമായും, ഷട്ത്രിംശൽതത്ത്വരൂപമായി പറയുന്നെങ്കിലും തത്ത്വാതീതമായും, കാലത്രയാബാധ്യമായും, ത്രിപുടിയററതെങ്കിലും യോഗിധ്യേയമെന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതായും, പ്രണവം മുതലായ മന്ത്രങ്ങളുടെ എല്ലാം മൂലസ്ഥാനമായും, വിചാരധാരയെ അതിവൎത്തിക്കമാറു് അതിസൂക്ഷ്മമായും, സർവ്വവസ്തുക്കൾക്കും ഇടം കൊടുത്തു് ബാഹ്യാഭ്യന്തരഭേദം കൂടാതെ അതിൽ ആകാശംപോലെ വ്യാപിച്ചതായും, ജഡവസ്തുക്കൾക്ക് സത്താസ്ഫൂൎത്തി—വിളക്കം—ഉണ്ടാക്കുന്നതായും ഇരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ പഞ്ചമമുഖരൂപബ്രഹ്മത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നു. ഇത്യാദി ന്യായങ്ങളാൽ ബ്രഹ്മാഭേദമായുള്ളതെന്നു സിദ്ധിച്ച പ്രണവാത്മകമായ വേദത്തിന്നു് ആദ്യന്തമില്ലെന്നും അതു് മനുഷ്യകർത്തൃക—പൗരുഷേയ—മല്ലെന്നും, ഈശ്വരങ്കൽനിന്നു് ആവിർഭവിച്ചതെന്നും, സർവ്വപ്രമാണാതീതവും സർവ്വോത്കൃഷ്ടവും ആണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.

"അപരാ ഋഗ്വേദോ യജുർവ്വേദഃ സാമവേദോഽഥർവ്വ വേദഃ; ശിക്ഷാ കല്പോ വ്യാകരണം നിരുക്തം ഛന്ദോ ജ്യോതിഷം. അഥ പരാ യയാ തദക്ഷരമധിഗമ്യതേ."

(മുണ്ഡകോപനിഷത്)

ഋഗ്വേദവും, യജുർവ്വേദവും, സാമവേദവും, അഥർവ്വ വേദവും പ്രധാനങ്ങളല്ല; ശിക്ഷാ, കല്പം, വ്യാകരണം, നിരുക്തം, ഛന്ദസ്സ്, ജ്യോതിഃശാസ്ത്രം എന്ന വേദാംഗങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളല്ല; യാതൊന്നിനാൽ ആ ശാശ്വത വസ്തു പ്രാപിക്കപ്പെടുമോ അതാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്.

'ന വേദം വേദ ഇത്യാഹുർ
വേദേ വേദോ ന വിദ്യതേ
പരാത്മാ വേദ്യതേ യേന
സ വേദോ വേദ ഉച്യതേ'

(പരമാത്മപ്രതിപാദകമല്ലാത്ത) വേദത്തെ വേദമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ; (ആ) വേദത്തിൽ (പരമാത്മാനുഭവജ്ഞാനം) വേദം ഇല്ല; യാതൊന്നുകൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ അറിയാൻ കഴിയുമോ അതിനെ വേദമെന്നു പറയുന്നു— ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ, വിചാരജ്ഞാനഫലമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരാവസ്ഥയ്ക്കു (വേദത്തിന്) ആദിമധ്യാന്തം കർത്താവു് ജനനകാലം മുതലായ യാതൊന്നും ഇല്ല.

ഇനി ഋഷിപ്രോക്തമെന്നും മനുഷ്യപ്രോക്തമെന്നും ഉള്ളതിൻെറ കാരണം:—വേദഭാഗങ്ങളിൽ ഋഷി-—

മനുഷ്യ—പ്രോക്തമെന്നതിന് അനേകം നിദർശനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയിലെ ഓരോരോ മന്ത്രത്തിനും ഛന്ദസ്സ് ഉണ്ടെന്നുള്ളത് മിക്കവാറും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ സൂക്തത്തിൽ കർത്താവ് (ഋഷി) ഇന്നാരു്; ഛന്ദസ്സ് ഇന്നതു്; അധിഷ്ഠാനദേവത ഇന്നാരു് എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഉദാഹരണം: ഋഗ്വേദം, പ്രഥമസൂക്തം. ഇതിന് വിശ്വാമിത്രപുത്രനായ മധു ഋഷി; ഗായത്രി ഛന്ദസ്സ്; അഗ്നി ദേവത. ഇതിനാൽ അതതു സൂക്തത്തിനു മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഋഷികളത്രേ അതതു മന്ത്രങ്ങളുടെ കർത്താക്കളെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതിനാൽ വേദങ്ങൾക്കു കർത്താവുണ്ടെന്നു് അർത്ഥികമായി കാണുന്നതല്ലാതെ സ്പഷ്ടോക്തിയായിട്ടില്ലല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ, മന്ത്രപ്രശ്നത്തിൽനിന്നു് ഒരു വാക്യത്തെ ഉദാഹരിക്കാം. 'നമോ വാചേ യാ ചോദിത—' എന്നാരംഭിക്കുന്ന വാക്യത്തിൽ 'നമ ഋഷിഭ്യോ മന്ത്രകൃദ്ഭ്യഃ'—മന്ത്രങ്ങളെ രചിച്ച ഋഷികൾക്കായി നമസ്കാരം—എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഏക ഏവ പുരാ വേദഃ
പ്രണവഃ സർവ്വവാങ്മയഃ
പുരൂരവസ് ഏവാസീത്
ത്രയീ ത്രേതാമുഖേ നൃപ."

(ഭാഗവ: സ്ക: 9-അ: 14)

സർവ്വവാങ്മയമായ ഓംകാരരൂപപ്രണവം മാത്രം പൂർവ്വത്തിൽ വേദമായിരുന്നു; അനന്തരം പുരൂരവസ്സ് എന്ന രാജാവ് മൂന്നുവിധമായ വേദങ്ങളെ ചെയ്തു—എന്ന

പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ വേദങ്ങളിൽ ചില ഭാഗം പുരുരവസ്സ് രചിച്ചതായി തെളിയുന്നു.

"യജുർവേദതരോഃ ശാഖാഃ
സപ്തവിംശന്മഹാമുനിഃ
വൈശംപായനനാമാസൌ
വ്യാസശിഷ്യശ്ചകാര ഹ"
(വിഷ്ണുപു: അം: 3. അ: 5)

വ്യാസരുടെ ശിഷ്യനായ വൈശംപായനമഹാമുനി യജുർവേദത്തിൽ ഇരുപത്തേഴ ശാഖകളെ ഉണ്ടാക്കിയെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്, 7-ാമദ്ധ്യായ പ്രാരംഭത്തിൽ—, "അധീഹി ഭഗവ ഇതിഹോപസസാദ സനത്കുമാരം നാരദഃ; തം ഹോവാച യദ്വേത്ഥ തേന മോപസീദ തതസ്ത ഊർദ്ധ്വം വക്ഷ്യാമീതി സഹോവാച; ഋഗ്വേദം ഭഗവോഽദ്ധ്യേമി യജുർവേദം സാമവേദമാഥർവ്വണം ചതുർത്ഥം......

ശ്രീനാരദൻ സനൽകുമാരനെ ശരണം പ്രാപിച്ച് തന്നെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യിക്കേണമെന്നപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ സനൽകുമാരൻ: "നീ ഇതുവരെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെപ്പററി പറയുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു മേൽ വേണ്ടതു പഠിപ്പിക്കാം" എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഉടനെ നാരദൻ: "ഋഗ്വേദം, യജുർവേദം, സാമവേദം, അഥർവ്വവേദം ഈ നാലും അദ്ധ്യയനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്"

എന്നറിയിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം സനൽകുമാരൻ മേൽ കണ്ട ഏഴാമദ്ധ്യായത്തിലുള്ള മറേറ ഭാഗങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു ഇതിനാൽ അക്കാലത്തുള്ള നാലു വേദങ്ങളും നാരദക്ക് അറിയാമായിരുന്നു എന്നും അതിൽ പെടാതിരുന്ന ഈ ഭാഗത്തെ സനൽകുമാരൻ നിർമ്മിച്ചു എന്നും വരുന്നു. ഇപ്രകാരം പല കാലങ്ങളിലായിട്ട് വേദങ്ങളുടെ പല ഭാഗങ്ങറം പലരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു എന്നു കാണുന്നു.

ബൃഹസ്പതിയാകട്ടെ, വേദങ്ങറംക്കു കർത്താവുള്ളതായി സമ്മതിച്ച് അവരുടെ സ്വരൂപത്തേയും പ്രവൃത്തികളേയും കുറിച്ച്—,

'ത്രയോ വേദസ്യ കർത്താരോ ഭണ്ഡധൂർത്തനിശാചരാഃ'—

വേദങ്ങളെ രചിച്ചവർ ഭണ്ഡൻ (—മിത്ഥ്യാ പ്രിയവാക്പടു—) ധൂർത്തൻ, നിശാചരൻ ഇവരാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വേദം ശാബ്ദപ്രമാണമാകയാൽ പ്രത്യക്ഷാനുമാനപ്രമാണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അധമമാണെന്നുള്ളത് അദ്വൈതപ്രതിപാദകവേദത്തെ, അല്ലെങ്കിൽ വേദാന്തഭാഗങ്ങളെ അല്പവും സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ, അദ്വൈതമതശാസ്ത്രത്തെ ഒഴിച്ച് മററുള്ള തർക്കം മുതലായ മതശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എല്ലാം പ്രപഞ്ചം അസത്ത്—ഇല്ലാത്തതു്—അല്ല, വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ളതാകുന്നു എന്ന്; അദ്വൈതമതശാസ്ത്രത്തിൽ മാത്രം പ്രപഞ്ചം രജ്ജുവിൽ സർപ്പം എന്നപോലെ കാലത്രയത്തിലും അസത്തായുള്ള

ത്തും, മരുമരീചികാപ്രവാഹം (കാനൽജലം) പോലെ വെറുതെ തോന്നുന്നതും തന്നെ എന്നും, ആണല്ലോ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള മതശാസ്ത്രങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തെ സത്തെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കാൻ വന്ന തൎക്കന്യായമതപ്രമാണങ്ങളിലുൾപ്പെടുകയുള്ളൂ. അല്ലാതെകണ്ടു് പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥാപനത്തെ അനുഭവപ്രകാരം പ്രബല യുക്തിന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ചു് പ്രമാണാതീതമായും അദ്വൈതപ്രതിപാദകമായും ഇരിക്കുന്ന വേദം പ്രത്യക്ഷാനുമാനപ്രമാണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഒരിക്കലും അധമമാകയില്ല.

എന്നാൽ പ്രപഞ്ചമുണ്ടെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരായ കൎമ്മികൾ മുതലായ ശ്രൗതാദികൾ അവരുടെ വേദം ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു പറയുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ന്യായമല്ല; വെറും അഭിമാനം മാത്രമാണു്.

ഇനി, വേദങ്ങളെ നിൎമ്മിച്ചവർ ഭണ്ഡധൂൎത്തനിശാചരന്മാരാണെന്നു ബൃഹസ്പതി ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ —

"യുഗം പ്രതി ധിയാം പുംസാം
ന്യൂനാധികതയാ മുനേ,
ക്രിയാങ്ഗപാഠവൈചിത്ര്യ-
യുക്താൻ വേദാൻ സ്മരാമ്യഹം"

വാസിഷ്ഠം.

കാലങ്ങൾ മാറുംതോറും മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികളെ അനുസരിച്ചു് വേദക്രിയാംശപാഠങ്ങളും പലമാതിരി ഭേദപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്ടപണ്ഡിതപ്രഭുക്കൾ നിമിത്തം വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള അസത്യമയങ്ങളും കഠോരഹിംസാപ്രചുരങ്ങളും നിന്ദ്യങ്ങളും ആയുള്ള സകല സംഗതികളേയും തക്കതായ യഥാർത്ഥകാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയാതെ വിധികളുടെ ശേഖരത്തിൽ ചേർത്തു് അനുഷ്ഠിക്കുമാറു വച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടു് അങ്ങനെ ശകാരിച്ചുപോയതാണു്; അതു കുറ്റമല്ല.

മൂന്നു്

അധികാരനിരൂപണം

ഇനി, ഏതാനും കാലമായിട്ടു വേദാധ്യയനവിഷയത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന പല ഭാഗക്കാരുടേയും അധികാരതാരതമ്യവാദത്തെക്കുറിച്ചു് നിരൂപിക്കാം. വേദത്തെ പഠിക്കയും പ്രവചിക്കയും ചെയ്യുന്നതിലേക്കു് ബ്രാഹ്മണനു മാത്രമേ അധികാരമുള്ളു എന്നും, ക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാർക്കു് അഭ്യസിക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ലാതെ പ്രവചനം ചെയ്യുന്നതിനു് അധികാരമില്ലെന്നും, ശൂദ്രനു് അഭ്യസിക്കാനോ പ്രവചനം ചെയ്യാനോ ഒന്നിനുംതന്നെ അധികാരമില്ലെന്നും വിധികൾ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി മിക്കപേരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇതിലേയ്ക്കു് എന്തെങ്കിലും പ്രമാണമുണ്ടോ എന്നു് പരിശോധിച്ചാൽ, നാം അറിഞ്ഞേടത്തോളം വേദത്തിൽ ക്ഷത്രിയനു് അധ്യാപനവും ശൂദ്രനു് അധ്യയനവും പാടില്ലെന്നു നിഷേധം ഏർപ്പെട്ടുകയോ ആയതു സാധുവാകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുകയില്ല. അപ്രകാരം നിഷേധം ഇരിക്കുന്നതായി ആരെങ്കിലും എടുത്തു കാണിക്കുന്നപക്ഷം അപ്പോൾ അതിനെപ്പററി ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. ക്ഷത്രിയനു് അധ്യാപനവും ശൂദ്രനു് അധ്യയനവും ആകാം എന്നുള്ളതിലേക്കു് അനവധി ആചാരങ്ങളെ വേദങ്ങളിൽനിന്നു

തന്നെ എടുത്തുദാഹരിക്കാനുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കാം.

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത് രണ്ടാം അധ്യായം ആദ്യത്തെ ബ്രാഹ്മണത്തിൽ 'ഗാർഗ്ഗ്യൻ' എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അജാതശത്രുവെന്ന ഒരു രാജാവിനെ ആചാര്യനായി വരിച്ച് ബ്രഹ്മവിദ്യയെ അഭ്യസിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

" സ ഹോവാച ഗാർഗ്ഗ്യ ഉപ ത്വാ യാനീതി ". (ബൃഹ: 2. 1. 14.) "സ ഹോവാചാജാതശത്രുഃ പ്രതിലോമം ചൈതദ് ബ്രാഹ്മണഃ ക്ഷത്രിയമുപേയാദ് ബ്രഹ്മ മേ വക്ഷ്യതീതിവ്യേവ ത്വാ ജ്ഞപയിഷ്യാമീതി തം പാണാവാദായോത്തസ്ഥൗ......"

ബ്രഹ്മവിഷയമായി താനറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ കൂടുതൽ അറിയേണ്ടതുണ്ടെന്ന് രാജാവിൻെറ നിർദ്ദേശം വഴിയായും, ആയത് അനുപസന്നന്—താൻ ഉപനയിക്കാത്തവന്—ഉപദേശിച്ചുകൂടാ എന്ന ആചാരം സ്വയമായും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഗാർഗ്ഗ്യൻ എന്ന ആ ഋഷി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

'ഒരു ശിഷ്യൻ---ഉപനയനം പ്രാപിച്ച് എങ്ങനെ ഗുരുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നോ—നമസ്കാരാദിയാൽ സേവിക്കുന്നോ—അതുപോലെ ഞാൻ അങ്ങേ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ട്.' അപ്പോൾ അജാതശത്രു ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:— 'ആചാര്യസ്ഥാനമുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ച് ക്ഷത്രിയനെ ശരണം പ്രാപിക്ക — ഉപനയനപൂർവ്വം ക്ഷത്രിയങ്കൽ നിന്നു

വിദ്യ ഗ്രഹിക്കുക എന്നതു് സമ്പ്രദായവിരുദ്ധമാണു്. ആകട്ടെ, ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കു് ബ്രഹ്മവിദ്യാബോധം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നുണ്ടു്.'

ഇതിൽ, സംപ്രദായവിരോധമുണ്ടെന്നും മററും രാജാവു പറഞ്ഞുകൊണ്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനൌദ്ധത്യം—സ്വഭാവഗുണം എന്നല്ലാതെ മററൊന്നുമല്ലെന്നു് മേൽ വരുന്ന സംഗതികളാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്.

ഉപമന്യുപുത്രനായ 'പ്രാചീനശാലൻ', പൌലുഷിയെന്ന 'സത്യപ്രജ്ഞൻ', ഭാല്ലവേയനായ 'ഇന്ദ്രദ്യുമ്നൻ', ശക്കരാക്ഷാപത്യമായ 'ജനൻ', അശ്വതരാശ്വപുത്രനായ 'ബുഡിലൻ' എന്നീ ഋഷിമാർ ബ്രഹ്മത്തെപ്പററി പര്യാലോചന നടത്തിയതിൽ അന്തം കാണാതെ കുഴങ്ങി, ഭഗവാൻ ഉദ്ദാലകനെ ഗുരുവായി വരിക്കയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവിടെ ചെന്നു. അപ്പോൾ, 'പൂജ്യപാദരായ മഹർഷിമാരെ! കൈകേയനായ അശ്വപതിയെന്ന രാജാവു് ഈ വിഷയം നമുക്കുപദേശിക്കാൻ ശക്തനാണു്' എന്നു പറഞ്ഞു് ആ മഹർഷി അവരോടൊരുമിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ സമാശ്രയിച്ചു് വരദാനാവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—

'തേ ഹോചുര്യേന ഹൈവാർത്ഥേന പുരുഷശ്ചരേത്തം ഹൈവ വദേദാത്മാനമേവേമം വൈശ്വാനരം സംപ്രത്യധ്യേഷി തമേവ നോ ബ്രൂഹീതി' ഛാന്ദോഗ്യം അഞ്ചാമദ്ധ്യായം ഏകാദശഖണ്ഡം 6-ാമത്തു വാക്യം. 'താൻ ഹോവാച പ്രാതർവഃ പ്രതിവക്താസ്മീതി തേ ഹ സമിൽപാണയഃ പൂർവാഹ്ണേ പ്രതിചക്രമിരേ...' (ടി.7)

അൎത്ഥം:—ഏതു വസ്തുവിനെ അപേക്ഷിച്ചു പുറപ്പെടുന്നോ അതാണല്ലോ ലഭിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങറിയുന്ന വൈശ്വാനരബ്രഹ്മവിദ്യയാണു ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടേണമെന്നുള്ളതു്. അതുപദേശിക്കണം. ഇങ്ങനെ അൎത്ഥിച്ചതു കേട്ടു് 'ഉപദേശിക്കാം—അധ്യയനം ചെയ്യിക്കാം—നാളെ കാലത്തെ ആകട്ടെ' എന്നു സംപ്രദായസൂചകമായി രാജാവു പറകയും അവർ അതനുസരിച്ചു് ഉപനയനത്തിനെന്നപോലെ സമിത്പാണികളായിച്ചെന്നു് ഉപദേശം ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു.

"മൂൎദ്ധാ തേ വ്യപതിഷ്യദ് യന്മാം നാഗമിഷ്യഃ"

തന്റെ അടുക്കൽ വരാതെയിരുന്നെങ്കിൽ—തെററി ഉപാസിക്കകൊണ്ടു്—"നിന്റെ തല പോകുമായിരുന്നു; നീ മരിക്കുമായിരുന്നു, നിന്റെ ദേഹം പൊടിയുമായിരുന്നു; നീ അന്ധനാകുമായിരുന്നു; നിന്റെ ബസ്തിസ്ഥാനം പിളരുമായിരുന്നു; നിന്റെ കാലൊടിയുമായിരുന്നു" ഇങ്ങിനെ ഓരോരുത്തരോടുമുള്ള ഉപദേശവാക്യത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കാരണസഹിതം രാജാവു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കിയാൽ വേദാചാൎയ്യന്മാരായ ആ മഹൎഷികളുടേതിനെ അപേക്ഷിച്ചു ആ രാജാവിന്റെ ബ്രഹ്മസാമ്രാജ്യധുരന്ധരത എത്രയോ മേലാണെന്നു കാണാമല്ലോ. ഇതിനാൽ ക്ഷത്രിയൻ അധ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനു് അധികാരിയെന്നു മാത്രമല്ല ബ്രാഹ്മണന്റെ ബ്രഹ്മോപദേഷ്ടാവു് ആകാമെന്നുകൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു് അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിൽ ആരുണിപുത്രനായ 'ശ്വേതകേതു' എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ—

ഋഷി—ജീവലൻെറ പുത്രനായ 'പ്രവാഹണൻ' എന്ന രാജാവിനോട്ട വേദാന്തവാദത്തിൽ തോററു തൻെറ പിതാവിനോട്ട ചെന്നു പരാതി പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം—ഗൗതമൻ—പുത്രസമേതം പുറപ്പെട്ട രാജാവിനെ ആശ്രയിച്ചു ബ്രഹ്മവിദ്യ യാചിച്ചപ്പോൾ 'എല്ലാപ്പോഴും ഉപദേശിക്കാനുള്ള അധികാരം ക്ഷത്രിയൻേറതാകയാൽ നിനക്കുപദേശിക്കാം വാ!' എന്നു് ആ രാജാവു് ആ ബ്രാഹ്മണനോട്ട പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ബ്രഹ്മജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തതായിക്കാണുന്നു.

"തം ഹ ചിരം വസേത്യാജ്ഞാപയാംചകാര, തം ഹോവാച യഥാ മാ ത്വം ഗൗതമാവദോ യഥേയം ന പ്രാക്‌ത്വത്തഃ പുരാവിദ്യാ ബ്രാഹ്മണാൻ ഗച്ഛതി തസ്മാദു സർവേഷു ലോകേഷു ക്ഷത്രസ്യൈവ പ്രശാസനം അഭൂദിതി, തസ്മൈ ഹോവാച" (5. 3. 17.)

അൎത്ഥം:—ബ്രഹ്മവിദ്യ ഏററവും രഹസ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകയാൽ, ദീർഘകാലം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കണമെന്നു രാജാവു ഗൗതമനു് ആജ്ഞകൊടുത്തു. പിന്നീടു് ആ പ്രവാഹണരാജാവു് അദ്ദേഹത്തോടു്—ഗൗതമവംശ്യനായ ആരുണിയോടു്—ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ ഗൗതമ! അങ്ങു് സർവ്വവിദ്യാകുശലനായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അജ്ഞൻെറ നിലയിൽ ഇതുപദേശിക്കണമെന്നു് എന്നോടപേക്ഷിച്ചല്ലോ. എന്നാൽ എൻെറ ആരംഭം അത്ര ശരിയല്ല. എന്താണെന്നുവച്ചാൽ ഈ വിദ്യ ഇതിനുമുമ്പു്—അങ്ങേപ്പോലുള്ള—ഒരു ബ്രാഹ്മണനിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടില്ല—ബ്രാഹ്മണനു് ഈ വിദ്യ

യുണ്ടായിരുന്നില്ല. അക്കാരണത്താൽതന്നെ ഏറ്റു കാല ത്തും ഇതുപദേശിക്കാനുള്ള അധികാരം ക്ഷത്രിയനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേ ഹം ഗൗതമൻ മുതൽപേർക്കുപദേശിച്ചു.

ജനകമഹാരാജാവിൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നു ശ്രീശുക ബ്രഹ്മർഷി ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ:-

"ജനകോ നാമ ഭൂപാലോ
വിദ്യതേ മിഥിലാപുരേ;
യഥാവദ്വേത്ത്യസൗ വേദ്യം
തസ്മാൽ സർവമവാപ്സ്യസി.

പിത്രേത്യുക്തഃ ശുകഃ പ്രായാത്
സുമേരോർ വസുധാതലം
വിദേഹനഗരീം പ്രാപ
ജനകേനാഭിപാലിതാം.

ജിജ്ഞാസാർത്ഥം ശുകസ്യാസാ-
വാസ്താമേവേത്യവജ്ഞയാ
ഉക്ത്വാ ബഭൂവ ജനക-
സ്തൂഷ്ണീം സപ്ത ദിനാന്യഥ".

അനന്തരം ശുകൻ:

"സംസാരാഡംബരമിദം
കഥമഭ്യുത്ഥിതം ഗുരോ!
കഥം പ്രശമമായാതി
യഥാവത് കഥയാശു മേ..."

തത്കിമേതന്മഹാഭാഗ!
സത്യം ബ്രൂഹി മമാചലം;
ത്വത്തോ വിശ്രമമാപ്നോമി"
... ...

അപ്പോൾ രാജാവു്:

"ദൃശ്യം നാസ്തീതി ബോധേന
മനസോ ദൃശ്യമാർജ്ജനം;
സംപന്നം ചേത്തദുല്പന്നാ
പരാ നിർവ്വാണനിർവ്വതിഃ

പ്രാപ്തം പ്രാപ്തവ്യമഖിലം
ഭവതാ പൂർണ്ണചേതസാ;
സ്വരൂപേ തപസി ബ്രഹ്മൻ
മുക്തസ്ത്വം ഭ്രാന്തിമുത്സൃജ

വിശശ്രാമ ശുകസ്തൂഷ്ണീം
സ്വസ്ഥേ പരമവസ്തുനി;
വീതശോകഭയായാസോ
നിരീഹശ്ശിന്നസംശയഃ"

അൎത്ഥം:—

'മിഥിലാരാജ്യത്തു ജനകൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവുണ്ടു്; അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മതത്ത്വം വേണ്ടുംവണ്ണം അറിയുന്ന ആളാണു്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ നിന്നു നിനക്കു വേണ്ടതെല്ലാം ഗ്രഹിക്കാം.' ഇങ്ങനെ തന്റെ പിതാവു പറഞ്ഞതുകേട്ടു ശ്രീശുകൻ ഹേമാദ്രിയിൽനിന്നു ഭൂമിയിലേക്കു നടന്നു് വിദേഹനഗരത്തിൽ ചെന്നുചേൎന്നു. ശുകൻ ബ്രഹ്മോപദേശത്തിനു

പാത്രമാണോ എന്നറിയുന്നതിനായി—പരീക്ഷാർത്ഥം—'അവിടെ നില്ക്കട്ടെ; എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞിട്ട ജനകൻ മൗനമായിരുന്നു. പിന്നീട്ട—ദർശനം ലഭിച്ചപ്പോൾ—ശുകൻ രാജാവിനോട്ട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—'അല്ലയോ ബ്രഹ്മവിദ്വേശിക! ഈ സംസാരപ്രവാഹം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? ഇതെങ്ങനെ മായും? ഇതിൻെറ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി എനിക്കുപദേശിച്ചുതരണമേ. മഹാത്മാവേ എനിക്ക വസ്തുതത്ത്വത്തിൽ ദൃഢതയുണ്ടാക്കണമേ, അങ്ങയുടെ ഉപദേശംകൊണ്ടു് എനിക്ക് ചിത്തവിശ്രാന്തി—സ്വരൂപാവസ്ഥാനം—ഉണ്ടാകുന്നതാണു്....'

ഉപദേശം:—ഇക്കാണുന്ന പ്രപഞ്ചം അസത്ത്—മിത്ഥ്യ—ആകുന്നു എന്നുള്ള ദൃഢാനുഭവപ്പടി മനസ്സിൽ നിന്നു് അതിനെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ—നിശ്ശേഷം അകററാൻ—സാധിച്ചു എങ്കിൽ അപ്പോൾ ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവമായിക്കഴിഞ്ഞു. സൂക്ഷ്മതത്ത്വാലോകകുശലനായ അങ്ങേയ്ക്കു വരേണ്ടതെല്ലാം വന്നു; അങ്ങു് സ്വരൂപസാക്ഷാത്കാരസമ്പന്നനായി വിളങ്ങുന്നു; മുക്തിപദം പ്രാപിച്ചോ എന്ന ശങ്ക വേണ്ട; അങ്ങു് നിർവ്വാണപദാരൂഢനായി തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.' ഇതുകേട്ട സകലവിധ സംശയങ്ങളും ബന്ധദുഃഖഭ്രമങ്ങളും എല്ലാം നിശ്ശേഷം നശിച്ചു് ശ്രീ ശുകബ്രഹ്മർഷി ചിത്തവിശ്രാന്തിയടഞ്ഞു. പരബ്രഹ്മവസ്തു സത്താമാത്രത്തിൽ ആമഗ്നനായി.

(മഹോപനിഷത് അ:—2)

ഒരിക്കൽ, വാദത്തിൽ തോൽക്കുന്നവരെ കടലിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തുകയെന്ന പന്തയത്തിന്മേൽ വേദാന്തവാദം

നടത്തി "വാരുണി", മഹർഷിമാരെ തോല്പിച്ചു് മുൻ
നിശ്ചയപ്രകാരം അവരെ കെട്ടിതാഴ്ത്തിയതിൽ "അഷ്ടാവ
ക്ര"ൻെറ പിതാവായ "കഹോളൻ"കൂടി ഉൾപ്പെട്ടതു
കണ്ടു് അഷ്ടാവക്രൻ പുനർവ്വാദം നടത്തി വാരുണിയെ
ജയിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ ആ നയത്തിൽ ശിക്ഷിക്കാൻ
ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ മഹർഷിമാരെ വീണ്ടുകൊടുക്കയും,
തന്നിമിത്തം ഗർവ്വിഷ്ഠനായി നടന്ന അഷ്ടാവക്രൻെറ
അഹംകാരം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരു സിദ്ധ യോ
ഗിനി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു് ചോദ്യങ്ങൾ ചെയ്തു് അദ്ദേ
ഹത്തെ കഷണിപ്പിക്കയും, ഗർവ്വം് ശമിച്ചപ്പോൾ അവ
യെ വിവരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു യാചിച്ചതിൽ അസ്പ
ഷ്ടമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചശേഷം ജനകനോടു ചോദി
ച്ചുകൊള്ളാൻ ഉപദേശിച്ചതനുസരിച്ചു ജനകമഹാരാ
ജങ്കൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ഉപദേശം ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്ത
കഥ ത്രിപുരാരഹസ്യം ജ്ഞാനഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നതു
മറെറാരുദാഹരണമാണു്.

ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു ക്ഷത്രിയൻ അധ്യാ
പനം ചെയ്യുന്നതിനു് അർഹനല്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായം
തെററാണെന്നു തെളിയുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു് നാലാമദ്ധ്യായ പ്രാരംഭ
ത്തിലുള്ള ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനംകൊണ്ടു ശൂദ്രനും വേദാ
ഭ്യാസം ചെയ്തതായി തെളിയുന്നു. 'ജാനശ്രുതി
എന്ന ശൂദ്രൻ 'രൈക്വൻ' എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻെറ
അടുക്കൽ ചെന്നു വളരെ ദ്രവ്യംകൊടുത്തു ബ്രഹ്മവി
ദ്യയ്ക്കു യാചിച്ചപ്പോൾ ആ രൈക്വൻ ശൂദ്രനായ

നിനക്കു് അതുപദേശിക്കത്തക്കതല്ല; നിൻെറ ദ്രവ്യം നീ തന്നെ എടുത്തോ, എന്നത്തരം പറഞ്ഞതു കേട്ടു് അയാൾ വളരെ വ്യസനിച്ചു്, പിന്നെയും വളരെ ദ്രവ്യത്തോടുകൂടി ഒരു യുവതിയായ സ്ത്രീയെയും കൊടുത്തതിൽ ആ രൈക്വൻ അയാൾക്കുപദേശം ചെയ്തു എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനു പ്രമാണം:

1. "തദുഹ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ ഷട്ശതാനി ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ തം ഹാഭ്യുവാദ"—'ഇതുകേട്ടുകൂട്ടമ്പോൾ തന്നെ പൗത്രായണനായ ജാനശ്രുതിയാകട്ടെ, അറുനൂറു പശുക്കൾ, ഹാരാദ്യാഭരണങ്ങൾ, കോവർകഴുതയെക്കെട്ടിയ രഥം എന്നീ ഉപായനങ്ങളോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടുചെന്നു രൈക്വനെക്കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തോടിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

2. "രൈക്വേമാനി ഷട്ശതാനി ഗവാമയം നിഷ്കോऽയമശ്വതരീരഥോऽനു മ ഏതാം ഭഗവോ ദേവതാം ശാധി യാം ദേവതാമുപാസ്സ ഇതി"—അല്ലയോ ഭഗവൻ രൈക്വ! അറുനൂറു പശുക്കളും, സുവർണ്ണഹാരാദ്യാഭരണങ്ങളും, തേരുമെല്ലാം ഇതാ അങ്ങേക്കു തരുന്നു; അങ്ങു് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ദേവതോപാസനക്രമം എനിക്കുപദേശിക്കാൻ കൃപയുണ്ടാകണം.

3. "തമു ഹ പരഃ പ്രത്യുവാചാഹ ഹാ രേ ത്വാ ശൂദ്ര തവൈവ സഹ ഗോഭിരസ്ത്വിതി തദു ഹ പുനരേവ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ സഹസ്രം ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം ദുഹിതരം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ

ഇപ്രകാരം അഭ്യർത്ഥനചെയ്ത ജാനശ്രുതിയോടു രൈക്വൻ ഈ വിധം മറുപടിപറഞ്ഞു:—"കൊള്ളാം; എടാ ശൂദ്രപ്പയലെ! ഗോവൃന്ദം, ആഭരണാദികൾ, രഥം മുതലായ ഉപഹാരങ്ങളെല്ലാം നിനക്കുതന്നെയിരിക്കട്ടെ." ഇതുകേട്ടു ജാനശ്രുതി, വീണ്ടും ആയിരം പശുക്കൾ, ആഭരണാദികൾ, രഥം തന്റെ പുത്രി എന്നിത്രയും സാധനങ്ങൾകൂടി കൈക്കൊണ്ടു രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

4. "തം ഹാഭ്യുവാദ രൈക്വേദം സഹസ്രം ഗവാമയം നിഷ്കോƒയമശ്വതരീരഥ ഇയം ജായാƒയം ഗ്രാമോ യസ്മിന്നാസ്സേƒന്വേവ മാ ഭഗവഃ ശാധീതി"—എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തിനോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—'അല്ലേ രൈക്വ! ഇതാ ആയിരം പശുക്കൾ സ്വർണ്ണപ്പണ്ടങ്ങൾ രഥം ഇത്രയുമെടുക്കാം. കൂടാതെ, അങ്ങേയ്ക്കു ഭാര്യയായി ഇവളേയും, ഇരിക്കുന്നതിന്ന് ഈ ഗ്രാമവും തരുന്നു. ഇതെല്ലാം അംഗീകരിച്ചു ഭഗവാനേ! എനിക്കുപദേശം ചെയ്തരുളണമേ!'

5. "തസ്യാ ഹ മുഖമുപോദ്ഗൃഹ്ണന്നുവാചാജഹാരേമാഃ ശൂദ്ര അനേനൈവ മുഖേനാലാപയിഷ്യഥാ ഇതി തേ ഹൈതേ രൈക്വപർണ്ണാ നാമ മഹാവൃഷേഷു യത്രാസ്മാ ഉവാസ സ തസ്മൈ ഹോവാച"—ജാനശ്രുതിയുടെ ഈ അപേക്ഷ കേട്ടപ്പോൾ—തന്റെ ഭാര്യാസ്ഥാനമലംകരിക്കുന്നതിനായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ കന്യക ഇവിടെ വിദ്യാദാനവിഷയത്തിൽ ഹേതുവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുകരുതി രൈക്വമഹർഷി:— "അല്ലയോ ശൂദ്രാ! നീ നിന്റെ പുത്രിമുമ്പായ

കാഴ്ച്ദ്രവ്യങ്ങൾ വഴിയായി വിദ്യോപദേശമപേക്ഷിക്കുന്നു; അങ്ങനെയാകട്ടെ, എന്നു പറഞ്ഞു് (രൈക്വൻ) ഇതെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു. ജാനശ്രുതി രൈക്വനു ദാനം ചെയ്തതും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ മുൻനിൽക്കുന്നതുമായ ആ രൈക്വപർണ്ണഗ്രാമത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് ഉപദേശം നൽകി.

കഥാസാരം—ജാനശ്രുതി അല്ലെങ്കിൽ പൗത്രായണൻ എന്ന പ്രഭു തന്റെ മാളികയിൽ ശയനംചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോൾ — ദേവാത്മകന്മാരായ — മൂന്നു ഹംസങ്ങൾ അവിടെ പറന്നുപററി. അതിൽ ഒന്നു് 'ഈ ജാനശ്രുതിതന്നെ മഹാധന്യൻ' എന്നിങ്ങനെ പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു മറെറാന്നു് 'ഹെ! എന്തുപറഞ്ഞു? വിദ്യാവിഹീനനായ ഇവനോ കേമൻ! വണ്ടിയോടുകൂടിയ രൈക്വനെ കേമനെന്നു പറയണം' എന്നു് അപഹസിച്ചു. ഈ അനാദരവാക്യം കേട്ടു ജാനശ്രുതി തന്റെ കുറവു തീർപ്പാൻ കുറെ സ്വർണ്ണവും പശുക്കളും മററുംകൊണ്ടും രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് തനിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. "കഷ്ടം! കഷ്ടം! എടാ ശൂദ്രാ! നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെയിരിക്കട്ടെ" എന്നു് അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ജാനശ്രുതി തിരിച്ചുപോന്നു് തന്റെ പുത്രിയും സുന്ദരിയുമായ കന്യകയേയും, ആയിരം പശുക്കളേയും, ഏതാനും രഥത്തേയും മററുംകൊണ്ടു് രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ വീണ്ടും ചെന്നു. അവയെ സ്വീകരിച്ചു് അദ്ദേഹം ജാനശ്രുതിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിച്ചു.

ഈ ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ 'ശുഗസ്യ' ഇത്യാദി അഞ്ചു സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുംകൊണ്ടു് ജാതിശൂദ്രനായ ജാനശ്രുതിയെ, ദുർവ്യാഖ്യാനംചെയ്തു് ക്ഷത്രിയനാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതു് അസംഗതമാണെ നോക്കുക!

ജാനശ്രുതി രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് ഉപദേശം വേണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും, രൈക്വൻ "കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശൂദ്രനായ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരികയില്ല; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീതന്നെ എടുത്തോ" എന്നു പറഞ്ഞു് ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ശൂദ്രനു വിദ്യാധികാരമില്ല; അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതു്, എന്നുള്ളനിയമം പ്രബലമായി നടന്നുവരുന്ന കാലത്താകയാൽ, ഈ വാക്കു കേട്ടുകൂടുമ്പോൾ, "ഓഹോ എന്നെ രൈക്വൻ ശൂദ്രനെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചുപോയി; അതുകൊണ്ടാണു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചതു്,, എന്നു ജാനശ്രുതിക്കു നല്ലതിൻവണ്ണം മനസ്സിലായിരിക്കും. താൻ ശൂദ്രനല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ പെട്ടെന്നു് "അയ്യോ! ഞാൻ ശൂദ്രനല്ലേ; ഇന്ന ജാതിക്കാരനാണേ,, എന്നു ഉടൻ പറയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം യാതൊന്നും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനാണെന്നും തന്നിമിത്തം ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു് അവയവാർത്ഥമല്ലെന്നും വരുന്നു.

അല്ലാതെയും, ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം കേട്ടാൽ സാധാരണ വിദ്വാന്മാർപോലും ഈ ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു് ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെ അർത്ഥമായി ഗ്രഹിപ്പാനേ ഇടയുള്ളു; അങ്ങനെതന്നെ ധരിച്ചുമിരിക്കും എന്നു കരുതിയാണു്

സൂത്രഭാഷ്യകാരന്മാർ അയതിനെ മറയ്ക്കുന്നതിനു മനഃപൂർവ്വം പൂർവ്വപക്ഷംചെയ്തു നിഷേധിച്ചുംവെച്ചു വേറേ പ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധാന്തിച്ച് വളരെയൊക്കെ ബദ്ധപ്പെട്ടു പരാക്രമങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്രകാരം ഒരു സിദ്ധാന്തം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജാനശ്രുതിക്ക് എല്ലാവരും ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചുകളയുമെന്നു ഭാഷ്യകർത്താവും നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നു. ജാനശ്രുതി രൈക്വന്റെ വാക്കു കേട്ടകൂട്ടമ്പോൾ അതിന്റെ സാധാരണ അർത്ഥമായ ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെയാണ് മനസ്സിലാക്കിയതെന്ന് ഇതുകൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അതല്ല, രൈക്വൻ അന്തരമായിക്കരുതിയ അവയവാർത്ഥത്തെ താൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരുന്നു മിണ്ടാതെ പോയതെങ്കിൽ "വിദ്യാവിഹീനനായ ഒരുവനെ" എന്നു പറഞ്ഞതുകേട്ട് വ്യസനിച്ച് അതിനെ പരിഹരിപ്പാൻ നോക്കിയ ജാനശ്രുതിക്കു രൈക്വന്റെ മനോഗതത്തേയും ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു അസാധാരണമായി കൊണ്ടുവന്ന അവയവാർത്ഥത്തേയും അറിയുന്നതിനു തക്കതായ പരോക്ഷജ്ഞാനവും ശബ്ദാർത്ഥശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും ഉണ്ടായിരിപ്പാനും ഇടയില്ല. അയതിനാൽ അതും ചേരുകയില്ല. ഈ ന്യായങ്ങളാൽ ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനെന്നും അവയവാർത്ഥം വൃഥാകല്പിതമെന്നും തെളിയുന്നു.

പിന്നെയും, അവയവാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ജാനശ്രുതി, ജാതിശൂദ്രനല്ല, ക്ഷത്രിയനാണെന്നും,

അപ്പോഠം വേദാധ്യയനത്തിന് അനഹ്നനല്ലെന്നും വരണം. ആ സ്ഥിതിക്ക നേരെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാതെ "കഷ്ടം കഷ്ടം ....." എന്ന പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചതു് ഉചിതമായോ? അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടിയും വ്യസനിച്ചും വരുന്നവന് ഉപദേശിക്കരുതെന്ന വല്ല നിഷേധവുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടാണെങ്കിൽ അതു് പ്രമാണവിരുദ്ധമാകുന്നു. ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടാലല്ലാതെ വിട്ടുപോകാത്തതും ആദ്യം ഉപദേശിക്കാതെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ കാരണമെന്ന കാണപ്പെട്ടുന്നതും ആയ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കവേതന്നെ രണ്ടാമതു് ഉപദേശിച്ചും ഇരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം വരുന്നവൻ ആകുന്നു ഉപദേശിക്കപ്പെടാൻ പാത്രമെന്നുള്ളതു് "വിദ്യായാം വ്യസനം" മുതലായ പ്രമാണങ്ങഠംക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങഠംക്കും അനുസരണമായും ഇരിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനശ്രുതിയുടെ പരിപാകത്തെ പരീക്ഷിപ്പാനായിരുന്നു എങ്കിൽ മുമ്പിൽകൂട്ടി പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രൈക്വന്ന പരീക്ഷ വേണ്ടല്ലൊ. വേണമെന്ന വരുന്നപക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം പരോക്ഷജ്ഞാനം കൊണ്ടു് (ദിവ്യദൃശാ) അറിയുന്ന ആളല്ലെന്നും അപ്പോഠം ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥകമല്ലെന്നും വരും.

ജ്ഞാനശ്രുതിക്കു് അപ്പോഠം ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിശ്രദ്ധ മതിയാകായ്കയാൽ ആയതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു എങ്കിൽ വളരെക്കാലം താമസിപ്പിക്കയും, ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കയും മററും ചെയ്തു് സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞു്

പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പരീക്ഷിക്കാനാണെങ്കിലും അപ്രകാരംതന്നെ "ദ്വാദശാബ്ദം തു ശുശ്രൂഷാം" എന്നല്ലയോ പ്രമാണം പറയുന്നതു്? ഇവിടെ അതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടില്ല; നേരേമറിച്ചു് "ഇയം ജായാ അയം ഗ്രാമഃ" എന്നിരിക്കയാൽ

"ഗുരവോ ബഹവഃ സന്തി
ശിഷ്യവിത്താപഹാരകാഃ"

എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ പരീക്ഷിപ്പാൻ നോക്കിയതു കൂടുതൽ ദക്ഷിണയെ കരുതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേറേ വിധം പറയുന്നതിനു് യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല.

താൻ ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ രണ്ടാമതു് ഉപദേശിക്കേണ്ടതായിവരും. അപ്പോൾ അടുത്ത ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പോലും അറിയുന്നതിനുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം തനിക്കു് ഇല്ലെന്നു വന്നുപോകും. അതു ശരിയുമല്ല, എന്നോർത്തു ക്ഷമിച്ചുകളയാതെ ഉപേക്ഷിച്ചതിനെ നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരേയുംപോലെ മാംസ ദൃഷ്ടികൊണ്ടു പുറമെ അപ്പോൾ കണ്ടപ്രകാരം അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ ദൈകൻ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അറിയുകയൊ അതിനെ വെളിക്കു സൂചിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു രണ്ടാമതു് ഉപദേശിക്കയും വേണ്ടെന്നു തള്ളിയേച്ചു കൂടുതലായി ദ്രവ്യം കിട്ടിയപ്പോൾ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ എന്തായാലും ദ്രവ്യലാഭത്തിനു തക്കപോലെ പ്രവർത്തിക്കണം എന്നല്ലാതെ തന്റെ വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും

വ്യവസ്ഥ കേട സംഭവിക്കരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിനു മൂലവും ന്യായവുമായ ഒരഭിമാനം രൈക്വനു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, കാണുന്നതിനാൽ ഈ ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാൎത്ഥകമല്ലെന്നും, ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രൻ തന്നെയെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച പ്രാചീനമലയാളം ഒന്നാം പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സൂത്രം ഭാഷ്യം മുതലായതു് ഇവിടെ അനുസന്ധേയങ്ങളാണു്.

മേൽ കാണിച്ച വേദഭാഗത്തിലെ ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു കൃത്രിമാൎത്ഥം ചെയ്ത സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുടെ അൎത്ഥങ്ങളും അടിയിൽ ചേൎക്കുന്നു.

സൂത്രം: ശൂദ്രസ്യ തദനാദരശ്രവണാത്തദാദ്രവണാൽ സൂച്യതേ ഹി. 34

ഭാഷ്യാൎത്ഥം: മനുഷ്യൎക്കു വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചു വച്ചു് ഏതുപ്രകാരം ദേവന്മാൎക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടുവോ അപ്രകാരം ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്ന ശങ്കയെ നിവൃത്തിക്കാനാണു് ഈ അധികരണം ആരംഭിക്കപ്പെടുന്നതു്.

ശൂദ്രനു വിദ്യയിലധികാരമുണ്ടു്. ശൂദ്രനു യാഗത്തിൽ അധികാരമില്ലെന്നു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ വിദ്യയിലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതായി കേൾക്കുന്നില്ല. ശൂദ്രനു് (അനഗ്നിത്വം) യാഗാഗ്നിയുടെ ഇല്ലായ്മയുണ്ടു്. ഈ 'അനഗ്നിത്വം' തനിക്കു കൎമ്മങ്ങളിൽ അധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനു കാരണമാകുമെന്നല്ലാതെ അതു് വിദ്യാധികാരനിഷേധത്തിനും കാരണമാകുന്നില്ല. ആവഹനീയാദിയായ യാഗാഗ്നിയില്ലാത്തവനു് വിദ്യയെ ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നുമില്ല: വിദ്യയിൽ ശൂദ്രാധികാരത്തെ പ്രബലീകരിക്കുന്നതിനു സംവൎഗ്ഗവിദ്യയിൽ ജാനശ്രുതിയായിരിക്കുന്ന പൌത്രായണൻ, വേദശ്രവണത്തിനു് ഇച്ഛിച്ചപ്പോൾ രയിക്വൻെറ സംബോധനവാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശൂദ്രശബ്ദം പരാമൎശകമായിരിക്കുന്നു. അതായതു് "കഷ്ടം കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശൂദ്രാ,

നിൻെറ പത്മക്കാം നിനക്കുതന്നെ ഭവിക്കട്ടെ" എന്നാണ്. വിദുരാദികഠം ശൂദ്രയോനിയിൽ ജനിച്ചവരായിരുന്നിട്ടും വിശിഷ്ടവിജ്ഞാനസമ്പത്തിയുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു സ്മരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ശൂദ്രനു വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാമിപ്രകാരം പറയുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ശൂദ്രനു വേദാധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യയിലുമധികാരമില്ല. വേദം പഠിച്ചവനു മാത്രമേ വേദാന്തങ്ങളിലുമധികാരമുണ്ടാവൂ. ശൂദ്രന് വേദാദ്ധ്യയനമില്ലെല്ലോ. എന്തെന്നാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് ഉപനയനസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാലെ വിധിയുള്ളൂ. ഉപനയനമോ, (ദ്വിജാദികഠം) ബ്രഹ്മക്ഷത്രവൈശ്യന്മാൎക്കു മാത്രമെ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. (സാമൎത്ഥ്യം) ശക്തിയില്ലാതിരിക്കുമ്പോഠം വിദ്യയിൽ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ളതുമാത്രം അധികാരകാരണമായി തീരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയകാൎയ്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കുന്ന സാമൎത്ഥ്യം വിദ്യാധികാരത്തിനു മതിയാവുന്നുമില്ല. ശൂദ്രനു വേദാദ്ധ്യയനം നിഷിദ്ധമാകയാൽ തത്സംബന്ധിനിയായ ശക്തിയും നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ? ന്യായത്തിനു സാധാരണത്വമുള്ളതാകയാൽ ഏതുന്യായത്താൽ ശൂദ്രനു് യാഗത്തിനുമധികാരമില്ലയോ? അതുതന്നെ വിദ്യയ്ക്കുമധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സംവൎഗ്ഗവിദ്യയിൽ ശൂദ്രശബ്ദം കേഠക്കപ്പെടുകയാൽ ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കയാണെങ്കിൽ ന്യായവിരുദ്ധമാകയാൽ അതും കാരണമാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ന്യായവചനത്തിനു ലിംഗദൎശനം ദ്യോതകമാകുന്നു. ഇവിടെ ന്യായമുണ്ടാകുന്നുമില്ല. ഈ ശൂദ്രശബ്ദം സംവൎഗ്ഗവിദ്യയിൽ ഇരിക്കയാൽ ആ വിദ്യയൊന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന ശൂദ്രനെ മാത്രമേ അധികരിക്കുന്നുള്ളൂ. "സംവൎഗ്ഗവിദ്യ" അൎത്ഥവാദഘട്ടത്തിലാകയാൽ ഈ ശൂദ്രശബ്ദം തനിക്കു മററുള്ള വിദ്യകളിൽ ഒരിടത്തുമധികാരമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഈ ശൂദ്രശബ്ദം അധികാരവിഷയത്തിൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കൂ എന്നുള്ളതെങ്ങനെയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം: "എടാ, വിദ്യാഹീനനായിരുന്നിട്ടും (ഒരുത്തനെ) ഈ ജാനശ്രുതിയെ വണ്ടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന രൈക്വനോടു സദൃശനാക്കിപ്പറയുന്നോ?" എന്ന ഹംസവാക്യത്താൽ തൻെറ അനാദരത്തെ ശ്രുതവാനായിരിക്കുന്ന ആ ജാനശ്രുതിയെന്ന പൌത്രായണന്ന് ദുഃഖമുണ്ടായി. ഇതിനെ ഋഷിയായിരിക്കുന്ന രൈക്വൻ ശൂദ്രശബ്ദംകൊണ്ടു സൂചിപ്പിച്ചതു്, ജാതിശൂദ്രന് വിദ്യാധികാരമില്ലാഴികയാൽ തൻെറ പരോക്ഷജ്ഞാനത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. തനിക്കു (ശുക്) ശോകമുണ്ടായെന്നു ശൂദ്രശബ്ദം കൊണ്ടു സൂചിക്കപ്പെടുന്നതു്, (എങ്ങനെയെന്നാൽ)

ശുക്കിൻെറ ആദ്രവണം ഹേതുവായിട്ടും, ശുക്കിനെ അഭിദ്രവിക്കയാലും, ശുക്കിനാൽ അഭിദ്രവിക്കപ്പെട്ടെന്നു്, ശൂക്കോടുകൂടി രൈകചനെ അഭിദ്രവിച്ചെന്നും, ശൂദ്രശബ്ദത്തിന്നു് അവയവാൎത്ഥമുള്ളതാകയാലും രൂഢാൎത്ഥമില്ലാഴികയാലുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ അൎത്ഥം ഈ ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനത്തിൽ കാണപ്പെട്ടുന്നുമുണ്ടു്.

സൂത്രം: ക്ഷത്രിയത്വഗതേ ശ്ചോത്തരത്ര
ചൈത്രരഥേന ലിംഗാൽ. 35

ഭാഷ്യാൎത്ഥം:—ഇതുഹേതുവായിട്ടും ജാനശ്രുതി ജാതിശ്ശുദ്രനല്ല. യാതൊന്നിൻെറ കാരണം പ്രകരണത്തെ നിരൂപിക്കയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഈ ജാനശ്രുതിക്കു് സംവൎഗ്ഗവിദ്യയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ചൈത്രരഥനായി അഭിപ്രതാരിയായിരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയനോടുള്ള സമഭിവ്യവഹാരം (കൂട്ടിച്ചേൎത്തു പറക) എന്നതുഹേതുവാൽ ക്ഷത്രിയത്വം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുന്നു. സംവൎഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷത്തിലാണു് ചൈത്രരഥിയായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രതാരിയെന്ന ക്ഷത്രിയൻ കീൎത്തിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. അതായതു് അനന്തരം സൂതനാൽ പരിവിഷ്യമാണന്മാരായി (വിളംബപ്പെട്ടുന്നവരായി) ശൗനകനായിരിക്കുന്ന കാക്ഷസേനിയേയും ബ്രഹ്മചാരി ഭിക്ഷിച്ചു എന്നാണു്. അഭിപ്രതാരി തനിക്കു കാപേയയോഗം ഹേതുവായിട്ടു് (ചൈത്രരഥിത്വ) ചിത്രരഥൻെറ വംശത്തിലുള്ളവനാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ "ഇതുകൊണ്ടാണു് ചൈത്രരഥനെ കാപേയന്മാർ യജിപ്പിച്ചതു്," എന്ന വേദവാക്യത്താൽ ചൈത്രരഥനു കാപേയയോഗമുണ്ടെന്നും അറിയപ്പെട്ടു. തുല്യവംശ്യന്മാൎക്കു മിക്കവാറും തുല്യവംശ്യന്മാർ മാത്രമേ യാജകന്മാരാകുന്നുള്ളു. അതു ഹേതുവായിട്ടു് ചൈത്രരഥിയെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ക്ഷത്രപതിയുണ്ടായി എന്നുംവേദവാക്യത്തിൽ ക്ഷത്രപതിയെന്നു ബോധിക്കയാൽ ചൈത്രരഥിക്കു ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ക്ഷത്രിയനായിരിക്കുന്ന ആ അഭിപ്രതാരിയോടുകൂടി ജാനശ്രുതിക്കു തുല്യയായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവിഷയത്തിൽ സങ്കീൎത്തനം ഭവിക്കയാൽ തനിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു സൂചിക്കുന്നു. തുല്യന്മാരെ മാത്രമേ മിക്കവാറും കൂട്ടിച്ചേൎത്തു പറകയുള്ളു. സൂതനെ അയയ്ക്കുക മുതലായ ഐശ്വൎയ്യയോഗമിരിക്കയാലും ജാനശ്രുതിക്കു് ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ജാതിശ്ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമില്ല.

സൂത്രം: സംസ്കാരപരാമൎശാത്തദഭാവാഭിലാപാച്ച. 36

ഭാഷ്യാർത്ഥം:—ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രന് വിദ്യയ്ക്കു്, അധികാരമില്ല.

എന്തെന്നാൽ വിദ്യാപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപനയനാദിയായിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങളും ആവശ്യമാണെന്നു പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. "അവനെ ഉപനയിപ്പിച്ചു ഭഗവാനേ! പഠിപ്പിക്കണേ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഉപസാദിച്ചു എന്നും വേദപാരഗന്മാരായും സഗുണബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാരായുമുള്ള ഭരദ്വാജാദികളും, ബ്രഹ്മത്തെ തിരഞ്ഞു് ഈ പിപ്പലാദൻ എല്ലാം പറയുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവർ കയ്യിൽ ചമതയും വച്ചുകൊണ്ടു് ഭഗവാനായിരിക്കുന്ന പിപ്പലാദനെ പ്രാപിച്ചു എന്നും "അവരെ ഉപനയിപ്പിക്കാതെ" എന്നും കേൾക്കുകയാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനു് ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കപ്പെട്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു, "ശൂദ്രൻ നാലാമത്തെ വർണ്ണവും ഏകജാതിയും" എന്നു് സ്മരിച്ചിരിക്കയാലും ശൂദ്രകൾ പാപം അല്പവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവനു സംസ്കാരം ആവശ്യമില്ലെന്നു പറകയാലും ശൂദ്രനു് സംസ്കാരമില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

സൂത്രം: തദ്ഭാവനിർദ്ധാരണേ ച പ്രവൃത്തേഃ 37

ഭാഷ്യാർത്ഥം:—ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രനു് വിദ്യയിലധികാരമില്ലാ. എന്തെന്നാൽ, സത്യവചനത്താൽ താൻ ശൂദ്രനല്ലെന്നു് ഉറപ്പാക്കിയതിൻെറ ശേഷമേ ജാബാലനെ ഗൗതമൻ ഉപനയിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളു. "ഇതിനെ വിവേചിച്ചു പറയുന്നതിനു് ബ്രാഹ്മണനല്ലാത്തവൻ യോഗ്യനാകുന്നില്ലാ. അല്ലയോ സൗമ്യ! നീ ചെന്നു് ചമത കൊണ്ടുവാ, നിന്നെ ഉപനയിപ്പിക്കാം. നീ സത്യത്തിൽനിന്നും തെററിയില്ലാ. എന്ന വേദവാക്യം (ലിംഗ) കാരണമാകുന്നു.

സൂത്രം: ശ്രവണാദ്ധ്യയനാർത്ഥപ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്ച. 38

ഭാഷ്യാർത്ഥം:—ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രനു് വിദ്യയിൽ അധികാരമില്ല, എന്തെന്നാൽ സ്മൃതിപ്രമാണത്താൽ ശൂദ്രനു് ശ്രവണത്തിനും അദ്ധ്യയനത്തിനും പ്രതിഷേധം കാണുകയാൽ, വേദശ്രവണപ്രതിഷേധവും വേദാദ്ധ്യയനപ്രതിഷേധവും വേദാർത്ഥജ്ഞാനപ്രതിഷേധവും വേദാനുഷ്ഠാന പ്രതിഷേധവും സ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രവണപ്രതിഷേധം പറയപ്പെട്ടതു് എങ്ങനെയെന്നാൽ, "ഇവൻ വേദത്തെ കേൾക്കുകയാൽ ഈയവും മെഴുകും ഉരുക്കിയൊഴിച്ചു് ഇവൻെറ ചെവികളെ നിറയ്ക്കുക"

എന്നും, പദ്യു * ഹവേ,ത്യാദിവാക്യത്താൽ ശൂദ്രസമീപത്തിൽ വച്ച്, അദ്ധ്യയനം ചെയ്യരുതെന്നു കേൾക്കകയാൽ സമീപത്തിൽവച്ചുപോലും വിധിയല്ലാത്ത വേദാദ്ധ്യയനം തനിക്കു് അശേഷം പാടില്ലെന്നും സ്പഷ്ട മാകുന്നു. "അത്രയുമല്ലാ ശൂദ്രൻ വേദമുച്ചരിച്ചാൽ നാക്കു കണ്ടിക്കണ മെന്നും, ധരിച്ചാൽ ശരീരത്തെ വെട്ടിപ്പിളക്കണമെന്നുമിരിക്കയാൽ, വേദാത്ഥജ്ഞാനത്തിനും തദനുഷ്ഠാനത്തിനും പാടില്ലെന്നു് സിദ്ധമാകുന്നു. "ശൂദ്രനു് ജ്ഞാനത്തെ കൊടുക്കരുതെന്നും" അദ്ധ്യയനം, യാഗം, ദാനം ഇതുകൾ ദ്വിജാദികൾക്കാണെന്നും, വേദപ്രമാണവും കാണുന്നു. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട സംസ്കാരപ്രാപ്തിയാൽ വിദുരൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ തുടങ്ങിയ ശൂദ്രക്കു് ജ്ഞാനോല്പത്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിനു് ഐകാന്തികഫലത്വമുള്ളതിനാലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ ചാതുർവർണ്ണ്യങ്ങളെ ശ്രാവിപ്പിക്കണമെന്ന ഹേതുവാലും അവക്കു് ഫലപ്രാപ്തിയെ പ്രതിബന്ധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആകയാൽ വേദപൂർവ്വകമായിരിക്കുന്ന വിദ്യാധികാരം ശൂദ്രനു് വിഹിതമല്ലെന്നിരിക്കുന്നു."

(പ്രാചീനമലയാളം പുറം 143—147)

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച സൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ ഒരുദാഹരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ജ്ഞാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം പോലെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രമാണമായിപ്പറയപ്പെടുന്നതും ആയ ജാബാലൻെറ കഥയെപ്പററി സ്വല്പം ചിന്തിക്കാം—

ജാബാലകഥാസാരം:—ജാബാലൻ ഗൌതമൻെറ അടുക്കൽ അധ്യയനത്തിനു ചെന്നു. ഗൌതമനു് അവൻെറ പേരിൽ ശൂദ്രശംകയുണ്ടായി. ജാബാലനെ

* പദ്യു=പാദയുക്തം, ശൂദ്രപദ്യുയൽ—ശ്മശാനം. ശ്മശാനം. ഹവാസഞ്ചരിഷ്ണുരൂപം ശ്മശാനം.

ക്കൊണ്ടു് താൻ ശൂദ്രനല്ലെന്നും സത്യം ചെയ്യിച്ചു ശേഷമേ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുള്ളൂ'.

ഇതിനേയും ശൂദ്രൻ വിദ്യയ്ക്കു പാത്രപരദേ അനർഹനാണെന്നുള്ളതിനു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നുണ്ടു്. ശൂദ്രൻ വിദ്യയ്ക്കു് അനർഹനെന്നും അതിനാൽ അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നു മുമ്പിനാലെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ജാബാലൻ ചെന്നതു് അഭ്യസിപ്പാനുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കൊണ്ടു ശൂദ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചതിനാൽ ഗൌതമനു ജാബാലനെക്കുറിച്ചു ശൂദ്രശങ്കയുണ്ടായിരുന്നെന്നും, തന്നിമിത്തം ഇവൻ, തന്നെ കബളിപ്പിച്ചു വിദ്യാമോഷണത്തിനായി വന്നിരിക്കയാണെന്നുള്ള സംശയം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ ജനിച്ചിരുന്നു എന്നും നിശ്ചയംതന്നെ. പിന്നെ ശൂദ്രൻ അനൃതവാക്കാണെന്നു പ്രമാണവുമുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ, അവിശ്വാസിയെന്നു തെളിയുന്ന ജാബാലൻെറ വാക്കിനെ ഗൗതമൻ വിശ്വസിക്കയും സന്ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുകയും ചെയ്കയില്ല. ഗൗതമനു ജാബാലൻെറ ജാതിനിർണ്ണയം ചെയ്യേ കഴിയൂ എന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ജാബാലനുമായി അടുത്തു നല്ല പരിചയമുള്ളവരായ ബ്രാഹ്മണരോടാരോടെങ്കിലും അദ്ദേഹം പരമാത്ഥം ചോദിച്ചറിയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്തതായി കാണുന്നുമില്ല. ഉപനയിപ്പിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം കൊണ്ടും ഗൗതമനു്, മനഃപൂർവ്വമായി പഠിപ്പിച്ചാൽ അവനും ദോഷമുണ്ടെന്നൊ ശൂദ്രനല്ലെന്നുവരികിലേ പഠിപ്പിക്കാവൂ എന്നൊ ഉള്ള അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും

ആരായാലും ഏതു ജാതിയായാലും ശരി, ശ്രദ്ധയുള്ള വരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

സമാധാനം: എന്നാൽ സത്യം ചെയ്യിച്ചതെന്തിനു്?

നിഷേധം:—അതു പറയാം. ശൂദ്രനു ബ്രാഹ്മണ ശുശ്രൂഷയൊഴിച്ചു മറ്റൊരു നന്മയ്ക്കും അധികാരം ഇല്ലെന്നും, ആരും ഒന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നും, അവനവന്റെ ഇച്ഛപോലെ ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവയെ അനാദിപ്രമാണാനുസരണം നടത്തുന്നതിനു ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്ന അക്കാലത്തെ പ്രബലന്മാരോടു് താൻ സത്യം ചെയ്യിച്ചതിൽപിന്നീടേ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുള്ളു എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായിട്ടു മാത്രമായിരുന്നു.

ഉപനയനാദിപൂർവ്വം കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ പ്രവൃത്തരായ ശേഷമേ ജ്ഞാനകാണ്ഡോക്തമായ വിധിയെ കൈക്കൊള്ളാവൂ എന്നു നിയമമില്ലെന്നും, സാധനചതുഷ്ടയസംപത്തി സിദ്ധിച്ചാൽ ക്രമത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഏവരും അർഹന്മാരാണെന്നും പ്രഥമസൂത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ ആചാര്യസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനു വിപരീതമായി മുൻപറഞ്ഞ 'ശുഗസ്യ' ഇത്യാദി സൂക്തങ്ങളുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ ക്രമം വിവക്ഷിച്ചു കാണുന്നതും അതിന്റെ സാധുത്വത്തിൽ ശങ്ക അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നു.

നോക്കുക:—

"........യദനന്തരം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപദിശ്യത ഇതി; ഉച്യതേ:—നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകഃ, ഇഹാമുത്രാർത്ഥഭോഗവിരാഗഃ, ശമാദിസാധനസമ്പത്, മുമുക്ഷുത്വം ച. തേഷു ഹി സത്സു പ്രാഗപി ധർമ്മജിജ്ഞാസായാ ഊർദ്ധ്വം ശക്യതേ ബ്രഹ്മ ജിജ്ഞാസിതും ജ്ഞാതും ച ന വിപര്യയേ. തസ്മാത് അഥ ശബ്ദേന യഥോക്തസാധന സമ്പത്ത്യാനന്തര്യമുപദിശ്യതേ" — 'അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ' എന്ന സൂത്രത്തിലെ അഥ ശബ്ദത്തിന് അർത്ഥാന്തരസംഗതി ദുർഘടമെന്നു ബഹുസംരംഭപൂർവ്വം കാണിച്ചും ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാവിഷയത്തിൽ അധ്യയനാദി സാധനം (സാമഗ്രി) അല്ലെന്നുറപ്പിച്ചും കൊണ്ടു് അതിനു പര്യാപ്തമായ സാധനം വേണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തിന്മേൽ, യാതൊന്നിനു ശേഷമായിട്ടാണു ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ ഉപദേശിക്കേണ്ടതു് എന്ന ശങ്കയ്ക്കു് പറയാം, എന്നുസിദ്ധാന്തപക്ഷം ആരംഭിക്കുന്നു. നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകവും, ഐഹികാമുഷ്മികഭോഗവിരക്തിയും, ശമാദിഷട്കസമ്പത്തിയും, മുമുക്ഷുത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ ധർമ്മജിജ്ഞാസയ്ക്കു മുമ്പായാലും പിമ്പായാലും വേണ്ടില്ല, ബ്രഹ്മവിചാരവും ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയും സുശക്തമാണു്. അക്കാരണത്താൽ അഥ ശബ്ദംകൊണ്ടു മേൽപറഞ്ഞ സാധനസമ്പത്തിയുടെ അനന്തര്യത്തെ (സൂത്രകാരൻ) ഉപദേശിക്കുന്നു.

അതുകൂടാതെയും ഐതരേയബ്രാഹ്മണം രണ്ടാമത്തു പഞ്ചിക തൃതീയാധ്യായപ്രാരംഭത്തിൽ "കവഷൻ"

എന്ന ഒരു വേടൻ വേദാധ്യയനം ചെയ്തു; എന്നുമാത്ര മല്ല, ഋഷിയുമായി യാഗാദികൃതുക്കളിൽ ബ്രാഹ്മണരോടു കൂടിച്ചേർന്ന ബഹുമാന്യനായി വാണിരുന്നു എന്നു പറ ഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഋഷയോ വൈ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത. തേ കവഷമൈലൂഷം സോമാദനയൻ ദാസ്യാഃ പുത്രഃ കിതവോഽബ്രാഹ്മണഃ കഥം നോ മധ്യേഽദീക്ഷിഷ്ടേതി. തം ബഹിർധന്വോദവഹൻ. അത്രൈനം പിപാസാ ഹ ന്തുസരസ്വത്യാ ഉദകം മാ പാദിതി. സ ബഹിർധന്വോ ദൂഹ്ളഃ പിപാസയാ വിത്ത ഏതദപോനപ്ത്രീയമപ ശ്യത്, പ്ര ദേവത്രാ ബ്രഹ്മണേ ഗാതുരേതിതി.

തേനാപാം പ്രിയം ധാമോപാഗച്ഛത്. തമാപോഽ ന്വുദായൻ. തം സരസ്വതീ സമന്തം പര്യധാവത്. തസ്മാദ്ധാപ്യേതർഹി പരിസാരകമിത്യാചക്ഷതേ, യദേ നം സരസ്വതീസമന്തം പരിസസാര. തേ വാ ഋഷ യോഽബ്രുവൻ വിദുർവാ ഇമം ദേവാ ഉപേമം ഹ്വയാ മഹാ ഇതി തഥേതി തം ഉപാഹ്വയന്ത........

(ഐ. ബ്രാ. അ. 8. ഖ.1.)

"മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുവെച്ച് ഒരു വലിയ യാഗമാരംഭിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ (അതിൽ പ്രവേശി ച്ചിരുന്ന) ഇലൂഷപുത്രനായ കവഷനെ, ദാസീപുത്രനും അബ്രാഹ്മണനും വേട്ടയാടിയും ആയവൻ (യാഗത്തിൽ) സന്നിഹിതനായി എങ്ങനെയാണു നമ്മോടൊപ്പം അർ ഹണം അർഹിക്കുക?" എന്നു പറഞ്ഞു ബഹിഷ്കരിച്ചു സരസ്വതിയിലെ ജലംപോലും കുടിക്കാതെ ദാഹിച്ച് മരിക്കട്ടെയെന്നു കരുതി ഒരു മരുഭൂമിയിലാക്കി. ഈ

നിലയിൽ ദാഹപീഡിതനായ കവഷൻ 'അപോന പ്ത്രീയം—പ്രദേവത്രാ ബ്രഹ്മണേ ഗാതുരേതു—"എന്നു തുടങ്ങിയ 15. ഋക്ക്—മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളുടെ നയത്തിൽ ഉണ്ടാക്കി. ഈ സൂക്തനിർമ്മാണം വഴിയായി അയാൾക്കു ദേവതാപ്രസാദം സിദ്ധിച്ചു. ആ ദേവതകൾ അയാളുടെ പരിസരം പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി സരസ്വതിയും ചൂഴ്ന്നൊഴുകി. സരസ്വതി അയാളെ ചുററി ഒഴുകിയ കാരണത്താൽ ആ സ്ഥലത്തിനു "പരിസാരക"മെന്നു പേരായി. ഈ അവസ്ഥയറിഞ്ഞു് ആ ഋഷിമാർ, "അയാൾക്കു ദേവസാന്നിധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കു (ചെന്നു്) അയാളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവരാം" എന്നു പറഞ്ഞു് ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിച്ചു കവഷനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അനന്തരം അവർ അപോനപ്ത്രീയ യജ്ഞം നടത്തി......"

വേടൻ—വിശിഷ്ടനാകുന്നതിനുമുമ്പു് ഏകാന്തതടവിൽ കിടന്നു്—ഉണ്ടാക്കിയ അപോനപ്ത്രീയ സൂക്തം വേദത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ വേദാധ്യയനത്തിനു് അക്കു് അർഹതയില്ലെന്നു പറയാം?

ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിൽ കാണിച്ചതുപോലെ കൗഷീതകിബ്രാഹ്മണത്തിലും ദാസീപുത്രനായ ഈ കവഷൻെറ കഥയുണ്ടു്. നോക്കുക.

"മാധ്യമാഃ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത. തദ്ധാപി കവഷോ മധ്യേ നിഷസാദ. തം ഹേമ ഉപോദുർദാസ്യാ വൈ ത്വം പുത്രോസി ന വയം ത്വയാ സഹ ഭക്ഷയിഷ്യാമ ഇതി സഹ ക്രുദ്ധഃ പ്രദ്രവത്സരസ്വതീമേതേന

സൂക്തേന തുഷ്ടാവ. തം ഹോമമന്വേയായ ത ഉഹോമേ നിരാഗാ ഇവ മേനിരേ തം ഹാന്വാവൃത്യോചുഃ. ഋഷേ! നമസ്തേ അസ്തു മാ നോ ഹിംസീസ്ത്വം വൈ നഃശ്രേഷ്ഠോ സി യം ത്വേയമന്വേതീതി. തം ഹ യ ജ്ഞപയാം ചക്രുസ്തസ്യ ഹ ക്രോധം വിനിന്യുഃ സ ഏഷകവഷ സ്യൈഷ മഹിമാ സൂക്തസ്യ ചാനുവേദിതാ" (കൗ-ബ്രാ—12. 3.) 'ഗൃത്സമദ, വിശ്വാമിത്ര. വാമദേവ അത്രി, ഭരദ്വാജ, വസിഷ്ഠപ്രമുഖരായ മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുവെച്ചു് ഒരു യാഗമാരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ "കവഷൻ" അവരുടെ ഇടയിൽ കടന്നിരുന്നു. "ദാസീ പുത്രൻ—"കൗലടേരൻ"—ആയ നിന്നോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കയും മററും ചെയ്കയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു് അവർ ആയാളെ നിർഭർത്സിച്ചു. കവഷൻ കോപിച്ചു സരസ്വതീതീരം പ്രാപിച്ചു് മുൻപറഞ്ഞ സൂക്തങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു ദേവപ്രസാദം വരുത്തി. ഉടൻ സരസ്വതി ആയാളെ അനുഗമിച്ചു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ കവഷൻ വിഷ്കല്മഷനാണെന്നു അവർ തീർച്ചയാക്കി, അവിടെ ച്ചെന്നു് ഇങ്ങനെ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു:—ഋഷിസ ത്തമാ! അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം; അങ്ങു ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരമാരാധ്യനാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ സരസ്വതി അങ്ങെ ച്ചുററിവന്നിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങളെ വല്ലായ്മയ്ക്കിരയാക്കരുതേ!" പിന്നീടു് അവർ കവഷനെ യജ്ഞകാര്യവ്യവസ്ഥാപയി താവാക്കി ആയാളുടെ കോപത്തെ ശമിപ്പിച്ചു. ഇതാണു കവഷൻെറ മഹാമഹിമശാലിത്വം. ഈ സൂക്തദ്രഷ്ടാ വെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം കീർത്തിമാനായി.

ഇനിയും വേദത്തിൽ കക്ഷീവാൻ എന്ന ഒരു ബ്രഹ്മ മാന്യനായ ശൂദ്രസ്ത്രീപുത്രൻെറ കഥ പറയുന്നുണ്ടു്.

"സോമാനസ്സ്വരണം കൃണുഹി ബ്രഹ്മണസ്പതേ
കക്ഷീവന്തം യ ഔശിജഃ"

അല്ലയോ ബ്രഹ്മണസ്പതേ! ഈ സോമപാനം ചെയ്യുന്ന എന്നെ, 'ഉശിക്' എന്നവളുടെ പുത്രൻ ആ കക്ഷീവാനെപ്പോലെ പ്രകാശമുള്ളവനാക്കിച്ചെയ്താലും. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും ശൂദ്രനു് അധ്യയനാദി ആകാമെന്നു് ഉറപ്പായി തെളിയുന്നു.

ഈ എല്ലാ നിദർശനങ്ങളാലും ഏർപ്പെട്ടുന്ന ആചാരത്തിനു വിരോധമായിട്ടു വേദത്തിൽ നിഷേധങ്ങളിരിക്കുമെന്നു് അനുമാനിക്കാമോ? ഒരിക്കലും പാടില്ല. "വിരോധേ ത്വനപേക്ഷം സ്യാദ് അസതി ഹ്യനുമാനം ശ്രുതിവിരോധേ സ്മൃതിവാക്യം അനപേക്ഷ്യം അപ്രമാണം അനാദരണീയം ച"

അൎത്ഥം:—പ്രത്യക്ഷ ശ്രുതിക്കു വിരോധമായ, സങ്കേതങ്ങൾക്കു് ശ്രുതിയിൽ ആധാരം കിട്ടുകയില്ലെന്നു തന്നെ അനുമാനിച്ചുകൊള്ളണം. ശ്രുതിക്കു വിരോധമായ അപ്രകാരമുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ അനാവശ്യവും, അപ്രമാണവും അനാദരണീയവും ആണു്, എന്നു മീമാംസയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അനുമാനിക്കേണ്ട പക്ഷത്തിൽ ഇതു ശരിതന്നെ. പ്രത്യക്ഷനിഷേധമായിരുന്നാലോ എന്നു് ആരെങ്കിലും വേദത്തിൽനിന്നും ഒരു നിഷേധവാക്യത്തെ കാണിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനും മാർഗ്ഗം മനുസ്മൃതിയിൽ ഏർപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

"ശ്രുതിദ്വൈധം തു യത്ര സ്യാ-
ത്തത്ര ധർമ്മാവുഭൌ സ്മൃതൌ" (മനു. 2)

വേദത്തിൽതന്നെ ഒന്നിനൊന്നു വിരോധമായ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളെ പറഞ്ഞിരുന്നാൽ അവ രണ്ടും സമഗൌരവമായി സമ്മതിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിധിയാൽ വേദത്തിൽ ഒരു സ്ഥലത്തു ക്ഷത്രിയാദികൾക്കു് അധ്യാപനവും, ശൂദ്രനു് അധ്യയനവും പാടില്ലാ എന്നു വിധിച്ചിരുന്നാൽപോലും മററുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ആദരിച്ചിരിക്കുന്ന ആചാരബലത്താൽ ക്ഷത്രിയാദികൾക്കു് അധ്യാപനവും, ശൂദ്രനു് അധ്യയനവും ചെയ്യാമെന്നു നിർവിവാദമായി ഏർപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം വേദത്തിനാൽ യാതൊരു തടസ്സവും ഇല്ലെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ഇനി പ്രമാണാന്തരങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാം.

നാല്

പ്രമാണാന്തരവിചാരം

"അധീയീരം സ്ത്രയോ വൎണ്ണാഃ
സ്വകൎമ്മസ്ഥാ ദ്വിജാതയഃ;
പ്രബ്രൂയാദ് ബ്രാഹ്മണസ്ത്വേഷാം
നേതരാവിതി നിശ്ചയഃ.
സവ്വേഷാം ബ്രാഹ്മണോ വിദ്യാ-
ദ്വൃത്ത്യുപായാൻ യഥാവിധി;
പ്രബ്രൂയാദിതരേഭ്യശ്ച
സ്വയം ചൈവ തയാ ഭവേത്" (മനു 10-1-2)

അവരവൎക്ക് തക്കതായ പ്രവൃത്തികൾ ഉള്ള ദ്വിജന്മാരായ മൂന്നു വൎണ്ണക്കാരും പഠിക്കട്ടെ. പഠിപ്പിക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണനല്ലാതെ ഇതരന്മാർ ചെയ്യേണ്ടതല്ലാ എന്നതു നിശ്ചയം. സകലൎക്കും ക്രമപ്രകാരമുള്ള ജീവനോപായങ്ങളെ ബ്രാഹ്മണൻ കല്പിക്കട്ടെ. ബ്രാഹ്മണൻ ഇതരന്മാൎക്ക് കല്പിച്ച് താനും അനുഷ്ഠിക്കട്ടെ—എന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ശൂദ്രൻ വേദാധ്യയനം ചെയ്യരുതു എന്നു സ്പഷ്ടമായി നിഷേധിക്കുന്നില്ല. ഇതിനെ അല്പംകൂടി വിവരിക്കാം. ഒരുവൻ തനിക്കു വേണ്ടതായ സകല കാൎയ്യങ്ങളേയും അന്യസഹായം കൂടാതെ സ്വയം സാധിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നതു് അസാധ്യമാകയാൽ ആദിയിൽ തന്നെ പ്രവൃത്തികളുടെ വ്യവസ്ഥ ഏൎപ്പെടുന്നതു സഹജം. റോമാദേശത്തിൽ രാജാവു്, പാതിരിമാർ, പെട്രിഷർ,

പ്ലേവിയർ എന്നും, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രാജകുലം, പാതിരികൾ, ലാർഡ്സ്, കാമൺസ് എന്നും, ഏർപ്പെട്ടതുപോലെ അതിനും എത്രയോ മുൻകാലം മുതല്ലേ അവിടെയും ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രർ എന്ന വകുപ്പുകൾ ഏപ്പെട്ട് അവരവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്ക നിർണ്ണയങ്ങളും ഉണ്ടായി. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തെ ഇതരന്മാൎക്ക് ഉപദേശിക്കൽ ബ്രാഹ്മണനും, രാജ്യസംരക്ഷണം ക്ഷത്രിയനും, ധാന്യക്കച്ചവടം മുതലായവ വൈശ്യനും, അടിമ പ്രവൃത്തി ശൂദ്രനും ആദികാലത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഇത്രത്തോളം മാത്രമല്ലാതെ ഒരുവൻ തൻെറ പ്രവൃത്തിയെ നിറവേററിക്കൊണ്ടു് ജ്ഞാനത്തേയും കൂടി സമ്പാദിപ്പാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നപക്ഷം അതിൽ ദോഷമുണ്ടെന്നു മനു പറയുന്നില്ല. മററുള്ള സ്മൃതികളിൽ അപ്രകാരം നിഷേധമിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുമില്ല. ഒരുവേള ഇരുന്നാലും അവ മേൽകാണിച്ച ശ്രുതിപ്രമാണങ്ങളാൽ ബാധിതമാണു്.

"യദദൃഷ്ടം ഹി വേദേഷു
തദ് ദ്രഷ്ടവ്യം സ്മൃതൗ കില;
ഉഭാഭ്യാം യദദൃഷ്ടം ഹി
തൽ പുരാണേഷു പഠ്യതേ.

ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണേഷു
വിരുദ്ധേഷു പരസ്പരം;
പൂൎവ്വം പൂൎവ്വം ബലീയഃ സ്യാ-
ദിതി ന്യായവിദോ വിദുഃ"

വേദത്തിൽ കാണാത്ത വിഷയങ്ങളെ സ്മൃതിയിൽ നിന്നും ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാം. ഈ രണ്ടിലും ഇല്ലാത്തവ

പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ ശ്രുതി സ്മൃതി പുരാണങ്ങളിൽ പരസ്പരം വിരുദ്ധമായി കാണുമ്പോൾ പുരാണത്തേക്കാൾ സ്മൃതിയും, സ്മൃതിയേക്കാൾ വേദവും ബലീയസ്സാകുന്നു—എന്നു് ആപസ്തംബസ്മൃതിയും,

"ശ്രുതിസ്മൃതിവിരോധേഷു
ശ്രുതിരേവ ഗരീയസീ;
അവിരോധേ സദാ കാര്യം
സ്മാർത്തം വൈദികവത് സദാ"

ശ്രുതിക്കും സ്മൃതിക്കും വിരോധമിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ശ്രുതിതന്നെ പ്രബലപ്രമാണമാകും. അവയ്ക്കു ഭിന്നിപ്പില്ലാത്തപക്ഷത്തിൽ ശ്രുതിയെപ്പോലെതന്നെ സ്മൃതിയും അംഗീകാര്യമാകും—എന്നു ജാബാലസ്മൃതിയും—,

"ശ്രുതി സ്മൃതി പുരാണാനാം
വിരോധോ യത്ര ദൃശ്യതേ;
തത്ര ശ്രൗതം പ്രമാണം തു
തയോർദ്വൈധേ സ്മൃതിർവ്വരാ"

വേദത്തിനു വിരോധമായ സ്മൃതിവാക്യം വകയല്ല. ഈ രണ്ടിനും വിരോധമായ പുരാണവചനവും വകയല്ല—എന്നു് വ്യാസസ്മൃതിയും പ്രമാണങ്ങളാണു്. വേദവിരുദ്ധമായ സ്മൃതിവാക്യം ആവശ്യമില്ല, പ്രമാണമാകയുമില്ല; അതു് ആദരിക്കത്തക്കതുമല്ല; എന്നു് മുമ്പേ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നെടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഇനിയും

ഇപ്രകാരം അനേക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുണ്ട്. ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേദങ്ങളാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾക്ക സ്മൃതികളാൽ യാതൊരുവിധ "ബാധ"യും നേരിടത്തക്കതല്ല. പുരാണങ്ങളിൽ ഏതു കാൎയ്യത്തിനു വേണമെങ്കിലും പ്രമാണം കിട്ടും. ആകയാൽ അവ വേദവിരുദ്ധമാകുന്നു എന്നു തള്ളിക്കളയേണ്ടതല്ലാതെ അവയുടെ ദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. ഇനി ശൂദ്രൻ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തുകൂടാ എന്നുള്ളവർ സാധാരണമായി പറയുന്ന ഒരു പ്രമാണത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായതു് "ന സ്ത്രീ ശൂദ്രൌ വേദമധീയാതാം" എന്ന വാക്യമാകുന്നു. ഈ വാക്യം വേദവുമല്ല, സ്മൃതിയുമല്ല; കേവലം സൂത്രമാകുന്നു. ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണേതിഹാസാചാരങ്ങൾ എന്നുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ട് ഇതിനെ എവിടെയും സ്വീകരിച്ചു പഠിക്കുന്നുമില്ല. ആകയാൽ ഇതിനെ ഒരു പ്രമാണമായിട്ട് സ്വീകരിക്കണമെന്നില്ല. വിരോധമില്ലാത്ത ഈ വാക്യത്തെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപിക്കണമെന്നുമില്ല. ഇതിൻെറ അൎത്ഥം എന്തെന്നാൽ സ്ത്രീകളും ശൂദ്രരും വേദം പഠിച്ചേ കഴിയൂ എന്നില്ല; എന്നല്ലാതെ പഠിച്ചേ കൂടാ എന്നല്ല. എന്നാൽ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചവർ പഠിച്ചേകൂടാ എന്നൎത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ, ഇതിലേക്ക് അവരെ കുററം പറവാൻ പാടില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നവർ തൽക്കാലത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന ആചാരഗൌരവത്തിനു യാതൊരു ന്യൂനതയും നേരിടാതിരിക്കുന്നതിലേക്കുവേണ്ടി സ്പഷ്ടമായ

വാക്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കൃത്രിമമായി അർത്ഥകല്പനം ചെയ്യുന്നതു ലോകപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. സംശയമുള്ളപക്ഷം ഇതിലേക്കു ഒന്നുരണ്ടു നിദർശനങ്ങളെ കാണിക്കാം.

"അതഃപരം ഗൃഹസ്ഥസ്യ
ധർമ്മാചാരം കലൗ യുഗേ;
ധർമ്മം സാധാരണം ശക്യം
ചാതുർവ്വർണ്ണ്യാശ്രമാഗതം.
സംപ്രവക്ഷ്യാമ്യഹം പൂർവ്വം
പരാശരവചോ യഥാ"

എന്നു പരാശരസ്മൃതിയിൽ ആദ്യം അവതാരകമായി യുഗാന്തരധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അല്പം പറഞ്ഞശേഷം ഇനി കലിയുഗധർമ്മങ്ങളെപ്പററി പറയാം എന്നുപക്രമിച്ചിട്ടു്,

"നഷ്ടേ മൃതേ പ്രവ്രജിതേ
ക്ലീബേ ച പതിതേ പതൗ;
പഞ്ചസ്വാപൽസു നാരീണാം
പതിരന്യോ വിധീയതേ"—

ഭർത്താവു ദേശാന്തരഗതനായി പോയാലും, മരിച്ചാലും, സന്ന്യസിച്ചാലും, നപുംസകനായാലും, പതിതനായാലും അവന്റെ ഭാര്യ വേറൊരുത്തനെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാം—എന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്യത്തെ, അതിനു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത മാധവാചാര്യർ, യുഗാന്തരവിഷയമെന്നു മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. യാജ്ഞവൽക്യസ്മൃതിയിൽ—

"സകൃൽ പ്രദീയതേ കന്യാ-
ഹരംസ്താം ചൗരദണ്ഡഭാക്;
ദത്താമപി ഹരേൽ പൂർവ്വാ-
ച്ഛ്റേയാംശ്ചേദ്വര ആവ്രജേത്. **
അക്ഷതാ വാ ക്ഷതാ വാപി
പുനർഭ്രൂഃ സംസ്കൃതാ പുനഃ"—

'കന്യകാദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ശേഷവും ഒരുത്തി തൻെറ ഭർത്താവിനേക്കാഠം ശ്രേഷ്ഠനായ ഭർത്താവിനെ കിട്ടുന്നപക്ഷം ആദ്യഭർത്താവിനെ ത്യജിച്ചിട്ട പുതിയ ഭർത്താവിനെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാം'—എന്നു് ഒരു ശ്ലോകത്തിലും,—'അപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ട വഠംക്ക 'പുനർഭ്രൂ' എന്നു പേരാകുന്നു, ആ പുനർഭ്രൂ ക്ഷതയായവളായാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി'—എന്നു പിന്നത്തെ ശ്ലോകത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കവെ, അതിനു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത വിജ്ഞാനേശ്വരർ പിന്നത്തെ ശ്ലോകത്തെ കാണാത്ത ഭാവംനടിച്ചു് മുമ്പിലെ ശ്ലോകം അമ്മിക്കല്ലിൽ ചവിട്ടാത്ത കന്യക പരമാകുന്നു എന്നു മൂടിവെച്ചുകളഞ്ഞു. മനുസ്മൃതി.

"ത്രിംശദ്വർഷോ വഹേൽ കന്യാം
ഹൃദ്യാം ദ്വാദശവാർഷികീം
ത്ര്യഷ്ടവർഷോഽഷ്ടവർഷാം വാ
ധർമ്മേ സീദതി സത്വരഃ."—

സ്ത്രീകഠംക്ക പന്ത്രണ്ടാമതുവയസ്സിൽ വിവാഹം ഉത്തമപക്ഷമെന്നും എട്ടാമതുവയസ്സിൽ ഗൗണപക്ഷമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കെ, അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ച

ഉള്ളുകളട്ടെൻ, ആ ശ്ലോകത്തിൽ പുരുഷന്നു വിവാഹ കാലം പറഞ്ഞതല്ലാതെ സ്ത്രീകൾക്കല്ലെന്നു മറച്ചുവെച്ചു. ഇനിയും ഇപ്രകാരം അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടു്. കഠിന വിഷയങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനം വേണമെന്നല്ലാതെ സ്പഷ്ട മായ വിഷയങ്ങൾക്കു കൃത്രിമാത്ഥം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനല്ലാ വ്യാഖ്യാനം.

'ന സ്ത്രീ ശൂദ്രൌ വേദമധീയാതാം' എന്നതിന്നു് ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പറയുന്ന അത്ഥമാണു ശരിയെന്നു് എങ്ങിനെ പറയാമെന്നാൽ 'അധീയാതാം' എന്ന ക്രിയ ലിങർത്ഥമാകുന്നു. ലിങിന്നു വിധിനിമന്ത്രണാ മന്ത്രണസംഭാവനൌചിത്യാദി പല അർത്ഥങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയിൽ "പാടില്ലാ" എന്നുള്ള വിധ്യർത്ഥത്തെയോ "വേണമെന്നില്ല" എന്നുള്ള ഔചിത്യാർത്ഥത്തെയോ സ്വീകരിക്കേണ്ടതു് എന്നത്രേ പ്രകൃതത്തിൽ സന്ദേഹം. ഗുരുതരപ്രമാണങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമല്ലാത്തതേതൊ അതി നെ സ്വീകരിക്കയെന്നതാണു് പ്രസിദ്ധനയം. ആക യാൽ ഇവയിൽ ഏതാണു് അപ്രകാരമുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ക്കൊത്തിരിക്കുന്നതു്, ഏതാണു് വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു നോക്കാം. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു മൂന്നാ മത്തും ആറാമത്തും ബ്രാഹ്മണത്തിൽ പറയുന്ന ഉപാഖ്യാന ത്തിൽ "ഗാർഗ്ഗി" എന്ന സ്ത്രീ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തു, എന്നു മാത്രമല്ലാ വേദാത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു് യാജ്ഞവല്ക്യരോട്ടു് ചർച്ചചെയ്തതായും കാണുന്നു.

1 "അഥ വാചക്‌ന വ്യവാച ബ്രാഹ്മണാ ഭഗവ ന്തോഹന്താഹമിമം ദ്വൌ പ്രശ്നൌ പ്രക്ഷ്യാമി. തൗ ചേ

ന്മേ വക്ഷ്യതി ന വൈ ജാതു യുഷ്മാകമിമം കശ്ചിദ് ബ്ര ഹ്മോദ്യം ജേതേതി, പൃച്ഛ ഗാർഗ്ഗീതി.

2. സാ ഹോവാചാऽഹം വൈ ത്വാ യാജ്ഞവല്ക്യ യഥാ കാശ്യോ വാ വൈദേഹോ വോഗ്രപുത്ര ഉജ്ജ്യം ധനരധിജ്യം കൃത്വാ ദ്വൗ ബാണവന്തൗ സ പത്നാത, വ്യാധിനൌ ഹസ്തേ കൃത്വോപോത്തിഷ്ഠേദേവമേവാഹം ത്വാ ദ്വാഭ്യാം പ്രശ്നാഭ്യാമുപോദസ്ഥാം തൗ മേ ബ്രൂഹീ തി പൃച്ഛ ഗാർഗ്ഗീതി.

3. സാ ഹോവാച യദൂർദ്ധ്വം യാജ്ഞവല്ക്യദിവോ യദവാക്പൃഥിവ്യാ യദന്തരാ ദ്യാവാപൃഥിവീ ഇമേ യദ് ഭൂതം ച ഭവച്ച ഭവിഷ്യച്ചേത്യാചക്ഷതേ കസ്മിംശ്ച തദോതം ച പ്രോതം ചേതി......"

ആറാമത്തെ ബ്രാഹ്മണത്തിലെ പ്രശ്നപ്രതിവചനാനന്തരം അതിൽനിന്നു് ഉപരമിച്ചിരുന്ന വചക്നവാത്മജയായ ഗാർഗ്ഗി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'അല്ലയോ പൂജാർഹരായ മഹർഷിമാരേ, ഞാൻ പറയുന്നതുകേൾക്കുവിൻ. നിങ്ങളുടെ അനുമതിയുള്ളപക്ഷം ഈ യാജ്ഞവല്ക്യനോടു് ഞാൻ രണ്ടു ചോദ്യം ചോദിക്കാം. അതിനുത്തരം പറയുന്നതായാൽ നിങ്ങളാരും ബ്രഹ്മവാദിയായ ഇദ്ദേഹത്തെ ജയിക്കയില്ല.' ഇതിനുശേഷം 'ഗാർഗ്ഗി, ചോദിച്ചുകൊൾക' എന്നവർ അനുവദിച്ചു. ഉടനെ യാജ്ഞവൽക്യരോടായി ഗാർഗ്ഗി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— 'കാശ്യനോ വൈദേഹനോ ആയിരിക്കുന്ന ശൂരനായ രാജാവു് (കെട്ടവിട്ടിരുന്ന) വില്ലിനെ കുലച്ചു്—പൂട്ടി—ശത്രുസംഹാരകങ്ങളായ അസ്ത്രങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു

സന്നദ്ധനാകുന്നപോലെ ഞാൻ രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിന്നു സമാധാനം പറയണം.' അപ്പോൾ—'ഗാർഗ്ഗി, ചോദിച്ചുകൊൾക' എന്നു യാജ്ഞവൽക്യൻ പറഞ്ഞു. 2. ഗാർഗ്ഗി ചോദിക്കുന്നു:—'ദ്യുസംജ്ഞമായ അണ്ഡകപാലത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു് എന്തു്? അതിന്റെ അധോഭാഗത്തു് എന്തിരിക്കുന്നു? ദ്യുലോകപൃഥിവീലോകങ്ങളെ ഇടമുറിക്കുന്നതായി എന്തൊന്നിരിക്കുന്നു? ഭൂതവത്തമാനഭാവികാലങ്ങളിലും ഉള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ ദ്വൈതജാതം ഏതാധാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു കേൾക്കട്ടെ!......"

അശ്വലൻ, ആർത്തഭാഗൻ, ഭുജ്യു, ഉഷസ്തൻ, കഹോളൻ മുതലായ മഹർഷിമാക്കുപോലും വാദത്തിൽ പരാജിതനാക്കാൻ കഴിയാത്ത യാജ്ഞവൽക്യമഹർഷിയോടു് ഒരു സ്ത്രീ ശാസ്ത്രവാദം നടത്തിയ കഥ വേദശിരസ്സായിപ്പരിണമിച്ചതോത്താൽ സ്ത്രീകൾക്കു വേദാധികാരമുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ വല്ല തെളിവും ആവശ്യമുണ്ടോ?

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു് നാലാമതധ്യായം അഞ്ചാമത്തു ബ്രാഹ്മണത്തിൽ യാജ്ഞവൽക്യരുടെ ഭാര്യയായ "മൈത്രേയി" എന്നവൾ ഐഹികസുഖങ്ങളെല്ലാം ത്യജിച്ചു് ജീവാത്മപരമാത്മസ്വരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചു് മോക്ഷപദവിയെ പ്രാപിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"അഥ ഹ യാജ്ഞവല്ക്യസ്യ ദ്വേ ഭാര്യേ ബഭൂവതുഃ മൈത്രേയീ ച കാത്യായനീ ച. തയോർഹ മൈത്രേയീ ബ്രഹ്മവാദിനീ ബഭൂവ."

'മൈത്രേയി എന്നും കാത്യായനിയെന്നും പേരായി യാജ്ഞവല്ക്യക്ക് രണ്ടു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ മൈത്രേയി ബ്രഹ്മവിചാരശീലയായിരുന്നു' എന്നു തുടങ്ങിയിട്ട് അടുത്ത വാക്യത്തിൽ, യാജ്ഞവല്ക്യൻ തന്റെ സ്വത്തു് അവൾക്കായി വീതിച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടു് സന്യസിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ധനസംപൂർണ്ണമായ ഈ ഭൂമി മുഴുവൻ കിട്ടിയെന്നിരുന്നാലും, അതിനാൽ താൻ മുക്തയാകുമോ എന്നു് അവർ ചോദിച്ചതിനു് 'നേതി നേതി ഹോവാച യാജ്ഞവല്ക്യഃ' ഇല്ലേ ഇല്ല എന്നും—, 'അമൃതത്വസ്യ തു നാऽശാസ്തി വിത്തേന'— ധനംകൊണ്ടു മോക്ഷം കിട്ടുമെന്നുള്ള വല്ല ശങ്കയ്ക്കുപോലും വകയില്ല' എന്നും ആയിരുന്നു മറുപടി.

"സാ ഹോവാച മൈത്രേയീ യേനാऽഹം നാമൃതാ സ്യാം കിമഹം തേന കുര്യാം യദേവ ഭഗവാൻ വേദ തദേവ മേ ബ്രൂഹീതി".

4. അപ്പോൾ മൈത്രേയി:—മോക്ഷത്തിനുപകരിക്കയില്ലെന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതു (ധനം)കൊണ്ടു് ഒരു കാര്യവുമില്ല; അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരവിഷയമായി പൂജ്യനായ അങ്ങറിയുന്നതിനെ എനിക്കു പറഞ്ഞുതരണം' എന്നപേക്ഷിച്ചു. 'ആത്മാവാ അരേ ദ്രഷ്ടവ്യഃ—ഏതാവദരേഖല്വമൃതത്വം' എന്നും മറ്റുമുള്ള ബ്രഹ്മതത്വം യാജ്ഞവല്ക്യൻ അനുപദം ഉപദേശിക്കയും

ചെയ്യു. ഇവിടെ മൈത്രേയീവാക്യവും വേദത്തിലുൾപ്പെട്ടുകയാൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള വേദാധികാരം ദണ്ഡവാരിതമാകയില്ല എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

യാഗാദികളിൽ സ്ത്രീകളും അവൎക്കുള്ളതായ വേദമന്ത്രങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചു വരുന്നതിനു പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. ശതപഥബ്രാഹ്മണം "ദർശപൂൎണ്ണമാസ" പ്രകരണത്തിൽ പറഞ്ഞ 'ഹവിഷ്കൃതാഹ്വാന' സമയത്തിൽ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയർ ഇന്നിന്ന മന്ത്രത്തെ ജപിക്കണമെന്നു വിധിച്ചതുപോലെ ശൂദ്രനും 'ആദ്രവേദി' എന്ന വേദവാക്യത്തെ ഉച്ചരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതേ പ്രമാണത്തിൽ ഇതരകൎമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ 'അഷ്ഠീവദഘ്നം ശൂദ്രസ്യ' എന്നും 'മസ്തു ശൂദ്രസ്യ' എന്നും ശൂദ്രൻ ഉച്ചരിക്കേണ്ടതായ മന്ത്രങ്ങളെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'വർഷാസു രഥകാര ആദധീത' എന്നു തച്ചൻ (പണിക്കൻ) അഗ്ന്യാധാനം ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശുക്ലയജുസ്സ് 28-ാം അധ്യായപ്രാരംഭത്തിൽ:—

"യഥേമാം വാചം കല്യാണീ മാവദാനി ജനേഭ്യഃ, ബ്രഹ്മരാജന്യാഭ്യാം ശൂദ്രായ ചാൎയ്യായ പ്രിയോദേവാനാം ദക്ഷിണായൈ ദാതുരിഹ ഭൂയാസമയമ്മേകാമഃ സമൃദ്ധ്യതാമുപമാദോ നമതു."

ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ ബന്ധു ശത്രു എന്നീ ജനങ്ങൾക്ക് ഈ മംഗളകരമായ വാക്കിനെ പറയുന്നതിനാൽ ഈ ലോകത്തിൽ ദേവകൾക്കു പ്രിയ

5

നാരി ദക്ഷിണയ്ക്കായിട്ടു കൊടുക്കുന്നവനാകുമാറാകു; എന്റെ ഈ അപേക്ഷ സഫലമാകത്തക്കതാകട്ടെ എന്നു ദേവതകളുടെ പ്രീതിസംപാദനാൎത്ഥം ശൂദ്രനുൾപ്പെട്ട സകല ജാതിക്കാൎക്കും നന്മയരുളുന്ന വേദത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നവനാക എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"യസ്മിൻ ദേശേ യ ആചാരഃ
പാരമ്പൎയ്യക്രമാഗതഃ;
ശ്രുതിസ്മൃത്യവിരോധേന
സ സദാചാര ഉച്യതേ."

ഒരു ദേശത്തു് ശ്രുതിസ്മൃതികൾക്കു വിരോധംകൂടാതെ നടന്നുവരുന്ന വഴക്കം സദാചാരമെന്നു പറയുന്നു— എന്നു് ആപസ്തംബസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും, വേദാധ്യയനത്തെ ഇഷ്ടമുള്ള സകലരും ചെയ്തുവന്നു. വേദവിരുദ്ധമല്ലാതെ അതിനാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാലും, ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണേതിഹാസാചാരം എന്ന പ്രമാണങ്ങളിൽവച്ചു സകല ഗൗരവപ്രമാണങ്ങൾക്കും ഈ അഭിപ്രായം ശരിയായിരിക്കയാലും, വിവാദവാക്യത്തിനു 'പാടില്ല' എന്ന അൎത്ഥം പറയുന്നപക്ഷം ശാബ്ദപ്രമാണങ്ങളിൽ സൎവോൽകൃഷ്ടമായ വേദത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതായി വരികയാലും "കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല" എന്ന അൎത്ഥം ശരിയാകുമെന്നല്ലാതെ പാടില്ല എന്നുള്ള അൎത്ഥം ഒക്കുകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുവരെ സാധകബാധകമായുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു.

ഇനി യുക്തിയെപ്പററി വിചാരിക്കാം.

അഞ്ച്

യുക്തിവിചാരം.

ശൂദ്രൻ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തുകൂടാ എന്നുള്ള സങ്കേതം യുക്തിക്കെങ്കിലും ചേർന്നിരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഏതു മതഗ്രന്ഥത്തെ എടുത്താലും പരമപദപ്രാപ്തിക്കു ജീവാത്മപരമാത്മസ്വരൂപജ്ഞാനവും, ധർമ്മാനുഷ്ഠാനവും തന്നെയാണ് ഹേതുവെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഉദാഹരണത്തിനു് —

"ബഹൂനാം ജന്മനാമന്തേ
ജ്ഞാനവാൻ മാം പ്രപദ്യതേ"

ബഹുജന്മങ്ങളെടുത്തിട്ടു് അവസാനത്തിൽ ജ്ഞാനവാൻ മാത്രം എന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു—എന്ന ഗീതാവചനം എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ.

"തമേവം വിദിത്വാऽതിമൃത്യുമേതി
നാന്യഃ പന്ഥാ വിദ്യതേऽയനായ"

(ഈ വിധമായി ബ്രഹ്മത്തെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടവൻ മാത്രം മൃത്യുവിനെ അതിവർത്തിക്കുന്നു; മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല.)

"തമാത്മസ്ഥം യേऽനുപശ്യന്തിധീരാഃ
തേഷാം സുഖം ശാശ്വതം നേതരേഷാം"

അന്തര്യാമിയെ താനായറിയുന്നവർക്കുമാത്രം നിത്യസുഖമുണ്ടാകും; മററാർക്കുമില്ല—എന്നും മററും അനേക

വിധം വേദം ഘോഷിക്കുന്നു. മോക്ഷസാധനമായ ജ്ഞാനത്തെ ശൂദ്രൻ അഭ്യസിച്ചുകൂടാ എന്നു പറയുന്നതിനു ശൂദ്രൻ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചുകൂടാ എന്നല്ലയോ അൎത്ഥം. അല്ലാതെയും ആദിമുതൽ ഈ സങ്കേതം ഭഗവന്നിയമമായി നടന്നുവന്നതാണെങ്കിൽ ഇതുവരെയും ഒരു ശൂദ്രൻപോലും മോക്ഷം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നല്ലയോ പറയേണ്ടതു്? ഇതിനെ ആരെങ്കിലും സമ്മതിക്കുമോ? ബ്രാഹ്മണരിൽതന്നെ തങ്ങൾക്കു സമാനം ഒരുത്തരും ഇല്ലെന്നു് ദിവ്യജ്ഞാനബലത്താൽ ആകാശം കൂടെ സ്വന്തം അരവിരൽക്കു് ശരിയായി മറിക്കുന്ന വൈഷ്ണവരല്ലയോ "തിരുക്കച്ചിനമ്പി" 'തിരുപ്പാണാഴ്വാർ' മുതലായ ചെട്ടി, പറയരായ പലവകക്കാർ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചതായി സമ്മതിക്കുന്നു! ഇതെങ്ങനെ സാധ്യമാകുമെന്നു ചോദിക്കപ്പെട്ട വൈഷ്ണവർ വേദത്തെ ധിക്കരിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാതെയും ആഴ്വരാദികൾക്കു മോക്ഷമില്ലാ എന്നു പറയാൻ മനസ്സില്ലാതെയും ബഹുസങ്കടത്തോടുകൂടി അതിലേക്കു് ഒരു സമാധാനം പറയുന്നു. അതു് എത്രത്തോളം തൃപ്തികരമായിരിക്കുമോ എന്നു മററുള്ളവർ ആലോചിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആയതെങ്ങനെയെന്നാൽ ശൂദ്രൻ വേദത്തെമാത്രം പഠിച്ചുകൂടാ എന്നല്ലാതെ വേദത്തിൻെറ അൎത്ഥത്തെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിൽ ബാധകമില്ലെന്നു പറയുന്നു. ഇവരുടെ വാദം ശരിയാണെന്നുവരികിൽ വേദത്തിൻെറ അൎത്ഥത്തെക്കാൾ ശബ്ദമാണു് മുഖ്യമെന്നു വരുന്നു. നവരത്നങ്ങളെക്കാളും അവ വച്ചിരിക്കുന്ന പെട്ടിയാണു് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതിനെ നാം എത്ര

ത്തോളം ഗൗനിക്കാം. പെട്ടിക്കും തദന്തർഗ്ഗതപദാർത്ഥ ങ്ങൾക്കും ഉള്ള സംബന്ധം തന്നെ ശബ്ദങ്ങൾക്കും അത്ഥ ങ്ങൾക്കും ഇരിക്കും എന്നതിൽ സന്ദേഹം ഉണ്ടോ? ഈ രണ്ടിനും ഭേദമില്ലെന്നുവരികിൽ, നിനക്ക പെട്ടി വേണമോ, അതിലിരിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ വേണമോ എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് രത്നങ്ങൾ വേണ്ട, പെട്ടി മതി എന്നു പറയുന്നവൻ ഭ്രാന്തന്മാരിലുമുണ്ടോ എന്നു സംശയം. വേദത്തിലെ ശബ്ദത്തിനും അത്ഥത്തിനും ഉള്ള താരതമ്യം വേദവാക്യം കൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്ന തിനാൽ അതിനെ ഇവിടെ ഉദാഹരിക്കാം.

"സ്ഥാണുരയം ഭാരവാഹഃ കിലാഭൂദ്--
അധീത്യ വേദം ന വിജാനാതി യോऽത്ഥം"—

വേദത്തെ അഭ്യസിച്ചിട്ടും അതിൻെറ അത്ഥത്തെ നല്ലപോലെ അറിയാത്തവൻ ഉത്തരത്തിനെ ചുമക്കുന്ന തൂണാകുന്നു—എന്നു് ഋഗ്വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യത്തെ അറിഞ്ഞാൽ അർത്ഥമറിയാതെ വേദാ ഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ മഹിമ ഇത്രത്തോ ളമെന്നു ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ. പല വാക്യങ്ങളെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നതനാവശ്യം. അരിയെക്കാളും അതി നെ മൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉമിയാണു് വിശേഷമെന്നു വെച്ചുകൊണ്ടാലും ഈ അഭിപ്രായം ആദ്യം മുതൽക്ക നടന്നുവന്നതാണോ എന്നു് ആലോചിക്കണം. വേദാഭ്യാ സത്തിനു ശൂദ്രൻ അനർഹനെന്നു ബ്രാഹ്മണൻ വെച്ചുകൊ ണ്ടിരുന്നാലും, പുരാണങ്ങളെ പഠിക്കയും കേൾക്കുകയും

ചെയ്യുന്നതിനുപോലും അവന്നു് അധികാരമില്ലെന്നു പറകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ പുരാണങ്ങളിൽതന്നെ വേദവാക്യങ്ങൾ വരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ സന്ദേഹമില്ല. സന്ദേഹമുള്ളവരുണ്ടെങ്കിൽ അവക്കായിട്ടു് ഒന്നു രണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയാം. ഭാരതം ആദിപർവ്വം മൂന്നാമധ്യായത്തിൽ "ദേവാവശ്വിനൌ വാഗ്ഭിഃ ഋഗ്ഭിഃ" എന്ന വാക്യവും, ശാകുന്തളോപാഖ്യാനം എഴുപത്തിനാലാമധ്യായത്തിൽ

"അംഗാദംഗാത് സംഭവസി
ഹൃദയാദഭിജായസേ;
ആത്മാ വൈ പുത്രനാമാസി
സ ജീവ ശരദശ്ശതം."

എന്ന വാക്യവും വരുന്നു. ശൂദ്രൻ പുരാണങ്ങളെ പഠിക്കാമെങ്കിൽ അവയിൽ വരുന്ന ശ്രുതിവാക്യങ്ങളെക്കൂടി പഠിച്ചുപോകും. അപ്പോൾ ഈ സംകേതത്തിനു ഗതിയെന്തു്? ഈ പുരാണങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും ശൂദ്രനു് അധികാരമില്ലാ എന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കയാണെങ്കിൽ പുരാണങ്ങളെഴുതിയവരിൽ പലരും ശൂദ്രരാകുന്നു എന്നുള്ളതിനെക്കൂടി ഗൗനിക്കേണ്ടിവരുന്നു. 'സൂതസംഹിത' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവു ശൂദ്രനാകുന്നു എന്നുള്ളതു മിക്കവക്കും അറിയാമല്ലൊ. അതിനാൽ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു് ഏതെങ്കിലും കുറവുള്ളതായി കരുതുന്നുണ്ടോ? അതിൽ വരുന്ന അനന്തശ്രുതിവാക്യങ്ങളെ സൂതൻ ഉച്ചരിച്ചതായി വരുന്നില്ലയോ? അവരെപ്പോലെയുള്ളവക്കു മാത്രം ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം

എങ്ങനെ സിദ്ധിച്ചെന്നാൽ അവർ മഹാന്മാരാകയാൽ അ വിഷയത്തിൽ യാതൊരു നിഷേധവുമില്ല എന്നു പറയുന്നു. അവരുടെ മഹത്വത്തിനു പഠിപ്പല്ലയൊ കാരണം. ജ്ഞാനത്തിനു രാജ്യചുങ്കമോ മറ്റോ ഉണ്ടോ? അതിനെ പ്രാപിക്കാൻ എല്ലാവക്കും ഒരേ മാൎഗ്ഗമല്ലയോ? അ മാൎഗ്ഗത്തെ അനുസരിച്ചു പഠിച്ചതുകൊണ്ടല്ലയോ "ആഴ്വാരാ"ദികൾക്കും, നായന്മാക്കും മഹിമ സിദ്ധിച്ചതു്? ഇപ്പോഴും അ മാൎഗ്ഗത്തെ അനുസരിച്ചാൽ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ശൂദ്രരിലും പലരും മഹത്വം പ്രാപിച്ചു പ്രശോഭിക്കും എന്നതിൽ സന്ദേഹമുണ്ടോ? ഓടക്കാരിയുടെ മകനായ പരാശരനും, മുക്കവത്തിയുടെ മകനായ വ്യാസനും വേദങ്ങളെ ഓതിയല്ലൊ. അവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെ. എന്നാൽ ഋഷിമൂലം, നദിമൂലം ഇവ വിചാരിക്കണ്ടാ എന്നു പറയുന്നു. സമാധാനം പറയാൻ കഴിയാത്ത സംഗതിക്കെല്ലാം ആണല്ലൊ ഇങ്ങനെയുള്ള ഉത്തരം. അപ്പോൾ വിധികൂടാതെയുള്ള ഋഷികളുടെ ഈ ഉത്പത്തിക്ഷേത്രം നിന്ദ്യമെന്നു വരികിലും ബീജം ബ്രാഹ്മണസംഭൃതമാകയാൽ അവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെയെന്നു പറയുന്നു. ഇതെങ്കിലും ശരിയായി നിലനില്ക്കുമോ എന്നു നോക്കാം. പാണ്ഡു, ധൃതരാഷ്ട്രൻ, വിദുരൻ ഈ മൂന്നുപേരും വ്യാസരുടെ പുത്രന്മാരെന്നല്ലയോ പറയുന്നതു്. വ്യാസരും ബ്രാഹ്മണൻതന്നെയല്ലൊ. ബ്രാഹ്മണബീജത്തിൽ ജനിച്ചവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെയെന്നു പറയുന്ന പക്ഷത്തിൽ അ വ്യാസപുത്രന്മാരായ പാണ്ഡു, ധൃതരാഷ്ട്രൻ, വിദുരൻ ഇവരും ബ്രാഹ്മണരായിട്ടല്ലയോ ഇരിക്കേണ്ടതു്? അപ്ര

കാരമല്ലാതെ ക്ഷേത്രത്തെ ആശ്രയിച്ചു പാണ്ഡുവും ധൃതരാഷ്ട്രനും ക്ഷത്രിയരായിട്ടും, വിദുരർ മാത്രം ശൂദ്രനായും ഇരിക്കുന്നതിലേക്ക് കാരണം എന്തെന്നു പറയും? ക്ഷേത്രം (അമ്മ) തന്നെ പ്രധാനമെങ്കിൽ വ്യാസപരാശരാദികളും അബ്രാഹ്മണരായിരിക്കേണ്ടതാണു്. വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ട പിതാക്കൾക്കു ജനിച്ച വ്യാസപരാശരാദികൾക്കും, സ്വപതിയെ വിട്ട് അന്യനു ജനിച്ച പാണ്ഡുപ്രഭൃതികൾക്കും ഭേദമുണ്ടെന്നു' ആരെങ്കിലും പറയുന്ന പക്ഷത്തിൽ മാതാക്കളുടെ വ്യഭിചാരദോഷത്താൽ ബ്രാഹ്മണ്യം വിട്ടുപോയവർ വേദാധ്യയനാധികാരത്തെയും വിട്ടുപോയിരിക്കേണ്ടതല്ലയോ? അപ്രകാരമല്ലാതെ അവർ വേദാധ്യയനം ചെയ്തതായി സ്പഷ്ടമേ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ. അല്ലാതേയും ബീജംതന്നെ പ്രധാനം എന്ന പക്ഷത്തിൽ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ദാസീപുത്രന്മാർ, ബ്രാഹ്മണബീജത്തിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം, ബ്രാഹ്മണരായി വേദാധ്യയനം ചെയ്യാമെന്നല്ലയോ വരുന്നതു്? അപ്പോൾ സംസാരികളുടെ പുത്രന്മാർ വേദാധ്യയനം ചെയ്തുകൂടാ; വ്യഭിചാരിപുത്രന്മാർ അധ്യയനം ചെയ്യാം എന്നു് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിരിക്കട്ടെ, വേദാധ്യയനാധ്യാപനവിഷയങ്ങളിൽ അധികാരത്തെക്കൊടുക്കുന്ന ബ്രഹ്മണ്യമാകട്ടെ, കേവലം ജന്മത്താലൊ, കർമ്മത്താലൊ, ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്താലൊ അതോ ഇക്കാരണങ്ങളെല്ലാം ഒന്നായി ചേർന്നിരുന്നാലൊ ഉണ്ടാകുന്നതു് എന്നു നോക്കാം. ജന്മത്താലാണെങ്കിൽ പിതാവുമാത്രം ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാൽ മതിയോ? മാതാവുമാത്രം ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയായിരുന്നാൽ മതിയോ? രണ്ടു

പേരും ബ്രാഹ്മണരായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണമോ? ആദ്യ പക്ഷമാണെങ്കിൽ കുംഭകോണത്തു് സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരുടെ വയ്പ്പാട്ടിപുത്രനു് ചൗളോപനയനാദികൾ ചെയ്യിച്ച തിനു് ദൂഷണം പറയരുതു്. നായർസ്ത്രീകളിൽ ജനിച്ച ബ്രാഹ്മണപുത്രന്മാൎക്കും ചൗളാദി ആകാമെന്നു പറയേണ്ടി യുംവരും. രണ്ടാംപക്ഷമാണെങ്കിൽ വ്യഭിചാരിപുത്രന്മാ രെന്നു ചിലരെ ജാതിയിലും വർഗ്ഗത്തിലും നിന്നു തള്ളു ന്നതു തെററാണെന്നു വരും. മൂന്നാമത്തെ പക്ഷമെങ്കിൽ വ്യാസപരാശരാദികളും ബ്രാഹ്മണരല്ലെന്നാകും. അല്ലാ തെയും ബ്രാഹ്മണപിതൃമാതൃക്കളോട്ടകൂടിയവൻ പിന്നീട്ടു് ഭ്രഷ്ടനായാലും ബ്രാഹ്മണനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാക യാൽ അന്യമതപ്രവേശനവും മാംസഭോജനവും ചെയ്തു കൊണ്ടു് നീചസ്ത്രീകളോടു സംഘടിച്ചു്, ശിഖായജ്ഞോ പവീതാദികളെ ത്യജിച്ചു വൎത്തിക്കുന്നവരും ബ്രാഹ്മണർ തന്നെയെന്നു സമ്മതിക്കണം. കർമ്മലോപം വന്നുപോ യതിനാൽ ബ്രാഹ്മണ്യം പൊയ്പ്പോകുമെന്നാണെങ്കിൽ അ പ്പോൾ ജന്മംകൊണ്ടു് ഒന്നുമില്ല; കർമ്മംകൊണ്ടുതന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നാകും. ഇതനുസരിച്ചാണു്,

"ജന്മനാ ജായതേ ശൂദ്രഃ
കർമ്മണാ ജായതേ ദ്വിജഃ"

എന്നു് ധൎമ്മശാസ്ത്രവചനം 'പ്രവൎത്തി'ച്ചതു്. ഇതിൻെറ അൎത്ഥം, ജനനാൽ എല്ലാവരും ശൂദ്രർതന്നെ; പിന്നീട്ടു് അവരവർ അവലംബിച്ച കർമ്മങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരുമാകുന്നു. ബ്രാഹ്മ

ണനു്, കർമ്മസ്വരൂപത്തെ വിചാരിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട ബോഠം ജാതകർമ്മനാമകരണാദി സങ്കേതകർമ്മങ്ങളോ സുകൃതദൃഷ്ടകൃതങ്ങളാകുന്ന സാമാന്യധർമ്മങ്ങളോ എന്ന ശംക ജനിക്കുന്നു. സങ്കേതകർമ്മങ്ങഠം തന്നെയെങ്കിൽ ശൂദ്രരിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവരെല്ലാം ശിഖായജ്ഞോപവീതം ധരിച്ചു് ഉപനയനാദികർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ ബ്രാഹ്മണരായിത്തീരേണ്ടതാണു്. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ സാമാന്യധർമ്മാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടാണെങ്കിൽ ഈവിധ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാതെ ബ്രാഹ്മണവേഷം ചമഞ്ഞവരെല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരാകയില്ലെന്നും വേഷത്തിൽ ശൂദ്രരെന്നുവരികിലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം മാത്രമിരിക്കുമെങ്കിൽ അവരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണർതന്നെ എന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതാണു്. അസത്യം, കൊലപാതകം, അസൂയ മുതലായ പാപങ്ങളെ ഭയന്നു് സത്യം, ധർമ്മം, ദയ മുതലായ സുകൃതങ്ങളെ നല്ലപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ അടുക്കൽ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുള്ളതായാകട്ടെ, ശൂദ്രരിൽ ന്യൂനതയുള്ളതായിട്ടാകട്ടെ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽപെടുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയിരിക്കയാൽ, ബ്രാഹ്മണക്കു് ഒരാധിക്യവും, ശൂദ്രക്കു് ഒരു ന്യൂനതയും ഉണ്ടാകുന്നതിനു് യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. കർമ്മം മാത്രമിരുന്നാൽ ഫലമില്ല; അതു് ജന്മത്തോടുകൂടിയിരിക്കണം. എന്നാണെങ്കിൽ ജന്മത്താൽ ക്ഷത്രിയനായ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി കേവലം കർമ്മത്താലല്ലയോ ബ്രാഹ്മണനായതു്? മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട "കവഷൻ" ജന്മനാ ശൂദ്രനെന്നു വരികിലും അവൻെറ കർമ്മവിശേഷത്താൽ

കേവലം ബ്രാഹ്മണനായെന്നു മാത്രമല്ല, ഋഷിയായിട്ടും ഭവിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതുമല്ലാതെ ഐതരേയബ്രാഹ്മണം ഏഴാമത്തു പഞ്ചിക, നാലാമതദ്ധ്യായത്തിൽ ക്ഷത്രിയൻ തന്റെ ധർമ്മത്തിനടുത്ത ഉപകരണങ്ങളെ ത്യജിച്ചു് ബ്രാഹ്മണനടുത്ത ഉപകരണങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണനായിപ്പോകാമെന്നും അപ്രകാരം ഒരുത്തൻ ആയിപ്പോയെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"............തത്ക്ഷത്രം നിധായ സ്വാദ്ധ്യായുധാനി ബ്രഹ്മണ ഏവായുധൈർ ബ്രഹ്മണോ രൂപേണ ബ്രാഹ്മണോ ഭൂത്വാ യജ്ഞമുപാവർത്തത. തസ്മാദ്ധാപ്യേതർഹി ക്ഷത്രിയോ യജമാനോ നിധായൈവ സ്വാദ്ധ്യായുധാനി ബ്രഹ്മണ ഏവായുധൈബ്രഹ്മണോ രൂപേണ ബ്രഹ്മഭൂത്വാ യജ്ഞമുപാവർത്തതേ" (ഐത—7. 4. 19.) അതുകൊണ്ടു് ക്ഷത്രിയനായാലും ഇന്നും ആയുധങ്ങളും ധരിച്ചു് ബ്രാഹ്മണവേഷവും യജ്ഞായുധങ്ങളും ധരിച്ചു് ബ്രാഹ്മണനായി യജ്ഞശാലയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ യാഗത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാനർഹനാകുന്നു.

"സ ഹ ദീക്ഷമാണ ഏവ ബ്രാഹ്മണതാമഭ്യുപൈതി യത് കൃഷ്ണാജിനമധ്യൂഹതി, യദ്ദീക്ഷിതവ്രതം ചരതി യദേനം ബ്രാഹ്മണാ അഭിസംഗച്ഛന്തേ............ബ്രഹ്മവാ അയം ഭവതി ബ്രഹ്മ വാ അയമുപാവർത്തത ഇതി വദന്തഃ" (ഐത—7. 4. 23.) കൃഷ്ണമൃഗചർമ്മം ധരിക്ക, ദീക്ഷിതവ്രതം ചരിക്കുക, ബ്രാഹ്മണരാൽ പരിവാരിതനായിത്തീരുക മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ യജ്ഞദീക്ഷ കൈക്കൊണ്ട ക്ഷത്രിയൻ ബ്രാഹ്മണനായി ഭവിക്കുന്നു, ബ്രഹ്മത്വം പ്രാപിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം പ്രകൃതത്തിൽ ശൂദ്രനും ബ്രാഹ്മണനടുത്ത ഉപകരണങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണനാകേണ്ടതാണു്. അപ്രകാരമില്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം ജന്മത്താലും സാങ്കേതിക കർമ്മത്താലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്നു നിശ്ചയം. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്താൽതന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യം ഉണ്ടാകുന്നതെന്നാണെങ്കിൽ അതിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ ആരുംതന്നെയില്ല. എങ്കിലും ജ്ഞാനംമാത്രം ഇരിക്കയും കർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാതെ പോകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ഫലമില്ല.

"അധീത്യ വേദാംശ്ചതുരോ
വിദ്വരോ ജ്ഞാനസംപദാ;
ദ്വിജോഽപി യഃ കർമ്മഹീനഃ
സ വൈ ബ്രാഹ്മണഗർദ്ദഭഃ"

വേദങ്ങളെ പഠിച്ചു് സമർത്ഥനായിത്തെളിഞ്ഞവനും ജ്ഞാനസംപത്താൽ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം മാത്രം അവനില്ലാതെയിരുന്നാൽ അവൻ തന്നെ ബ്രാഹ്മണക്കഴുത—എന്ന വാക്യം പൂർണ്ണദൃഷ്ടാന്തം ആകും. ബ്രഹ്മജ്ഞാനവും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനവും ജന്മത്തോടു ചേർന്നതായല്ലാതെ കേവലം ആർജ്ജനീയമായിരിക്കയാൽ ഇവയെല്ലാവരാലും സാധ്യംതന്നെ. ഇവ പരിപൂർണ്ണമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിപ്പു് മനുഷ്യനു് എത്രാത്തതെങ്കിലും സാധാരണമായി പ്രകൃതത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണർക്കു് എത്രത്തോളം സാധ്യമൊ അത്രത്തോളം ശൂദ്രാദികൾക്കും സാധ്യം തന്നെ എന്നതിനു് സംശയ

മില്ല. അതകയാൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക സമമായ ശൂദ്രരമെല്ലാം വേദത്തെ അഭ്യസിക്കാമല്ലൊ. ജന്മവും, ബ്രഹ്മജ്ഞാനവും, കർമ്മവും ചേൎന്നാലല്ലാതെ ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നാണെങ്കിൽ ജന്മനാ ന്യൂനതയുള്ള അഴ്വാർകൾക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ല. സങ്കേതകർമ്മങ്ങളെ മുഴുവനും ത്യജിച്ച സ്മാൎത്തമാദ്ധ്വസന്ന്യാസികൾക്കും, ഏകദേശം ത്യജിച്ച വൈഷ്ണവൎക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ല. ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൂടാതെ പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രാഹ്മണവേഷം പൂണ്ടിരിക്കുന്നവൎക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ലെന്നു പറയണം. ഇപ്രകാരം ഒരുത്തൎക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ലെങ്കിൽ വേദാധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനു യാതൊരുത്തൎക്കും അധികാരമില്ലെന്നും വരും. ഇങ്ങനെ അധികാരമില്ലാത്തവരിൽ ചിലർ വ്യാജമായി വേഷമിട്ടുകൊണ്ടു് അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഭക്തിയെക്കാരണമാക്കിക്കൊണ്ടു മററുള്ളവർ അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിൽ എന്താണാക്ഷേപമുള്ളതു്? എന്നാൽ പ്രകൃതത്തിൽ അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനു എല്ലാവൎക്കും അധികാരമുണ്ടെന്നോ ഒരുത്തൎക്കും ഇല്ലെന്നോ സിദ്ധാന്തിക്കാമെന്നല്ലാതെ ചിലൎക്കുണ്ടു്, ചിലൎക്കില്ല എന്നുള്ളതു ശരിയല്ല. ഒരുവേള സാങ്കേതിക ബ്രാഹ്മണ്യത്താൽ അധ്യയനാധികാരം ഉണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അതിനെ അല്പം പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. കലിയുഗത്തിൽ ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരുമില്ല.

"ത്രേതാദൌ വിപ്രവിസൃതാ-
ശ്ചതുൎദ്ധാവസ്ഥിതാ അപി;
വൎണ്ണാസ്ത്രിഷ്വേ സമായാതേ
വിട്ക്ഷത്രൌലുപ്തതാം ഗതൌ"

ത്രേതായുഗാരംഭത്തിൽ വൎണ്ണങ്ങൾ നാലായിത്തീൎന്നു വെങ്കിലും കലികാലമായപ്പോൾ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യജാതികൾ ഇല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു—(ജമദഗ്നി. സം:) എന്നു ബ്രാഹ്മണർ സംകേതമേർപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാലും 'കേരളാവകാശക്രമ'മനുസരിച്ചുള്ള 64 ജാതിയിൽ ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ഉൾപ്പെടാത്തതു് ഇതിനനുഗുണമാകയാലും ശേഷിച്ച ബ്രാഹ്മണരേയും ശൂദ്രരേയും കുറിച്ചു മാത്രം വിചാരിച്ചാൽ മതിയാകും. സാംകേതിക ബ്രാഹ്മണനു മന്വാദിധൎമ്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന അനന്തനിത്യനൈമിത്തിക കൎമ്മങ്ങളിൽ ഏകദേശമെങ്കിലും ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരുത്തരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആകയാലും, എവിടെയെങ്കിലും ഒരാളിരിപ്പുണ്ടെന്നു വന്നാൽകൂടി ഭൂരിപക്ഷവും അപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരല്ലായ്കയാലും അവൎക്കെല്ലാം അബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിച്ചു എന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ല. അബ്രാഹ്മണ്യം കൎമ്മഭ്രംശത്താൽ സംഭവിച്ചാലും അനധികാരിത്വത്താൽ ഉണ്ടായാലും അവയിൽ താരതമ്യമില്ലല്ലോ. ഇക്കാരണത്താൽ ബ്രാഹ്മണരും ഇക്കാലത്തില്ല എന്നല്ലയോ വരുന്നതു്? ഇപ്രകാരമില്ലെന്നു വരികിലും (പേരെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ) കാൎയ്യാംശത്തിൽ ഒരു ജാതിയുള്ളതായി സിദ്ധാന്തിച്ചാൽ അതു വെറുതേ ആകയില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ മുൻ പറഞ്ഞവിധം വേദാഭ്യാസത്തിനു് എല്ലാവൎക്കും അധികാരം ഉണ്ടെന്നോ ഒരുത്തൎക്കുമില്ലെന്നോ സിദ്ധാന്തം ഏർപ്പെടുന്നു. അധികാരമില്ലാത്ത ഒരു വകക്കാർമാത്രം അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതു സാധുവാകുമെങ്കിൽ മററുള്ളവർ ചെയ്യുന്നതു് എങ്ങനെ ദൂഷ്യമാകും? ഭേരീമാ

നങ്ങളെല്ലാം വിട്ടു് വേദാൎത്ഥസ്വരൂപവിചാരം ചെയ്യുന്ന വൎക്കു് ഈ സങ്കേതം കേവലം ഹാസ്യമായതെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

കടശിയിൽ ശൂദ്രർ ഉണ്ണാൻ പാടില്ലാ എന്നു നിഷേധിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ആരെങ്കിലും വകവെക്കുമോ? ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കാൻ ഭക്ഷണം ആവശ്യമെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തു മാത്രമല്ല, ഏതു ലോകത്തും ജീവിക്കുന്നതിനു് ജ്ഞാനമത്യാവശ്യമായിരിക്കയാൽ ആ ജ്ഞാനത്തെ ശൂദ്രൻ പ്രാപിച്ചുകൂടാ എന്നു നിഷേധിക്കുന്നതിനെ മാത്രം ഗൗനിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യം എന്താണുള്ളതു്. തങ്ങളെപ്പോലെ ശൂദ്രരും പഠിച്ചുപോയാൽ തങ്ങൾക്കു മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമല്ലൊ എന്ന അസൂയയാലും, തങ്ങൾ മൂലമായിട്ടേ എല്ലാവരും ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കാവൂ എന്നായാൽ തങ്ങൾക്കു ലാഭപ്രദമായിരിക്കുമെന്ന ദുരാശയാലും തങ്ങൾ വലിക്കുന്ന വഴിക്കെല്ലാം എല്ലാവരും വരണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്താലും ഇങ്ങനെയുള്ള സങ്കേതത്തെ ആരുതന്നെ ഏതുകാലത്തേൎപ്പെടുത്തിയതായാലും അതിനെ ആദരിക്കേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്ത്യമഹമ്മദീയാദി സകലരും അവരവരുടെ പ്രമാണങ്ങളെ എല്ലാവൎക്കും പഠിക്കാമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വേദത്തെ മാത്രം ശൂദ്രർ പഠിച്ചാൽ അതിൻെറ മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നു എന്തിനായിട്ടു കരുതണം? എല്ലാവരുടെ സ്വഭാവത്തെയും പരിശുദ്ധമാക്കേണ്ടതായ വേദത്തിനു പോലും ശൂദ്രരുടെ അദ്ധ്യയനത്താൽ മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമെങ്കിൽ ആ മഹിമ എത്രത്തോളം നിലനില്ക്കും? ജനങ്ങളെ എങ്ങനെ പരിശുദ്ധമാക്കും? അഗ്നിയെ പരിശുദ്ധമാക്ക

ത്തക്ക വസ്തു ലോകത്തിലുണ്ടോ? ആകയാൽ അരഭ്യസി ച്ചാലും വേദത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടാ കയില്ല. അല്ലാതെയും, ശൂദ്രാദികളുടെ സ്ഥിതി ഒരു കാലത്തു താഴ്ന്നനിലയിലിരുന്നിരുന്നാലും മറ്റൊരു കാല ത്തു നന്നായിവന്നുകൂടെന്നില്ല. ആകയാൽ ഇഷ്ടവും സദാചാരവും ഉള്ളവരെല്ലാവരും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തി ന് പാത്രങ്ങൾതന്നെ. വിശക്കുന്നവന് അന്നം കൊടു ക്കാത്തവനെ ദയയില്ലാത്തവനെന്നു നിന്ദിക്കുമെങ്കിൽ അന്നത്തെക്കാളും ആവശ്യമായ ജ്ഞാനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന വരിൽ 'മനസ്സിരങ്ങായ്ക' എന്തെന്നു പറയാം? അഭ്യാസ ത്താൽ കഠോരകൃത്യങ്ങളും സാത്മ്യമായി വരും എന്നതിനു കശാപ്പുകാരന്റെ ഹൃദയവും നയവും ദൃഷ്ടാന്തമല്ലയോ? മക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കാതെ ഇച്ഛിക്കുന്ന എല്ലാവക്കും ജ്ഞാന ത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ പരമധർമ്മമെന്നും പരമ കരുണയെന്നും ഉറച്ചു് അപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണ്.

ശുഭം. ശാന്തി.
